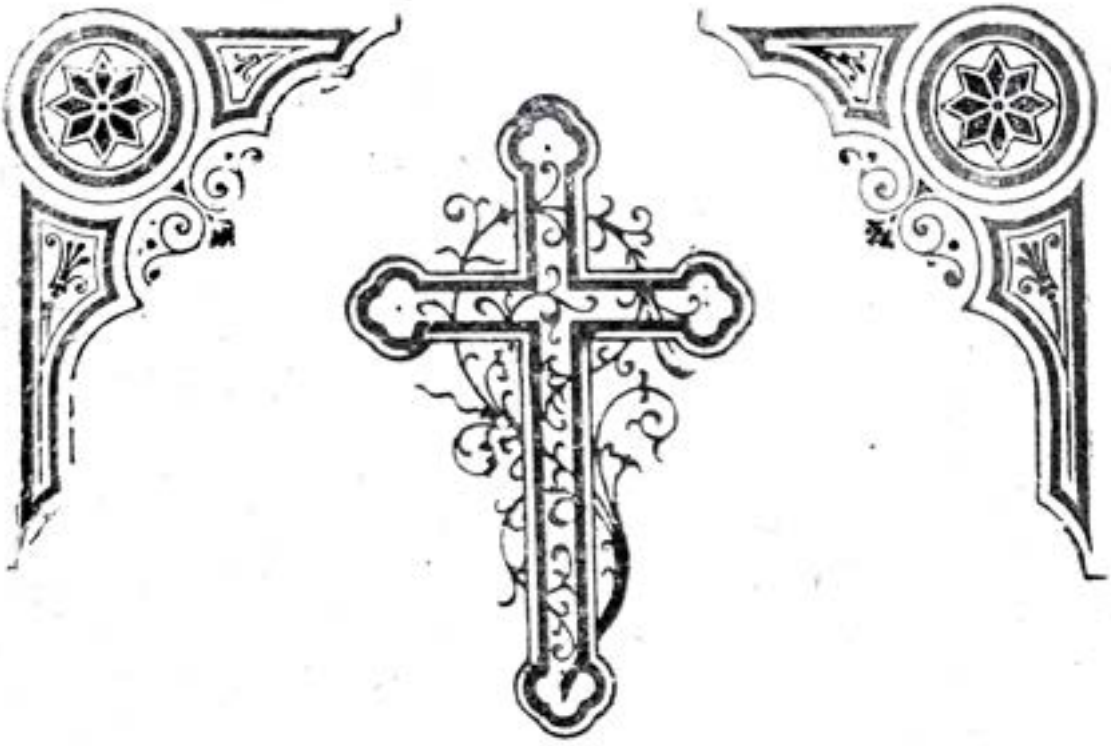

DR. GRIGORE GH. COMŞA

O MIE DE PILDE

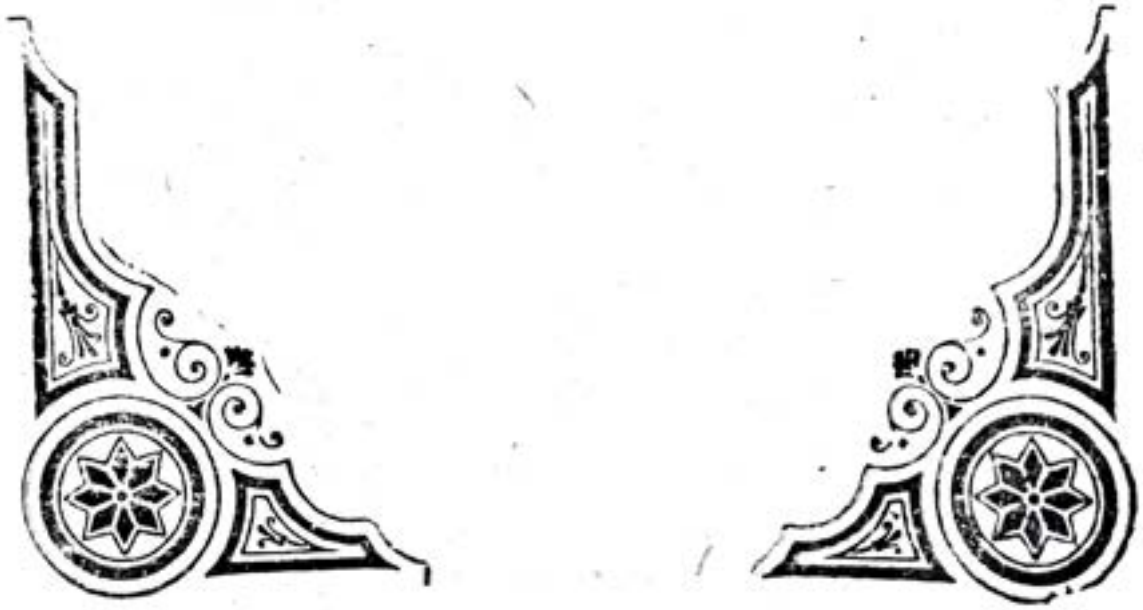

O MIE DE PILDE
PENTRU VIAŢA CREŞTINĂ

CARTE FOLOSITOARE PENTRU PREOŢI, PROFESORI, ÎNVĂŢĂTORI, CONFERENŢIARI ŞI PENTRU TOŢI IUBITORII DE EDUCAŢIE CREŞTINĂ ROMÂNEASCĂ

de

DR. GRIGORE GH. COMŞA
episcopul Aradului

Protoiereul DR. NIC. POPOVICI şi Preotul DR. GH. POPOVICIU
Profesor la Academia Teologică din Arad — Profesor la Academia Teologică din Arad

Arad, 1929

Prefață

Apariția cărții noastre : „Treisutecincizeci de Pilde pentru Predici și alte Cuvântări" *a fost întâmpinată cu multă simpatie de iubitul cler ortodox român, ca și de alți doritori de a vedea poporul nostru mergând pe calea mântuirii. Faptul acesta explică și apariția acestui volum.*

Simțim că este neapărată trebuință ca generațiile de azi și de mâine să fie călăuzite de experiența și judecata cu adevărat creștină asupra lumii.

Cea mai mare nenorocire este, din punctul de vedere al educației nobile, ca fiii neamului nostru să se orienteze după pilde plăsmuite de mintea omenească egoistă. Deaceea Noi, ca autori ai acestei lucrări, ducem în lumea realității creștine pe ceice vor asculta sau vor citi aceste pilde.

Lumea de azi trebue învățată să petreacă întru Cuvântul Domnului. (Ioan 8 v. 31). Spre scopul ccesta are nevoe de pilde reale din viața creștină. Mântuitorul încă grăia norodelor în pilde și fără de pilde nu grăia lor. (Mat. 13 v. 34).

Celebrul scriitor Maurice Maeterlinck în prefața lucrării sale „Înțelepciunea și Destinul", spune că există o colaborare a condeiului, a scriitorilor, fără a se înțelege prealabil între ei, dar mai presus de acest fel de colaborare, putem realiza lucruri bune între oameni prin o colaborare conștientă a gândirii.

Ca autori ai acestei lucrări, prin o gândire la fel, ne-am dat seama de puterea exemplului potrivit dictonului latin : „Exempla trahunt". Suntem conștienți de marea putere a exemplului în creșterea generațiilor de azi și de mâine prin o educcție morală în strânsă legătură cu ideea de Dumnezeu.

Vom folosi educației morale în școlile secundare, ajutăm preoților la alcătuirea predicilor, presărate cu pilde, dăm material celor cari vor ține conferințe. Dăm o bună lectură familiilor

creştine româneşti, înlăturînd efectele dezastruoase produse de ştirile senzaţionale ale rotativelor.

Colaboratorii noştri la această lucrare sunt doi profesori harnici, plini de râvnă şi înţelegători ai nevoilor Sfintei noastre Biserici : Părintele Nicolae Popovici, doctor în teologie dela facultatea teologică din Cernăuţi, este autorul mai multor lucrări, între cari locul de frunte îl ocupă un bun Manual de Drept Bisericesc. Prea Cucernicia Sa a fost şi preot rural iar în prezent conduce parohia Aradul-Nou.

Părintele profesor Gheorghe Popoviciu, doctor în teologie dela Cernăuţi, are o practică bogată, obţinută ca profesor de religie la Liceul „A. Şaguna" din Braşov şi duhovnic al penitenciarului din acel oraş.

Bunul Dumnezeu să încununeze cu rezultate bune munca noastră frăţească spre izbânda Sfintei Biserici Ortodoxe Române şi Gloria Tării Româneşti.

† **Dr. Grigorie Gh. Comşa**
Episcopul Aradului

Arad, 1 Martie 1929.

Abnegaţiunea.

1. Anglia, care stăpîneşte 1/3 din globul pământesc, şi-a adunat leproşii şi leproasele din coloniile sale în insula Trinităţii din Antile. Şi pentru că lepra este incurabilă, n'a putut găsi îngrijitori în toată întinderea Regatului şi Împărăţiei sale. De aceea a alergat la ajutorul Franţei. Şasezeci şi două de surori din congregaţiunea Sf. Catherina de Siena, al cărei centru este la Etrepagny, îşi aşteaptă o moarte de călugăriţe în Trinidad.

Această pildă de abnegaţie să servească de îndemn pentru creştinii ortodocşi. Avem şi noi oameni gata de jertfă. Cu multă duioşie îmi spunea primarul Mihail Berceanu din Bucureşti că la zidirea bisericei Colentina din Capitală, a văzut frumoase jertfe. O femee săracă şi-a dus la biserică chiar şi banii adunaţi pentru acoperirea cheltuielilor împreunate cu înmormîntarea ei.

Abstinenţa.

2. Alexandru cel mare însetoşă odată în drum. Negăsind apă în apropiere, soldaţii îi aduseră de undeva în cască. El luă casca în mână, privi la soldaţii din jurul său, cari se uitau cu jind la apă, apoi dădu apa îndărăt şi le zise : „Dacă eu beau apa, atunci voi veţi fi îndoit de setoşi. Să răbdăm deci şi să ne înfrânăm."

Adevărul.

3. Providenţa divină ajută oamenilor să apere adevărul. Astfel, când în suta a patra după Hristos, preotul Arce nega Dumnezeirea Fiului, — Sf. Atanasie s'a jertfit pentru adevăr, combătând rătăcirea lui Arie.

Ajuns patriarh, după Alexandru, a fost exilat de Arieni de 5 ori şi de şase ori a luat conducerea scaunului patriarhal. Exilat în Africa, Europa şi Asia, el a fost asemenea lui Pavel, neobositul propovăduitor al credinţei în Hristos-Dumnezeu.

Dar lupta lui pentru credinţă, nu s'a mărginit numai la predicarea prin viu grai, ci asemenea lui Pavel, în clipele de răgaz, a scris mult şi de adâncă cugetare creştină-filozofică, lucrări, cari potrivit

conținutului lor, mărturisesc de sfințenia și marea convingere a lui Atanasie ; aducând roade, acolo unde erau îndreptate. Operile dogmatice, exigetice și apologetice au contribuit mult la distrugerea neadevărului, iar cele practice creștine, au izvorât curente de viață cari au schimbat fața lumii (monahismul în Apus). Din „Studentul", Chișinău.

4. Odată, doi zidari făceau un zid. Când era gata să așeze o cărămidă, unul din ei observă că-i mai groasă într'o parte ca'n cealaltă. Tovarășul lui, Petre, îl sfătui prietenește s'o svârle și să pună alta în locul ei.

„Dacă nu faci așa, Ioane, lucrul are să-ți iasă rău".

„Ei ași !", îi răspunse Ioan, „cum are să-mi strice zidul un lucru așa de nimic, care aproape nici nu se observă. Tu, Petre, prea o iei în serios cu toate !"

Și Ion își văzu înainte de lucru zidind cărămidă peste cărămidă până seara, când amândoi își lăsară lucru și plecară acasă.

A doua zi, când veniră iarăși la lucru, ce le-a fost dat să vadă ! Din pricina acelei cărămizi rele, zidul n'a mai mers drept, și cu cât se înălța, cu atât se înclina mai mult, așa că peste noapte s'a prăbușit și Ion a trebuit să înceapă zidul din nou.

Tot așa este și-cu orice neadevăr în inimile noastre. Minciuna, care la început e așa de mică, crește și iar crește, până ce în sfârșit aduce peste noi rușine și ocară.

Deaceea, spune și cuvântul lui Dumnezeu : Lepădați minciuna și grăiți adevărul. Câștigă-ți adevărul și nu-l vinde !... (Pr. Const. Trifănescu).

5. Pierre (Petru) Matthieu, cronicarul regelui Franței, Enric al IV-lea, citi într'o zi acestuia din lucrarea sa, pe care tocmai atunci o terminase și în care era vorba și despre simpatia prea mare, ce o avea regele pentru femei. „Pentru ce amintești slăbiciunea aceasta ?", îl întrebă regele în silă. „Sire", răspunse Matthieu, ar putea fi instructiv pentru moștenitorul de tron". „Ai dreptate", zise regele, „să cinstim totdeauna adevărul, dacă ai fi refăcut scăderile mele, n'ar găsi crezământ nici virtuțile mele".

Ajutor.

6. Multe părți ale țării noastre, în anii 1928 și 1929, au fost bântuite de foamete din cauza secetei. Până și deținuții dela Târgu-Ocna, au venit în ajutorul celor înfometați. Ziarele noastre din capitală la 16 Febr. 1929 au adus știrea că :

În urma mai multor şezători ţinute la penitenciarul de muncă silnică din T.-Ocna, condamnaţii au luat iniţiativa de a veni în ajutorul populaţiei lipsită de hrană. În acest scop, au strâns, din mica plată, ce primesc dela salină, pentru munca ce o fac în fundul ocnelor, suma de 24.500 lei şi au cerut direcţiei penitenciarului să intervie ca să se trimeată această sumă în localităţile înfometate.

7. Generalul Turenne, care a fost un vestit ostaş francez, observase pe când inspecta trupele de sub comanda sa că unul din cei mai viteji ofiţeri avea, din pricina că era om sărac, un cal aşa de slab, că abia putea să se servească de el. A doua zi Turenne invită pe acest ofiţer la masă. După masă îi zise : Căpitane, am să-ţi cer un serviciu şi sper că nu mă vei refuza. Ştii că nu mai sunt de treizeci de ani, aşa că nu mai pot încăleca uşor caii prea iuţi. Însă calul D-tale pe care l'am văzut eri mi-se potriveşte de minune. N'ai vrea să mi-'l dai ?

Ofiţerul, crezând că face generalului său un serviciu, consimţi numa decât, însă o zi după aceasta primi în schimb unul din cei ma buni cai din armată.

Alcoolismul.

8. „Să beai, dar cu măsură", — zise un ţăran mai sfătos către altul. Celălalt ţăran scoase numai decât foaia „Lumina Satelor" din Sibiu şi-i arăta că în Bucovina a fost de curând o nuntă fără pic de beutură ameţitoare : vin, ţuică sau altceva. Nuntaşii, cari erau foarte mulţi, au petrecut minunat de bine ; în loc de cântece deochiate s'au cântat cântece duhovniceşti şi s'a cetit din Sf. Scriptură (Lumina Satelor No. 45 din 1928.)

Să voim lucrurile bune şi vom scăpa de cele rele.

Amânarea.

9. O fată dintr'o familie boierească, al cărei tată murise, îşi serba onomastica. In decursul petrecerii veni la ea, la curtea boierească, o fetiţă din sat, rugând-o să meargă în grabă la tatăl ei greu bolnav, care are să-i comunice ceva important. Dar fata răspunse că este timp şi mâine. In noaptea aceea însă omul murise. Inainte de moarte a destăinuit soţiei sale, că înainte cu câţiva ani, pe timp de războiu, îngropă, la porunca boierului, comoara acestuia la un loc ascuns, pe care secret nu l-a descoperit însă nici soţiei, căci se legase cu jurământ că nu-l va destăinui acesta nimănui, decât numai scurt înainte de a muri fiicei şi moştenitoarei boierului. Dar acum

el duse cu sine în mormânt acest secret, dimpreună cu comoara ascunsă.

Amiciţia.

10. Psammetich III, regele Egipetului, fu bătut într'o luptă şi luat prisonier el şi familia de către Kambyses, regele Persilor. Înaintea ochilor lui fură decapitaţi copiii lui, fără însă ca el să zică ceva. Duseră apoi la moarte pe soţia lui. El rămase însă cu inima împietrită zicând: „au fost născuţi pentru a muri". Când văzu însă cum erau duşi la moarte în haine zdremţuite şi într'o stare de deplâns prietinii săi iubiţi esclamă: „O nenorocitul de mine!" — îşi prinse apoi capul în palme şi începu să plângă cu lacrimi ferbinţi.

11. Pyrrhus, regele Epirului, îşi pierduse prin moarte pe cel mai iubit prieten al său. Pierderea prietenului îi cauzase durere mai mare decât dacă şi-ar fi pierdut ţara. „Nu te întrista aşa — îi zise un curtean, — prin plâns şi lacrimi nu vei putea îndrepta lucrul." „Ştiu adevărul acesta prietine, răspunse regele — dar mi-a murit prietinul mai curând ca să-i fi putut preţui după cum se cuvine — prietenia".

12. Voluminus, un nobil roman, era în strânsă prietenie cu Lucullus, şi îl iubia atât de mult, încât atunci când acesta din urmă muri, Voluminus nu voia să-i părăsească cadavrul. Cu forţa fu dus acasă, şi dat în judecată — pentrucă legea romană nu permitea să se atingă cineva de un cadavru. Dus apoi înaintea lui Antonius, judecătorul său, ceru acestuia ultima favoare, ca să i-se permită să-şi mai vadă odată prietenul. I-se permise. Ajuns la cadavrul lui Lucullus, Voluminus îi sărută mâinile, îl îmbrăţişă, îl sărută cu drag pe faţă şi apoi fără cea mai mică părere de rău îşi primi moartea.

13. Doi tineri asceţi, trăiau în cea mai strânsă prietenie. Când unul dintre ei se înbolnăvi şi ceasul morţii se apropie, îşi îmbrăţişe prietenul, care era cuprins de o mare întristare, zicându-i: Din inimă îţi zic dragul meu, ultimul adio. Eu mor, însă prietenia mea simţită către tine, nu va putea fi stinsă, ci, precum te-am iubit aici pe pământ, te voi iubi şi sus în ceruri.

Animale.

14. Un locuitor din Viena şi-a dresat câinele aşa de bine că punea tabachera, în care se găseau banii pentru tutun, în gura câinelui; acesta trecea la tutungeria din faţă, zgâria cu labele în uşă,

iar comerciantul îi deschidea şi-i dădea tutunul. Se întâmplă însă că stăpânul câinelui se mută la Praga. In faţa locuinţei nouă se găsea deasemenea o tutungerie ; stăpânul i-o arătă câinelui, îi dădu tabachera şi-l trimise după tutun. Dar câinele nu se mai întoarse. Stăpânul său îl căuta pe stradă, îl chiema, dar fără rezultat. In fine după trei zile se auzi o sgârâitură în uşă ; era câinele, dar într'o stare deplorabilă, mort de oboseală. El depuse tutunul la picioarele stăpânului şi se culcă şi el acolo. Adusese tutunul dela Viena.

Apostolatul.

15. Mulţi caută să transforme lumea făcând apostolat strein de doctrina lui Hristos. Insă mai totdeauna sufletele doritoare de reforme mari şi generoase, uită să aplice aceste reforme mai întâi asupra persoanei lor. Astfel de apostoli fac apostolat numai dacă au ceva profit personal.

Revoluţia franceză, care a dăruit lumii biruinţa unor idei mari şi generoase, cum e aceea a libertăţii, egalităţii, a fost susţinută de oameni mârşavi ca Marat sau Robespierre, cari au fost nişte călăi ordinari. Iar Rousseau, a cărui carte, Contractul Social, e biblia revoluţiei franceze şi carele e considerat şi ca întemeetorul pedagogiei moderne, şi-a scris tratatul asupra Educaţiunei, după ce îşi abandonase pe al 5-lea copil al său !

În Rusia azi vedem un imperiu întreg răsturnîndu-se de către nişte oameni, în numele drepturilor popoarelor, a celor de rînd, a celor mulţi, — şi în realitate, Lenin, Trotchi, Rykow şi ceilalţi, s'au dovedit de cei mai mari tirani, ce se pot închipui ! Cum se poate asta ? Aşa că ei nu urmează apostolatul lui Hristos care zice : Jugul meu este bun şi sarcina mea este uşoară (Mat. 11).

Asceza.

16. Călugării din mânăstirea în care trăia sf. Simeon, mâncau la două zile odată ; el însă ajuna săptămîni întregi. Dânsul purta şi o sfoară din frunze de palmieri atât de strâns în jurul trupului, încât după cinsprezece zile carnea a început să puroieze. Apoi cu toate că, la porunca starețului, a fost silit să-şi deslege sfoara, n'a putut fi capacitat să-şi ungă rănile cu vre-o alifie vindecătoare. Din cauza stricteţii lui, a fost dat afară din mânăstire, atunci şi-a ales de locuinţă o cisternă goală, iar mai târziu şi-a petrecut viaţa pe un stâlp, fără a se culca.

Ascultarea.

17. Un medic, însoţit de un prietin al său, a plecat să viziteze un penitenciar din America. Ce văzu el acolo : într'o celulă un deţinut îşi frângea mîinile şi plimbîndu-se prin celulă zicea : „o, de aş fi ascultat."

Doctorul află că deţinutul acesta fusese îngrijitorul unui pod de cale ferată, care era construit peste un râu, şi în aşa fel ca să se ridice în sus când trebuia să treacă vapoarele, şi să se lase jos când trebuia să treacă trenul.

Odată a fost anunţat cu o telegramă de sosirea unui tren de persoane plin cu excursionişti, pentru a trece de partea cealaltă a râului. Dar pentrucă la ora anunţată nu a sosit trenul, în urma stăruinţei mari depusă de cei ce trebuiau să treacă cu vaporul a ridicat podul în sus, şi în momentul cînd podul era ridicat a sost trenul, care, în iuţeala lui, s-a lovit de pod provocând o mare catastrofă, din pricina căruia au murit o mulţime de omeni. De atunci el rămăsese zicând : „Dacă aş fi ascultat de stâpânii mei de serviciu, iar nu de călători".

Atotprezenţa lui Dumnezeu.

18. Doi sclavi, un creştin şi un pagân, munceau la câmp sub supravegherea stăpânului lor. Când acesta plecă, sclavul pagân aruncă lopata şi zise către celălalt : „Haide să ne culcăm la umbră şi să ne odihnim, doară a plecat stăpânul. Tovarăşul său creştin îi răspunse : „Al meu e încă aici", şi arătă cu mâna spre cer.

19. Unde locuieşte Dumnezeu ? — întrebă odată un necredincios, aşa cam în batjocură pe un credincios.

Pretutindeni— răspunse credinciosul — afară de inima ta, căci dacă ar fi acolo, atunci nu te-ai ocupa cu astfel de întrebări nebune.

Atotputernicia lui Dumnezeu.

20. Neînsemnată este puterea unui rege pământean, faţă cu atotputernicia divină. Regele Normanilor, Kanut, — şi-a aşezat tronul la ţărmurele mării în localitatea : Southampton. Odată — încunjurat de suita sa — s'a apropiat de mare căreia îi zise : tu şi uscatul sunteţi împărăţia mea, liniştete-te şi urmează-mi poruncile mele. Valurile însă se ridicară sus, tot mai sus şi se rostogoliră vuind până la picioarele regelui. Atunci avu ocaziune Kanut să se

convingă cât de mică este puterea unui rege pământean, în comparaţie cu a Aceluia care guvernează universul. Sub impresia acestei convingeri, îşi luă coroana de pe cap şi o aşeză deasupra crucii din localitatea amintită.

Atotştiinţa lui Dumnezeu.

21. Un tată, trecând cu fiul său prin câmp, zări un sac cu cartofi. El se uită în toate părţile şi văzând că nu se găseşte nimenea în apropiere voi să ia sacul. „Tată", îi zise băiatul, tu nu te-ai uitat în sus." Tatăl se ruşină atunci de planul său urât şi lăsă sacul acolo.

Avariţia.

22. In a. 1787 un tâmplar care ţinea şi o mică crâşmă, moşteni dela unchiul său din America, o sumă foarte frumoasă. De bucurie iertă datoria tuturor datornicilor săi. Apoi promise că tuturora, cari i-au făcut lui vre-un bine, le va răsplăti însutit. Tocmai veni la dânsul un sărman pantofar care obicinuia să bea la cârciuma lui câte un pahar cu bere. Tâmplarul zise : azi vei bea gratuit şi mâine îţi voiu trimite atâta piele, de câtă vei avea lipsă pe un an întreg. Unui ţăran, căruia îi arse casa, i-a zidit-o din nou. Unui negutător sărăcit îi dădu banii necesari pentru a se reface. In felul acesta jumătate din moştenirea sa o împărţise între cunoscuţi săi. Văzând această risipă, un zgârcit îi zise : nu eşti tu un nebun că împărţeşti banii aşa de scumpi ? Ce avere frumoasă ai avea dacă ţi-ai fi băgat banii în bancă ? La aceste vorbe tâmplarul răspunse : ce înţelept eşti dragul meu ! Dar spune-mi trăeşte oare omul numai pentru ca să devină bogat ? Eu mi-am reţinut cât mi-e necesar, iar restul l'am dat celor mai lipsiţi decât mine. Dacă aceştia vor avea noroc, atunci eu sunt mai mult ca şi un om bogat !

Aceste cuvinte neaşteptate, intrară în inima zgârcitului. Se convinse că cel ce are mai mult decât îi trebueşte, are datoria de a ajuta pe cei săraci — pentru a fi el însuşi mulţumit şi fericit.

23. Împăratul Constantin cel mare, vorbea odată cu un curtean al său, care nu avea alte scăderi, decât că era cam zgârcit şi iubea mai mult banul decât însaşi viaţa. Vorbeau chiar despre zgârcenie. Deodată împăratul se ridică şi măsură un loc de 6 picioare lungime şi 2 picioare lăţime şi zise : iubitul meu, atâta ne rămâne, după ce vom muri, pentru ce atunci atâta zbucium după bunuri lumeşti ?

24. In Paris pe treptele bisericii Notre-Dame într'o Duminică erau mulţi cerşitori, cari îşi întindeau mânile, cerând milă dela cei-ce intrau şi eşeau din sfântul locaş. Intre ei se distingea unul cu o înfăţişare demnă de toată compătinirea. Când într'una din zile acest cerşitor nu mai fu văzut pe treptele bisericii, credincioşii miloşi, se interesară că unde locueşte şi astfel paşii lor fură conduşi spre o magazie părăsită, unde îl aflară mort. In buzunarele lui găsiră o mulţime de hârtii de valoare, dar el murise de foame !

25. In 1848 avu loc în Bolognia următoarea întâmplare : În oraş trăia de multă vreme un croitor în cea mai neagră mizerie. Locuia într-'o casă mică, scundă, se îmbrăca în zdremţe, şi se hrănea — când avea — cu pâine uscată şi apă. Fiind bătrân, muri nu peste multă vreme. Vecinii intrigaţi că nu-l mai văzură prin curte, făcură arătare la poliţie. Autorităţile eşind la faţa locului intrară în casa croitorului. Il aflară mort pe nişte paie, răzimându-şi capul pe o piatră, care se vede că-i servea drept perină. Subsuoară însă ţinea strâns o lădiţă de lemn plină de aur. Se dovedise că croitorul murise de foame.

26. În Paris trăia odată un medic cu numele Silvius, care pentru ştiinţa sa, îşi câştigase repede un renume. Acest Silvius era însă aşa de zgârcit, încît toată iarna nu-şi încălzea camera. Pentruca să se încălzească, păstra în pivniţa casei sale un butuc greu. Când îi era frig, cobora în pivniţă, lua butucul şi-l căra în spate până în pod, aceasta o făcea până se încălzea. Setea şi-o putea astâmpăra cu apă, care nu-l costa parale. Iar în ce priveşte mâncarea, se mulţumea cu ce era mai simplu şi eftin. De multe-ori se abţinea şi dela mâncare şi se culca flămând. Tot ceea-ce făcea Silvius cuiva, o făcea pentru bani. Tocmai deaceea, când muri, urmaşii, lăsară să i-se scrie pe mormânt următorul epitaf : „aici zace Silvius, care nu a făcut gratuit nici un bine şi care şi în groapă s'ar întoarce, dacă ar şti că tu cetitorule, citeşti gratuit acest epitaf". Silvius muri lăsând o avere foarte frumoasă, care însă nimănui nu a folosit, căci a ştiut să o ascundă aşa de bine, încât nici azi nu s'a aflat.

27. Locuitorii oraşului Posen trebuind odată să capituleze în faţa duşmanului, fură impuşi cu o despăgubire de război atât de mare, încât locuitorii nu ştiau cum să facă rost de bani. În oraş locuia o doamnă foarte sgârcită, care avea adunate atâtea bogăţii, încât ar fi putut să plătească ea singură contribuţia. Când sărmanii locuitori se adresară acestei doamne ca să-i ajute în ne-

norocirea lor, ea le respinse rugămintea. Dar pentrucă dușmanii cereau despăgubirea, rugămintea locuitorilor către doamnă fu repetită. Insă și de astă dată fără rezultat. Iar pentruca locuitorii să nu o mai molesteze cu cereri de ale lor, își zăvori toate ușile și porțile, nu mai convenea cu nimeni, ci trăia numai și numai pentru aurul său. Lumea o uitase. Când după mulți ani poparul curios și intrigat de liniștea ce încuraja casa doamnei, sparse ușile și întrase înlăuntru, o aflară moartă în pivniță, plecată asupra unei lăzi pline cu aur.

28. Un calif din Bagdad își adunase în viață atâta aur, argint și pietrii scumpe, încât își zidise un turn puternic, în care își așeză comorile. O iubire neasemănată îl înlănțui de acest turn al său, în care s'a mutat, zăvorindu-i toate ușile. Astfel era pisonierul bogățiilor sale, unde, zăvorit, îndura foame, urmat de dojana și blestemul poporului său, care îi zise : mergi în turnul tău și te satură cu bogățiile tale pentru cari ai flămânzit toată viața ta.

29. Când în a. 1533 spaniolii își puseră piciorul în Peru, autochtonii le eșiră înainte cu fel de fel de daruri, cu poame, bucate, vase de aur și argint. Îi poftiseră pe spanioli în capitala din apropiere, unde spaniolii putură ca să-și scalde privirea în nenumărate obiecte de aur, și bogăția autochtonilor. Drept mulțumită, dădură ordin ca tunurile de pe corabie să bombardeze capitala indienilor, apoi când la auzul bubuiturilor indienii înspăimântați căzură în genunchi, spaniolii se repeziră cu săbiile scoase și îi măcelăriră pe toți. Astfel puseră mâna pe avuțiile indienilor. Lucrul acesta însă nu-i mulțumi, căci au prins femeile, copii și bătrânii refugiați din oraș — crezând că ei trebue să știe de comori și mai mari, — îi maltratară și uciseră.

30. În anul 1187 când viteazul Saladin, sultanul Egiptului, ocupă Ierusalimul, fiind condus de bunătate — lucru rar dealtcum la învingător, permise tuturor creștinilor să părăsească cetatea sfântă și să-și ducă cu ei și întreaga lor avuție. Ba se spunea că pe cei sărmani, însuși Saladin îi provedea cu fel de fel de daruri. Creștinii se restraseră în Tripolis, unde stăpânea un domnitor creștin, însă foarte sgârcit. Acesta nu numai că nu-i primi pe creștinii expatriați în țara lui, ci îi jefui și de tot avutul lor. Pe o femeie sărmană, care nu avea nimic asupra ei — acest stăpin crud și zgârcit — o apucă și o aruncă în mare.

31. Sigismud împăratul Austriei, aduse din Ungaria 24000 de galbeni pe care pentru siguranță îi ținu în dormitorul său. Noap-

tea, din cauza grijei banilor, nu putu să-şi închidă ochii. A doua zi dimineaţa chemă pe comandantul armatei căruia îi zise : „vezi — şi arătă spre aur — pe cel mai groznic duşman al meu, care nu m'a lăsat toată noaptea să închid pé o clipă ochii. De aceea iai şi împărţeşte-i între soldaţi !"

Şi când auzi strigătele de bucurie ale soldaţilor se bucură şi el singur şi zise : „s'a îndepărtat dela mine cel ce mă tortura. Acum voiu avea linişte".

32. Un neguţător bogat îşi întrebuinţă tot timpul pentru aşi aduna comori. In activitatea aceasta era neobosit. Vecinic pe drumuri legând şi desfăcînd afaceri, ba chiar şi noaptea o petrecea până târziu lângă registrele sale de afaceri. În fine însă se apropie şi pentru dânsul timpul de odihnă în lumea aceasta. Gândindu-se la moarte, fu cuprins de o adîncă tristeţă. Când apoi căzu la pat devenise atât de ursuz, încât nimeni cu nimic nu-l putea mulţumi. În fine îşi exprimă dorinţa, ca să-i aducă un săculeţ cu aur pe care să-i pună pe inimă. Îl întrebară apoi că se simte mai bine ? „Vai de mine ! începu să se vaete bolnavul, acum mă chinuie cugetul, că de acum va trebui să părăsesc toate aceste bogăţii. Aş fi foarte fericit, dacă aşi putea să leg aceste bogăţii de mine, ca să le pot duce cu mine în groapă".

I-se promise şi el îşi dădu sufletul. Dorinţa i-se împlini, căci săculeţul cu aur fu înmormântat odată cu el.

33. Aripert, regele Longobarzilor se rătrăsese dinaintea Goţilor în Paria. Din cauza acestei campanii nenorocite, isbucniră nemulţumiri în tabăra lui. Descoperind apoi şi o conspiraţie pusă la cale contra sa, se hotărîse să fugă în Franţa. In scopul acesta luă cu sine din visteria sa, atâta aur cât putu duce. Ajuns la marginea râului Tessino, se aruncă în valuri, pentruca înotând să ajungă la celălalt mal. Aurul greu însă ce-l avea cu sine îl trase la fund şi, perzându-şi puterile şi prezenţa de spirit, se înnecă.

34. Un sgârcit, ascunse banii săi într'o mică peşteră, a cărei întrare o acoperi ca să nu se vadă. Un tată disperat din cauza mizeriei, se hotărî să se sinucidă chiar în acestă peşteră, aducând cu sine şi o funie. Intrând în peşteră simţi că pământul se cufundă sub piciorul său, se plecă, începu să sape, şi găsi aurul sgârcitului. Scăpat de grija zilelor de mâine, lăsă funia şi se întoarse vesel acasă. La câtva vreme sgârcitul apucat de dorul aurului se duse să

vadă ce mai e cu el. Când se convinse, că acela fu ridicat de altul, de supărare ridică funia lăsată acolo de omul sărac, se duse acasă şi se spânzură.

Banul — o nefericire.

35. O revistă engleză, puse întrebarea : Ce este banul ? Unii au răspuns :

„Banul este un idol adorat de toate popoarele, fără deosebire de clasă, cu toate că acest idol nu are nici un templu".

Sau : „Banul te face să prinzi gust de viaţă".

Dar răspunsul clasat întâi spunea : „Banul este un paşaport universal, cu care te poţi duce pretutindeni — afară de cer, şi este un generator de toate lucrurile — afară de fericire".

Dacă într'adevăr banul, nu ne dă nici fericirea aici pe pământ, nici Cerul după moartea noastră, de ce nebunie sunt deci atinşi, aceia pentru cari banul constituie scopul suprem al existenţei".

Sinaia.

TITIA GERMANESCU

(După Duminica Ortodoxă Nr. 47—48 din 1928).

Bărbăţia Creştină.

36. In anul 1839 creştinii erau persecutaţi în China. O mamă şi fiul ei de 15 ani sufereau chinuri mari, dar nu s'au abătut de la credinţă. Judecătorul căuta să exploateze slăbiciunea mamei şi zise : „Eşti o mamă cu inimă de piatră căci ai putea cu un cuvânt să salvezi pe fiul tău, însă priveşti nepăsătoare chinurile lui". „Mama era să se clatine, dar fiul ei zise, în timp ce sângele curgea din trupul lui : nu plânge mamă : cerul e mai scump decât toate". Mama zise : „Mergi fiule, liniştit spre moarte, binecuvântarea mea şi rugăciunile mele sunt cu tine"

37. Arhiepiscopul din Cezareea-Capadochiei, Vasile cel Mare, a fost unul dintre cei mai mari şi energici episcopi, pe cari -a avut biserica. Era duşmanul cel temut al ereziei ariane, opunându-se chiar şi împăratului Valente, el însuşi ocrotitor al ereticilor. Acesta îi trimise pe prefectul său Modest, ca să-l ameninţe pe Vasile cu confiscarea averilor, cu exilul, ba chiar şi cu moartea. Episcopul însă îi răspunse : „Nu mă tem de ameninţările regelui ; averi nu am decât hainele şi cărţile mele : de exil nu mă tem pentrucă întreg pământul este al lui Dumnezeu şi pretutindenea pot

să-i servesc ; de moarte asemenea nu, pentrucă prin ea ajung în locul după care suspin atâta". Văzând împăratul nesuccesul său, se du-se el însuşi la episcop, însă toate erau zadarnice : sfântul rămase neclintit. La urmă împăratul uimit de atîta statornicie, nu mai făcu nici un neajuns sfântului. Omul cu sufletul tare se poate asemăna cu diamantul, care nu poate fi sgâriat de nici o piatră.

Batjocură (de cele sfinte.)

38. Saracenii atacară o biserică creştină în insula Cipru. Unul dintre ei, când dădu cu ochii de o icoană sfântă, întrebă ironic : „la ce foloseşte aceasta ?". Un creştin fiind de faţă răspunse : „aceasta ajută acelui care se închină cu smerenie ei" „Atunci eu îi scot un ochi şi o să vedem ce rău poate să-mi facă" ? Işi luă lancea şi străpunse ochii figurii din icoană. Pe neaşteptate însă, îi sări şi lui acelaş ochi şi fu cuprins de friguri grozave.

Nu vă bateţi joc de cele sfinte.

Beţia — vindecarea ei.

39. Un moşier venea noaptea spre casă dela moşia sa. Calul sforăia şi se oprise brusc în loc, dând de un om în cale. Moşierul credea că e un om jefuit de hoţi, dar era un om beat, căzut în noroi. L'a ridicat şi l'a băgat într'o magazie cu bucate, ce o avea în apropiere, pe care a încuiat-o. Dimineaţa mare a fost ruşinea celui beat, când a fost găsit de proprietar, care se făcu a-l acuza că a intrat să fure.

A făgăduit că nu va mai bea.

40. Un om bogat, dar bolnăvicios, chemă pentru nu ştiu a câta oară medicul şi îi expuse diferitele infirmităţi şi boale de cari suferea. Medicul îi propuse una, alta, ceeace însă nu mulţumi pe pacient. „Acum, D-le Doctor", zise el, „stârpeşte odată răul dela rădăcină. Medicul luă sticla de rachiu ce era pe masa bolnavului, o tranti de pământ şi zise : „Aşa, acum am stârpit răul din rădăcină".

41. Un cetăţean rus dintre exploatatorii monopolului de beuturi alcoolice, când a câştigat în 1779 acest monopol, s'a hotărît să aranjeze o petrecere pentru locuitorii din St. Petersburg. Rachiul, berea şi mâncarea pentru această petrecere au costat frumoasa sumă de 20,000 ruble aur. Plebeea se îmbulzea cete, cete spre piaţa unde se afla cârciuma. Pe neaşteptate, deşi se luaseră toate măsurile de

păstrare a ordinei — deodată isbuncniră certuri, sudalme, cari degenerară în bătăi între oaspeți. Mai mulți oameni fură uciși, alții crunt loviți și iarăș alții, din cauza alcoolului consumat, adormiră în stradă, deși începuse o ploaie strașnică. Numărul celor morți în urma acestui desgustător ospăț a trecut peste cincisute.

42. Carol cel mare, dădu porunci peste porunci spre a împiedeca beția. „Nici un preot sau laic să nu invite la un pahar de vin pe cei ce sunt în pocăință, nici un om turmentat să nu se prezinte înaintea judecătoriei, sau să înainteze vre-un atestat oarecare. Nici un conte să nu apară la judecată decât nemâncat și nebeut. Cel ce se află cu astfel de ocaziuni că ar fi turmentat, să bea numai apă, până ce va recunoaște că, bând alcool, a făcut o faptă rea și nepermisă".

43. Un muzicant care era dedat beției în gradul cel mai mare, și care muri într'o aprindere de plămâni a avut — cu nevastă-sa — opt copii. Dintre aceștia, cei din urmă patru, muriră ca sugaci. Unul era idiot, care și muri la etatea de 15 ani, o fetiță muri în etate de 8 ani de atrofie cerebrală, un băiat muri de aceiaș boală la etatea de 13 ani, iar al patrulea, ce e drept trăi până la etatea de 19 ani, dar nu putea merge și avea momente epileptice. Aceasta e urmarea vieții alcoolice.

44. Alexandru cel mare, avea un prieten iubit cu numele Klitus, care cu ocaziunea luptei dela Granikus i-a scăpat viața. Odată când Alexandru, între pahare, găsi nimerit a-și apostrofa prietenul, acesta îi răspunse înțepat. Plin de vin și mânie, Alexandru puse mâna pe pumnal și-și străpunse prietenul. Indată se desmetici, se îngrozi de fapta comisă, însă era prea târziu, sincerul său prieten muri.

45. Attila, regele Hunilor, cu ocaziunea căsătoriei sale cu Ildico, aranjă un somptuos ospăț. In decursul ospățului nici el nu se ținu departe de pocal și gusta prea adeseori din alcoolul ce se servea. Târziu se duse la culcare. Din cauza vinului consumat în cantitate prea mare, în somn se întoarse cu fața în sus. Fiind el om prea bine făcut, începu să-i curgă sângele din nas, care apoi neputând eși pe nări, Attila fu sufocat de sângele lui propriu.

46. In orașul P. din Boemia, bântuia colera. Oamenii cădeau ca muștele pe străzile orașului, de unde erau apoi adunați de cioclii și aruncați într'o groapă mare afară din oraș. Un muzicant obicinuit cu alcoolul se îmbătă tun, așa că nu fu în stare să-și con-

tinue drumul, ci se prăbuşi pe stradă, unde căzu într'un somn frate cu moartea. Aici îl aflară cioclii cari umblau să adune morţii şi aflându-l dormind pe stradă l'au aruncat cu instrument cu tot în trăsură cu ceilalţi colerici aflaţi. Il duseră apoi la groapa amintită unde îl svârliră şi pe el. Aici se deşteptă, însă molipsindu-se de boala grozavă, muri după câteva clipe.

47. Unde poate duce beţia — povesteşte un om de talent, — am experimentat-o eu însumi în tinereţe. Tatăl meu — Dumnezeu să-l ierte — era dat beţiei, şi averea noastră destul de considerabilă, începu să scadă tot mai mult, pânăce nu ne mai rămăsese nimic, decât albastrul cerului deasupra capetelor noastre ! Cum a scăzut averea noastră, am înţeles-o la etatea de 15 ani. Pe când eram bogaţi, mama mă cinstea la sărbători cu câte un galben, mai târziu când aurul dispăru, a fost înlocuit cu un ban de argint ; după câţiva ani şi acesta dispărând, a fost înlocuit cu unul de aramă şi când şi acesta dispăru, atunci fu înlocuit cu o bucăţic ă de plumb luat din coada unei linguri stricate. Atunci mi-se deschiseră ochii şi am înţeles că tatăl meu era un mare alcoolist, ceeace l'a dus la sapă de lemn.

Biblia Sfântă.

48. „Este ştiut că America de Nord, s'a alcătuit din colonişti europeni. Plecând din Europa, coloniştii au rămas tot oameni religioşi".

Ei citeau Biblia în care îşi găseau reconfortarea lor morală. Aceasta carte, care a făcut să crească, să se înmulţească, să se transforme milioane şi milioane de oameni în decurs de veacuri, a cuprins în sine energia morală care a pus baza Americei de Nord. Încurajaţi de păstorii lor, în bisericile lor improvizate, coloniştii americani căutau să realizeze principiile biblice, pe când mâna şi geniul lor transformau colibele primitive în sate şi satele în oraşe înfloritoare, punând bazele industrializmului care a dat mai târziu Statele Unite, avântul gigantic pe care toţi îl cunoaştem. Este aici o dovadă vie că spiritul creiază totul, că moralul primează, că spiritul este singura realitate.

Biblia mângăierea Creştinului.

49. Marele pedagog Pestalozzi a suferit mult în viaţă. Când soţia lui murise şi se afla în cosciug în Iverdon, Pestalozzi se apropie de cosciug şi începu a vorbi cu ea ca şi cum ar fi fost vie. Ii

vorbea de viaţa trăită împreună şi când ajunse să pomenească de zilele când toţi îi ocoleau iar boala şi sărăcia le pricinuiau mari dureri, — Pestalozzi întrebă pe răposata lui soţie ; ce ne-a dat putere, mie şi ţie, în zilele de durere ca să nu asvârlim încrederea noastră ? Punând întrebarea aceasta, luă o Biblie, o puse pe pieptul soţiei sale şi zise : din isvorul acesta am scos şi tu şi eu curaj şi pace.

Binecuvântarea cerească.

50. In 2 Iulie 1927 o furtună groaznică, urmată de o grindină scurtă însă nimicitoare, a sfărâmat totul în calea ei. Ţara rămase — în câteva clipe — fără grâu şi fără porumb. In familia unui preot foarte evlavios, copiii cei mai mari, apucară pe căi greşite şi fugeau de la rugăciunile de înainte de masă. In ziua nenorocită la cină preotul i-a aflat însă pe toţi în jurul mesei cu faţa înfricată, cu ochii umezi de nimicinicia omului faţă de atotputernicia lui Dumnezeu. Şi atunci tatăl zise : „V'aţi convins azi dragii mei, cât de necesară este rugăciunea noastră de înainte şi după masă ? Dacă El îşi ia mâna binecuvântată depe noi, cu ce vă voi hrăni eu pe voi ? El trebue să ne hrănească, căci altcum murim de foame. Nu uitaţi, că pentru toată bucăţica de pâine trebue să mulţumim Dumnezeului nostru. Sunt sigur că bunul Dumnezeu ne-a trimis nenorocirea de azi, numai şi numai pentrucă sunt foarte mulţi oameni, cari nu mai bagă în seamă darurile şi binefacerile Lui, şi nu voesc să mulţumească Tatălui ceresc".

Binefacerea.

51. In vâltoarea de patimi ce frământă de câtăva vreme grupurile de oameni, cari cred fiecare că sunt pe calea adevărului, răsare uneori din adâncul bunului simţ al celor nevoiaşi câte-un duh de bunătate care te face să păstrezi sporită nădejdea în viitorul neamului nostru.

Iată un exemplu :

Sâmbătă după amiazi pela orele 4, A. S.R. Principele Nicolae eşise ca de obicei la plimbare cu automobilul, afară din oraş, îmbrăcat în haine simple, nu în uniformă.

Pe drumul Otopenilor, pe şoseaua spre Ploeşti, deodată apare un soldat în mijlocul drumului, făcând semn de oprire. Alteţa Sa opreşte imediat şi întreabă pe soldat ce vrea.

— Domnule, am cale lungă de mers, şi rog bunătatea d-tale să-mi scurtezi din osteneală, ducându-mă măcar o parte din drum.

— Se ajută omul la nevoe şi pentru că eşti soldat, treci colea alături de mine, fu răspunsul.

Au pornit la drum şi ca drumeţii, fără ca soldatul să ştie cine îl purta, s'au dat la vorbă din ale vieţii de ostaş. Povestea soldatul, tânăr recrut, ce bine a fost la oştire, cu câtă bunătate este îngrijit şi sfătuit de ofiţerii lui, şi alte câte i-au dat prin gând din viaţa lui.

— Pînă unde vrei să mergi, îl întreabă Prinţul ?

— Ia, la Românești domnule, aproape de Ploeşti. Am primit depeşă că a murit mama şi de la regiment sunt învoit numai până Luni, de aceea mă rugam de bunătatea d-tale să-mi scurtezi din drum, ca să nu întârziezi Luni la serviciu.

Şi după o scurtă pauză, soldatul continuă :

— Bun om trebue să fii d-ta, domnule !

— Dece ? întrebă prinţul.

— Se vede omul la nevoe. Opt maşini au trecut înaintea d-tale, între ele şi camioane, şi nici unul nu a vrut să ştie de mine.

Iar tăcere, după care altă întrebare a soldatului.

— Dar d-ta ai fost ostaş ?

— Am fost şi sunt încă, în marina română, — fu răspunsul.

— Frumoasă armă, domnule, — răspunse soldatul. Am un văr care face serviciu în marină şi ne povesteşte lucruri mari, de câte vede şi învaţă pe acolo.

Şi tot astfel cu vorba, din ale greutăţile vieţii, au ajuns la Românești.

— Iată am ajuns, domnule te rog să opreşti.

Soldatul se coborî din maşină şi în poziţia corect ostăşească se prezintă :

— Sunt Florea Gheorghe din Românești, soldat în regimentul de căi ferate, compania 15. Uite, domnule, eu sunt om sărman, nu am cum să te mulţumesc, ia colea polul ăsta, să fie de sufletul maichii ; şi întinse mâna să dea Prinţului o hârtie de 20 lei învechită de vreme. Şi acum te las cu sănătate.

— Nu te osteni, camarade. Imi pare rău, că nu am nici un ban la mine, să te ajut eu, răspunse Prinţul. Te voi ajuta însă, odată întors acasă. Eu sunt Principele Nicolae al României.

Maşina porni, lăsând pe soldatul Florea Gheorghe în marginea drumului, în poziţia ostăşească cu mâna la capelă, privind din urmă cum sbura, întins la drum, binefăcătorul lui.

(După ziarul „Universul" din 28 Martie 1928).

52. Un puşcăriaş scăpă odată din temniţa unui oraş şi se refugie într'o pădure. Făcându-i-se foame, se apropie de o colibă, unde credea să poată fura alimente. Auzind vaete şi plânsete, intră şi spre mirarea lui află că şi cei din casă erau gata să moară de foame. Puşcăriaşul îi linişti zicând : Nu plângeţi. Pe mine mă anunţaţi autorităţilor şi veţi primi premiul de cinci mii lei, pus pe capul meu. Atunci veţi avea pâine. Şi puşcăriaşul s'a lăsat condus la poliţia oraşului din apropiere.

Fu agraţiat când s'a aflat de fapta lui faţă de familia săracă.

53. O doamnă care trăia în condiţii strălucite, îşi pierdu unicul copil şi deveni din cauza aceasta melancolică. Căzuse într'un fel de toropeală, nefiind capabilă de nici un lucru. Un medic de nervi vestit, pe care îl consultă îi scrise pe hârtie în loc de reţetă : „Fă vreun bine pentru cineva", şi se depărtă fără vre-un cuvânt. Nu peste mult intră la ea servitoarea şi o rugă plângând să o lase acasă pe vre-o săptămână, deoarece cumnatul ei, un dulgher, a căzut de pe acoperiş, frângându-şi piciorul, iar nevasta lui era bolnavă greu. Stăpâna nu numai că-i dădu voie să meargă acasă, dar se duse şi ea zilnic pe vre-o câte-va ceasuri la sărmanii oameni, ajutând în mod gingaş la îngrijirea lor. Prin serviciul acesta ea se făcu iar sănătoasă, recăpătându-şi dispoziţia bună.

54. Alexandru cel Mare dăruise unui cetăţean distins un oraş; acesta cumpănindu-şi valoarea personală şi temându-se de invidioşi, zise : „Stăpâne, aceasta nu se potriveşte cu norocul meu". „Eu nu caut ceeace ţi se cuvine să primeşti, — îi zise regele, — ci ce ţi se cuvine să-ţi dau".

55. Tit, domnitorul roman, spunea adeseori : „Nu-i permis a slobozi pe nimeni trist dela faţa domnitorului".

Tot el, în decursul mesei de seară, aducându-şi aminte că în ziua aceea n'a făcut nimănui vre-un bine, zise cu părere de rău : „Prieteni, ziua de astăzi am pierdut-o".

56. Când aud lăudându-l pe bogatul Rotschild, carele din veniturile uriaşe întemeiază diferite instituţii de binefacere, să crească orfani, să lecuiască pe suferinzi şi să îngrijească pe bătrâni — faptele lui mă mişcă şi îl laud şi eu. Dar în acelaş timp nu pot să

nu-mi aduc aminte de o familie săracă de țărani, cari au luat la dânșii o rudă orfană în bordeiul lor sărăcăcios și mizerabil. „Dacă aducem pe Tincuța la noi, — zise femeia, — n'o să avem nici cu ce să cumpărăm sare pentru ciorbă". „Ei, vom mânca-o nesărată", răspunse bărbatul.

Ce departe este Rotschild de acești țărani!

(Turghenieff).

Biruința.

57. Numai cu luptă se câștigă biruințe. Numai biruința împreunată cu jertfe este adevărată. Mitologia greacă spune că însuși Zeus (Iupiter) a luat parte la o olimpiadă, unde a biruit pe Chronos și astfel a obținut domnia lumii. Apolon ar fi biruit pe Hermes în fugă. Până la anul 394 după Hristos, de 293 ori s'au întrunit tinerii Greciei la jocurile olimpice spre a birui și a deveni renumiți. O mare ambiție îi frământa. Până și împărații Tiberiu și Nerone erau cuprinși de dorul de a birui cu prilejul acelor jocuri!

Care trebue să fie dorul de biruință al creștinului?

Biserica — loc de înfrățire pentru toți.

58. In evul mediu, când beligeranții erau secătuiți de puteri, se ridica steagul alb spre binele comun, după cum pricepeau și cabilii din Africa, un popor înapoiat în ochii noștri, că este „Anaia" (un fel de „tabu" teritorial), un teritoriu, pe cari se aflau fântâni, de unde luau apa nespurcată femei, copii, din ambele tabere. Ca în evul mediu și ca la cabilii „retrograzi", caută „Crucea roșie", să arate că sunt terene neutrale și pentru partidele politice și pentru religii și pentru țări, terene cari trebuiesc respectate, dacă nu vrem să ne prăbușim cu toții.

Dar dacă în toate aceste cazuri este vorba de teren neutru, — noi creștinii avem un loc, care nu este neutru, ci loc de întâlnire al sentimentelor frățești: sfânta biserică.

Biserica.

59. Impăratul Valens, care era aderent al învățăturii arienilor, voia să câștige cu tot prețul și pe sfântul Episcop Vasilie cel Mare de partea sa. Cu îndeplinirea planului său, încredință pe guvernatorul său Modest. Acesta plecă deci la îndemnul împăratului la Cesarea și chemă la sine pe arhiereu. Il primi cu multă politică, tratându-l cât se poate de prietenește. Aduse apoi vorba

despre lucruri religioase, şi rugă pe epitropul atât de devotat credinţei sale ortodoxe, să cedeze împrejurărilor timpului şi să nu se lege atât de riguros de învăţăturile ortodoxismului, căci prin împotrivirea sa poate strica cauzei bune. In cazul acesta îl asigură de cea mai mare cinste şi prietenie din partea împăratului. Dar sfântul Vasile răspunse trimisului regelui : „Ceeace învaţă biserica am primit dela Dumnezeu ; pentru aceasta garantez cu sângele meu : voi apăra chiar cu preţul vieţii mele adevărul credinţii, împotriva ori cărui atac al schismaticilor. Spune împăratului tău că respect prietenia, dar ea numai atunci va avea valoare pentru mine, dacă va fi însoţită de evlavie". Guvernatorul duse împăratului răspunsul acesta şi zise : „Suntem învinşi, acest om se ridică deasupra tuturor ameninţărilor şi promisiunilor".

60. I. P. S. Sa Patriarhul nostru Miron, în cuvântarea ţinută în 1 Dec. 1918 în Alba-Iulia, între altele a spus :

„In faţa asupririlor şi a nedreptăţilor, pe cari nu le puteam opri, ne-am retras resemnaţi la vetrele familiilor şi la altarele bisericuţelor noastre ; şi acolo am străjuit cu neadormită grije şi am salvat scumpele comori ale sufletului : legea, limba, datinile strămoşeşti şi toată moştenirea fiinţei noastre etnice de români".

61. Scriitorii cari au călătorit pe întinsul pustiu African, povestesc în lucrările lor literare, chinul unei asemenea călătorii, care, din pricina lipsei de apă rece de băut li se părea un adevărat chin fără sfârşit şi fără nici o speranţă de mai bine.

Deasupra lor, soarele cobora raze de foc : dedesuptul picioarelor, nisipul fierbinte îi ardeau şi-i împiedecau din mers ; iar prin împrejurimi, fiarele sălbatice îi pândiau, cu dinţii lor sfâşietori, la fiecare pas. Dar iată ! Colo în depărtare, la marginea orizontului, se arată un punct negru, care cu cât caravana înaintează, cu atâta punctul se măreşte şi capătă forme bine definite.... Este o oază, singura bucurie a călătorului din pustiu, care peste puţin îi va da umbră şi apa trebuincioasă, cum şi fructele de care are nevoie. Câtă bucurie pe acest călător obosit, care pierea de sete cu tot aurul şi bănetul ce-l avea pe caravanele sale.

Câtă mângâere, îi aduce acum isvoraşul din nisip şi umbra bananilor şi palmierilor lui, pe care desnădejdea aproape că-l biruise !. . .

S'a răcorit, s'a odihnit şi din nou a căpătat puteri şi speranţă şi cu aceasta porneşte iarăşi la drum spre a-şi isprăvi călătoria începută.

* * *

O călătorie este şi viaţa omenească ! Şi ea îşi are călătorii şi caravanele sale şi ea este câteodată un pustiu nemărginit, cu necazuri şi nevoi groaznice, ori o mare inviforată ce se înalţă cu furie de viforul ispitelor. Biserica alină năcazurile, precum oaza alină suferinţa călătorului.

62. Un înţelept s'a gândit o viaţă întreagă şi ne-a spus o singură vorbă dar foarte adevărată : „Toate temniţele sunt zăvorite şi străjuite şi cu toate acestea gem de oameni, pe când bisericile stau cu uşile deschise la părete zi şi noapte şi totuşi sunt vecinic goale". In nici o ţară din lume nu se potrivesc aceste vorbe, ca în ţara noastră !

Zadarnic ţin preoţii bisericile deschise, căci Satana se furişează şi încuie inimile oamenilor, care se înstrăinează de Dumnezeu şi de locaşurile dumnezeeşti.

Iată cititorilor, pricina pentru care noi călcăm în picioare voinţa lui Dumnezeu şi îndeplinim în schimb voinţa Satanei.

„Diavolul e părintele vostru şi voi faceţi poftele lui".
(Ion VIII, 44). Glasul Monahilor.

63. Ziarul „Universul" spune în 16 Oct. 1928 că în cartierul Griviţa-Nouă din Bucureşti muncitorimea a ridicat o biserică nouă.

Pentru acei oameni încărcaţi de greutăţile vieţii lipsiţi de binefacerile artei, cuvântul evangheliei predicat cu deosebită însufleţire, a devenit cea mai plăcută hrană sufletească. Din acele şedinţe religioase tot mai populate a pornit ideia unei biserici a muncitorimii, ridicată din banul muncitorilor. O familie lispită de copii a dat locul de casă, ca să se ridice pe el sfînta biserică. Alţii au contribuit seara cu ore de muncă, alţii şi-au dat din trudnicile lor economii, dovedind astfel câtă înţelepciune, bunătate şi simţ moral e în sufletul muncitorimei noastre. Primăria centrală a fost alături de această manifestare cu preţioasa ei contribuţie.

Blândeţea.

64. Pustnicul Sisoe împletea coşuri şi le vindea la săraci pe un preţ neînsemnat. Cineva însă îi dete prea puţin pentru un coş, ceeace îl umplu de mânie. Văzu că greşise, se retrase în singură-

tatea lui şi începu a se obicinui la răbdare. Ura păcatul altora, dar nu le făcea observări, ci îi mustra cu blândeţe şi pe mulţi îi aducea pe calea cea bună.

65. Aristip rugă pe regele Dionisie să-l primească de prieten, dar văzând că regele nu vrea să-l asculte, căzu la picioarele lui şi-i îmbrăţişă genunchii ; prin aceasta dobândi ceeace ceru dela rege. Unii au condamnat fapta aceasta ca înjositoare şi nedemnă de un înţelept, dar Aristip le zise acestora : „Prieteni, nu eu sunt vinovat, ci Dionisie, care are urechile la picioare".

66. Un călugăr, care trăia într'o mănăstire şi era din fire suceptibil şi violent, se hotărî să trăiască în singurătate, căci — zicea el, — dacă nu voi avea pe nimeni să mă năcăjească şi să mă cert, poate se va potoli patima mea. Dar pe când locuia în pustietate într'o peşteră, i-se întâmplă într'o zi că ulciorul de apă, pe care-l aşeză jos, se răsturnă. El umplu din nou, dar deoarece acesta se repetă de vre-o două, trei ori, luă ulciorul şi în mânia sa îl trânti la pământ, spărgându-l în bucăţi. După ce-şi veni iar în fire, recunoscu că mânia îl orbise şi îşi zise : „Iată, acum sunt singur şi totuş m'a biruit mânia. Mă voi întoarce dar iar la mănăstire ; şi cu ajutorul lui Dumnezeu voi lupta oriunde împotriva patimei mele".

67. Socrate obicinuia să zică : e mai rău a face răul, decât a-l suferi". Aşa şi era. Odată mergând pe stradă, urmat de pretenii săi, cineva îl călca pe picior, fără ca dânsul să protesteze. Prietenii se minunau de liniştea lui, el însă îi întrebă ce să fi făcut ? Il sfătuiră, ca pe neatentul trecător să-l dea judecăţii. „Aşi fi ridicol, răspunse înţeleptul, dacă un măgar mă loveşte cu copita, şi atunci mă veţi sfătui să-l dau judecăţii" ?.

El voia să spună că ar fi o nebunie, a nu suporta dela om, ceea-ce trebue să suporţi dela animal.

Blestemul.

68. Un ofiţer se plânse unui preot cât este de greu să fi creştin adevărat şi să fi în armată, unde feciorii nu pot fi instruiţi fără înjurături şi blăsteme. „Totuş cunosc un ofiţer — răspunse preotul — care nu a blestemat, şi ale cărui vorbe soldaţii totdeauna le-au respectat". „Pe acel om aşi voi să-l cunosc, spre a învăţa dela el". — „Acel om a fost căpitanul pagân din Capernaum — răspunse preotul. Acela comanda soldaţilor scurt zicând : vino !

şi soldatul venea, dute şi soldatul se ducea, „fă aceasta" şi soldaţii se supuneau. Cred că ceea-ce a fost posibil în armata pagână a romanilor, va fi posibil şi între soldaţii creştini".

69. Un misionar trecând pe lângă un sat auzi un copil blestămând. Misionarul se opri şi zise : „In parohia aceasta se vorbeşte româneşte, şi dacă din întâmplare întâlneşti aici un om care vorbeşte franţuzeşte, vei zice Franţa este ţara lui, vorbeşte bulgăreşte vei zice Bulgaria este ţara lui, vorbeşte sârbeşte, vei zice Sârbia este ţara lui şi-l priveşti ca pe un străin, care peste scurtă vreme se va întoarce în ţara sa. Prin urmare înţelege-mă copil lipsit de Dumnezeu ! Eşti într'o ţară creştină, şi nu vorbeşti cum trebue să vorbească creştinii ; ba din contră din cuvintele tale blestemate am înţeles că vorbeşti limba iadului. Trebue să-ţi spun la rândul meu, că eşti străin în ţara aceasta, că iadul îţi este ţara, şi că odată te vei uni cu aceia, a căror limbă o vorbeşti.

70. Când în a. 1400 împăratul Ruprech petrecea în oraşul Speier, o delegaţie de cetăţeni se prezintă la dânsul pentru a exopera liberarea mai multor făcători de rele. Între cei închişi, se afla un cetăţean bogat, pentru care delegaţia se rugă îndeosebi. Impăratul întrebă ce crimă a făcut cel închis. Delegaţia răspunse că acela nu a făcut altceva decât a înjurat şi a blestemat în public de câteva-ori. Regele le răspunse : „Toţi răufăcătorii să fie liberaţi, afară de cel-ce a blestemat. Primii au făcut rău doar numai oamenilor, pe când cel de al doilea, a blestemat pe D-zeu însuşi".

71. Un ţăran tânăr se obicinuise cu înjurătura şi cu blestemul. Odată fiind la câmp unde ara, începu să înjure şi să blesteme caii, cari nu trăgeau cum ar fi dorit dânsul. Pe acolo trecea un preot care-l auzise. Preotul se opri şi-l dojeni. Tinărul însă răspunse ; m'am obicinuit, părinte, căci nici tatăl meu nu face altcum".

„Obiceiu foarte rău — ripostă părintele. „Ce să-i faci părinte, blestemă şi oamenii mai sus puşi — zise tînărul. „Crezi tu dragul meu — zise preotul, — că tot ceeace fac oamenii sus puşi e permis ?" Tânărul voia să se scuze şi zise : blestemele sunt numai cuvinte, ce păcat poate fi în ele ? „Da — zise preotul — blestemele sunt cuvinte, dar dacă cugetăm serios, ele ies dintr'un suflet supărat ; sunt ele numai cuvinte şi încă din obiceiu, atunci cel-ce blestemă devine ridicol, ca şi câinele care urlă la lună. Totuşi nu se mărginesc cuvintele numai aici ! Cuvintele nebune, îl fac nebun chiar şi pe cel-ce blestemă. Destul de rău, dacă te obicinuieşti să

te superi pe deaproapele tău, sau pe animalul tău, în loc să te foloseşti de mintea ta pentru ai uşura greuământul. Şi mai rău, că obiceiul cu blestemele te amăgeşte, să faci cu mânie nebună, ceea-ce dovedeşte răutatea şi duritatea sufletului tău !"

72. Un băiat din jurul oraşului A. se rătăcise pe străzile oraşului şi nu mai află drumul spre casă. Un om voia să-l îndrepte şi întrebă numele tatălui său. Acesta răspunse : „diavolul". Omul nostru se minună de acest răspuns, pentrucă nu mai auzise de oameni cu aşa nume, şi continuă „dar pe mama ta cum o cheamă ? „Târfă" răspunse băiatul. Necunoscând omul nostru nici astfel de nume zise : cum cheamă pe fratele ? „Fratele meu se numeşte Satan". Şi cum te chiamă pe tine ? „Pe mine mă chiamă : Broscoiu". Din aceste răspunsuri, deduse omul nostru întreaga lipsă de religiozitate, moralitate şi educaţie, ce trebuia să fie în casa părinţilor băiatului.

73. Un om păcătos din P. care blestema grozav, a fost vindecat de acest păcat în următorul mod, de către o tânără fată. Fetişcana auzise adeseori înjurând şi blestemând pe păcătos şi odată întrebă pe mamă-sa că oare şi acel om se roagă ? Mama îi răspunse că nu ştie. Atunci fetiţa a început să-l observe mai deaproape pe acel om, până când odată îi auzise zicând : „Tatăl nostru". Nu mult după aceea, eşind omul afară în curte, începu iarăşi să înjure. Fetiţa se apropie de el şi îi zise serios : „azi dimineaţă te-ai rugat şi ai numit pe Dumnezeu, Tatăl nostru... ?"

„Da ! — răspunse omul — dar de ce mă întrebi ?"

„Păi cum poate fi Dumnezeu, tatăl D-tale, dacă D-ta îl înjuri neîncetat ?"

Omul roşind nu răspunse nici un cuvânt, însă dela data aceasta s'a lăsat de înjurături.

74. Un soldat, care avea obiceiul să înjure şi să blesteme, se hotărâse să se spovedească. Se duse deci la preotul satului, căruia îi mărturisi păcatul. Preotul îl sfătui, ca de cîte ori îi va veni să înjure, să se plece la pământ, ca şi când ar săruta picioarele Domnului şi să pronunţe cuvintele : „Doamne iartă-mă !" Soldatul îi urma sfatul şi urmarea se arată din ce în ce mai evidentă căci el nu mai înjura atât de des. Într'o zi se afla afară la exerciţiu. Învăţa chiar mânuirea armei. Un ghiont însă, bine îndreptat a prietenului de lângă dânsul făcu să-i scape o înjurătură de pe buze. În momentul următor el fu la pământ ca să-l săru-

te. Tot atunci un glonț trecu ca fulgerul deasupra lui care l'ar fi ucis cu siguranță dacă nu ar fi fost plecat la pământ. Din momentul acela soldatul nu mai înjură niciodată.

Boale (Cauzele lor).

75. Un copăcel fusese sădit de tatăl unui băiat, iar băiatul crescu-se cu dânsul. Ținea la el ca la un frate și-i purta mult de grijă. Copăcelul însă se bolnăvi, zi de zi i-se veștejeau tot mai mult frunzele. Băiatul era foarte amărât din pricina aceasta și în fiece zi îi smulgea frunzele veștede și-l stropea la rădăcină cu apă proaspătă.

Intruna din zile, copăcelul își plecă vârful spre băiat și-i zise : „Boala mea stă în rădăcinile mele. De aceea, dacă vrei să mă lecuești, să mă cauți la rădăcină. Cât despre frunzele mele vor înverzi apoi singure". Băiatul săpă la rădăcinile copăcelului și găsi acolo un cuib de șobolani, cari le rodeau. Stârpi pe toți șobolanii, iar copăcelul prinse din nou putere și viață".

Când suferă semenii noștri, numai un om scurt la minte se uită la semnele exterioare ale suferinții și caută acolo leacul. Leacul trebue căutat la rădăcini și trebue stârpită pricina răului, căci urmările pier dela sine.

76. Marele Napoleon când era puternic, uita adeseori de datoriile sale religioase. Când însă se apropie ceasul morții își luă rămas bun dela medicii săi și lăsă să fie chemat și preotul Vignoli, căruia îi zise : „Eu cred într'un singur Dumnezeu, voesc să împlinesc datoriile, cari mi-le impune biserica ... Și împăratul se cuminecă, „Sunt fericit că mi-am făcut datoria — zise către generalul Montholom. Îți doresc, generale ! aceeaș fericire la moarte. Până eram pe tron nu mi-am prea bătut capul cu cele religioase, pentrucă puterea omenească mi-a luat mințile, dar de-ale credinții totuș nu m'am lăpădat. Dangătul clopotelor îmi făcea plăcere, și vederea unui preot mă mișca. Am voit să fac din toate aceste un secret, însă aceasta e o slăbiciune ... Voesc să cinstesc pe Dumnezeul meu !"

Și așa muri Napoleon, ca creștin.

77. Un călugăr bătrân și evlavios se îmbolnăvi odată, având cancer la limbă. De două ori se supuse la operații dureroase și acum era a treia oară înaintea medicilor. În decursul operațiilor anterioare ținea în mînă o cruce și se ruga : „sfântă Fecioară, roagă-te pentru noi păcătoșii". Acum la a treia operație, unul

dintre medici propuse ca, călugărul să fie legat, știind medicul cu ce dureri mari e împreunată operația. Acesta însă răspunse : „Domnul Dumnezeul meu e mai puternic decât toate legăturile, și aceasta mă va ține mai tare decât orice fășie".

Bogățiile lumii.

78. A te îmbogăți în Dumnezeu este cea mai frumoasă comoară. (Luca 12 v. 21). Deci să ocolim bogățiile lumii.

În țările Răsăritului umblă o istorioară ce spune că doi călători rătăcind în pustiul deșertului, ajunseră în primejdia de a muri de foame și sete.

Deodată, în zare se ivește un palmier, iar lângă el urmele unor foști popositori pe aici. O traistă plină cu ceva rămăsese aici. O desfășurară repede în nădejdea că vor găsi în ea ceva hrană. Dar, vai, în ea era numai aur, iar aurul nu le putea ajuta. Muriră lângă el.

Așa se întâmplă și în pustiul acestei lumi. Lumea aceasta nu are nici o hrană pentru suflet. E un deșert mare fără apă și fără pâine sufletească.

Vai, câte suflete mor de foame și de sete lângă bogățiile și averile cele trecătoare

„Lumina Satelor", 12 Aug. 1928.

79. O doamnă, care se îmbogăți dintr'odată în urma unei mari moșteniri, se plângea astfel : „Mai înainte aveam de toate ceeace constitue adevărata fericire, numai bani nu ; acum am bani, dar altceva nimic".

80. Bogăția adevărată sunt bunurile cerești, iar nu averile materiale de pe pământ.

Un proprietar bogat, dar necredincios zise odată către un pietrar sărac : „Tot cât vezi cu ochii, e al meu. Toată livada, sămănăturile, pădurea dindărătul lor, toate îmi aparțin". Pietrarul arată spre cer și-l întrebă : „Și acela e al tău ?" Proprietarul nu răspunse nimic. „Acela este al meu", zise atunci pietrarul, zâmbind fericit. Noaptea viitoare proprietarul visase că cel mai bogat om din sat murise. El se sperie, căci acela nu putea fi altul decât el. Dar în aceeaș noapte bietul pietrar a trecut la cele veșnice cu o moarte lină. Deci acesta din urmă avea bogăția adevărată.

Botezul.

81. În provincia chineză Kiang-Nan, în vremurile mai vechi era un obiceiu frumos care încă și azi este respectat pe alocuri. Dacă cineva trecea la creștinism și se boteza, acela primea un voal alb care era așezat pe capul convertitului când se boteza. Voalul era păstrat cu sfințenie toată viață și când convertitul murea, voalul dela botez, îi servea ca acoperitoare în sicriu. Voalul era semnul darului primit în botez și culoarea lui albă simboliza curățenia pe care creștinu este dator a o păstra toată viața.

Botezul Pruncilor.

82. Dacă biserica ecumenică ortodoxă pe temeiul Scripturii a primit botezul pruncilor din fragedă vârtă — ce este atunci, cum să numim cutezanța „doctorului" care pe mine mă înfruntă și-mi zice : „arată-mi în toată Scriptura un singur prunc botezat ?!!

Sfinții părinți la sinodul din Cartagena în 418 în Canonul 124 se pronunță lămurit așa :

„Cel ce tăgăduește trebuința botezului pruncilor nou născuți sau zice că, deși se botează spre iertarea păcatelor, ei nu primesc nimic din păcatul strămoșesc — să fie anatema ! CĂCI CE A ZIS APOSTOLUL : „printr'un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea — și astfel întru toți oamenii a intrat moartea, întru carele toți au păcătuit" (Romani 5,12).

Bucuria.

83. Împăratul Teodosiu fu invitat odată la masă într'o mănăstire. Aici nu i-se servi decât o mâncare frugală ca tuturor celorlalți călugări. Împăratul fu mult uimit de acest prânz și zise călugărilor : „O, voi fericiților ! vă numesc întru adevăr fericiți. Eu sunt născut și crescut într'un palat regesc, însă nu am putut mînca niciodată fără griji, așa cum am mâncat aici la voi".

84. Filosoful Plato ne spune : mulțumirea și durerea au păsit odată înaintea lui Jupiter și se acuzară reciproc de nedreptate, pe care trebue să o sufere unul dela altul. Jupiter căută să-i

împace, dar pentrucă nu i-a succes, i-a legat așa de strins cu o sfoară, încît nu se mai putură despărți.

Fabula aceasta conține mult adevăr ; căci unde e mulțumire, acolo îndată e de față și durerea.

Bunătatea.

85. Livingstone scrie că în călătoriile sale printre negrii, a întâlnit oameni de o bunătate rară. Locuitorii îi trimeteau soli încărcați cu bucate în chip de dar. Aceștia îi spuneau că nu pot îngădui, ca să treacă streinii pe lângă casele lor, fără să le dea ceva. De multe ori, Livingstone și oamenii săi, erau întâmpinați cu strigăte să mai zăbovească puțin, ca să fie tratați cu ceva. Călătoria le părea o sărbătoare. Intrau și ieșeau prin sate însoțiți de strigăte pline de bucurie ale locuitorilor. Bărbații băteau din palme, iar femeile se aplecau și cântau : „Pace, pace".

Apostolul Pavel zice : „Fiți buni unii cu alții".

(Efes. 4 v. 32).

Bunătatea lui Dumnezeu.

86. Un rege avea un servitor, care îi servise cu multă credință, neglijând însă pe stăpânul stăpânilor, pe Dumnezeu. Ajuns la adâncă bătrânețe se îmbolnăvi de moarte. Regele îi făcu onoarea că-l vizită, întrebîndu-l ce dorință are, căci dorește să i-o îndeplinească. Atunci servitorul îl rugă să-i lungească viața cu o zi. Regele însă răspunse : durere, aceasta nu stă în puterea mea, ci numai în puterile lui Dumnezeu. Atunci începu servitorul să verse lacrimi amare și exclamă : O nebunul de mine ! Toată viața am muncit regelui pământesc care nu-mi poate lungi viața nici măcar cu o zi, uitând pe cel ceresc. Vai, dacă-l serveam pe acest din urmă nu numai să mi-ar fi putut lungi viața pământească, ci mi-ar fi putut asigura și fericirea vecinică.

87. Într'un oraș focul mistui și mult puținul adunat de un legător de cărți. Acest incendiu a fost al doilea care îl suferi acest nenorocit, aducându-l la sapă de lemn. Acum stătea sărmanul om înaintea casei, de mână cu cei doi copii scăpați, privindu-și mizeria. Deodată trecând pe acolo 2 negustători bogați din alt oraș se apropiară de nenorocit, îl priviră o clipă, apoi unul îi luă un copil de mână, celalalt altul și-l invitară și pe tată să le urmeze în orașul lor. Acolo se îngrijiră de ei zicând : Dece să nu facem acest gest omenesc, dacă Dumnezeu, ne-a fe-

rit întotdeauna de orice nenorocire. Acest gest al nostru, credem că e o bună mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui".

Bunăvoința.

88. Unui rege, binevoitorii săi îi atraseră atențiunea că uitându-și de demnitatea sa, se plimbă fără escortă și fără arme. Regele răspunse : „Ce nevoe are de arme și de escortă și de cine s'ar teme acela, care posedă bunăvoința și iubirea subalternilor săi ?"

89. Agesilau a fost întrebat odată : de ce nu îngrădește Sparta cu zid de piatră, ca să fie scutită de invazia inamică ? El răspunse : „Eu socotesc că cetățenii vor apăra-o totdeauna. Acestea sunt zidurile cele mai tari ale Spartei, pe cari nu le poate dărâma nici cel mai puternic inamic."

Calmul.

90. Socrates suporta cu deosebită liniște tot noianul de supărări ce i-l aruncă în față zilnic soția lui, Xantippe. Când odată nu voi să o mai audă, părăsi casa și se așeză în stradă înaintea ușii. Femeia deveni și mai furioasă din cauza liniștei și nepăsării bărbatului și începu o avalanșă de vorbe dure la adresa filosofului, — spre distracția trecătorilor. Apoi, luând un vas cu apă, îl aruncă asupra lui Socrate, Acesta nu-și pierdu calmul, ci zise zâmbind : „aceasta trebuia să o prevăd, după atâtea trăsnete, trebuia să urmeze și ploaie".

91. Diogenes ținu odată înaintea ucenicilor o conferință, vorbindu-le despre tema că ofenzările trebuiesc suferite în liniște. Un om dur dintre ucenicii săi, voind să se convingă, dacă învățătorul său face aceeace spune, îl scuipă în față. Diogenes a suportat ușor aceasta ofenză și zise : „nu sunt supărat pentru ceeace ai făcut, totuș mă îndoiesc, dacă alții nu s'ar supăra pentru astfel de fapte ?"

92. Kasimir II. își petrecea timpul — nefiind încă rege — jucând cuburi cu un nobil Ioan Konarius. Jocul se prelungise până târziu noaptea, când plictisiți hotărîră se închie. Kasimir puse toți banii câștigați pe ultima lovitură, pe care o și câștigă. Plin de furie nobilul îl izbi cu pumnul în față. Kasimir nu ripostă, ci fără a zice ceva, îi dădu banii îndărăt. Lucrul ajunse la

urechile nobililor, cari sătui de tirania fratelui lui Kazimir, și auzind de calmul exemplar a lui Kazimir, detronară pe frate-său și-l ridicară pe el pe tronul Poloniei.

Capriciu.

93. Capriciile domnitorilor sunt temute și cunoscute despre răutatea lor. David, deși mult timp a fost favoritul lui Saul, odată fără de veste a aruncat o săgeată asupra acestuia. Regele Perșilor, Xerxes, distinse într'o dimineață pe unul dintre soldații săi pentru vitejie, dar în seara aceleași zile îl decapită. Alexandru cel mare în mânia sa ucise cu o lance pe Clitus, salvatorul său.

Calomnie.

94. Un preot cinstit și evlavios era dușmănit de vre-o câțiva credincioși ai săi, deoarece a refuzat să le facă un lucru ilegal. Pentru aceasta voiau să-și răzbune contra preotului. Au plătit deci pe o femeie nerușinată, care a acuzat pe preot de faptele cele mai josnice. Bunul preot, deși își dovedi pe deplin nevinovăția în fața episcopului său, totuș melancolic din cauza pângăriei cinstei sale preoțești și slăbind din zi în zi, înfine căzu la pat. Auzind calomniatorii că preotul e pe moarte, s'au speriat și mustrându-i conștiința, s'au grăbit să ceară iertare pentru fapta lor răutăcioasă, promițându-i că își retrag toate calomniile și-i vor restabili cinstea.

„Fiilor", le zise preotul cu tristețe, „eu vă iert din toată inima, dar vedeți, bunul meu nume nu mai sunteți în stare a mi-l reda" „Cum nu", răspunseră ei, „numai să ne spui ce să facem". „Bine," zise preotul, „luați deci perina aceasta, suiți-vă în turn și slobiziți fulgii din ea. Veniți apoi și îmi spuneți ce s'a întâmplat cu fulgii". Ei credeau că bătrânul aiurează, dar văzând stăruința lui, făcură după cum dori. Înapoindu-se, preotul îi întrebă : „Ce s'a întîmplat cu fulgii ?" „I-a luat vântul și i-a împrăștiat în toate părțile", fu răspunsul. „Știam", zise preotul, „dar acum mergeți și adunați fulgii iarăși". La răspunsul lor că așa ceva este imposibil, bătrînul preot continuă : „Vedeți, în tocmai așa de imposibil este să-mi restabiliți cinstea mea și numele bun, căci calomnia s'a răspindit cu mult mai departe, decât să fiți în stare a cerceta pe fiecare individ și a-l convinge despre contrariul". Zicând acestea, bunul preot îi binecuvântă și nu peste puțin timp muri.

Caracterul. — Cuvântul dat.

95. Consulul roman Attiliu Regulus cuceri în Africa mai multe orașe, făcând pradă imensă. Dar la Cartago îl părăsi norocul. Cartaginenii bătură cumplit pe Romani, făcînd foarte mulți prisonieri, între cari era și Regulus. Atunci Romanii echipară o nouă armată și bătură în așa fel pe Cartagineni, încât aceștia trimiseră la Roma pe însuși Regulus spre a exopera pacea. Regulus își dădu cuvântul că se va înapoia la Cartago. Ajungînd la Roma el agită senatul pentru continuarea războiului și, cu toate rugămintele Romanilor, se întoarse la Cartago, deși știa ce-l va aștepta acolo în urma atitudinei sale din Roma. El nu voi să-și vadă nici măcar soția și copiii, căci se temea că la lacrimile lor va șovăi. Cartaginenii, auzind ce a făcut la Roma, îl supuseră la cele mai grozave chinuri, până ce muri.

Cariera.

96. La Veniamin Franklin se prezenta într'o zi un meseriaș, plângându-se de cariera sa, care nu-l mulțumește de loc. „Pentru ce ?", îl întrebă Franklin. „Ea îmi aduce prea puțin venit", fu răspunsul. „Atunci ești prea lacom". „Este și obositoare". „Atunci ești leneș". „Nu-mi face nici o cinste". „Atunci ești vanitos", îi zise înțeleptul american.

Caritatea Creștină.

97. În anul 1928 secetă mare a fost în Basarabia. Mulți au ajutat pe cei bântuiți de secetă.

Revizorul școlar din județul Teleorman, a pus pe copilul lui să scrie la câte un copil, dela cât mai multe școli primare din țară, în care arăta suferințele norodului basarabean. Și îi ruga să dea pentru aceștia cel puțin câte un știulete de porumb. În felul acesta s'au strâns grămezi întregi de porumb, care s'a trimis în satele bântuite de secetă.

98. Duminecă în 11 Dec. 1928, s'a inaugurat marele cămin studențesc „Ion Stănescu" înființat de d-l Stănescu, proprietar de hotel din Capitală. Din prilejul serbării, fostul prim-ministru, d-l V. Brătianu a trimis o scrisoare către conducerea căminului ; d-l Brătianu scrie între altele :

„Cunoscând însă frumoasa donație a Instituției, pe care cu atâtea jertfe a-ți făcut-o în folosul tineretului studios, îi urez

propășire și nădăjduesc că va servi de pildă, tuturor celor cari, ajunși într'o situație materială mai bună, trebue să și aducă aminte de greutățile prin cari ei înșiși au trecut.

Ridicarea și întinderea culturei noastre descrie o nevoie atât de mare a neamului, după unirea cea mare, încît numai prin ajutorul tuturor vom putea face față cererilor ei".

Carte de rugăciuni.

99. Un călugăr rugă odată pe starețul unei mănăstiri să-i împrumute o carte, din care să învețe virtuțile creștine. Starețul însă îi oferi călugărului o cruce zicîndu-i „iată o carte, fără litere. Studiază-o bine învață a cunoaște suferințele aceluia care a murit pe cruce, astfel te vei face virtuos și vei ajunge mai aproape de Dumnezeu."

Castitatea.

100. În vitrina unei librării a fost expus zile dearândul un tablou obscen. Un domn, care trebuia să treacă zilnic pe acolo cu copiii săi, intră odată în librărie și întrebă de prețul tabloului. Librarul aduse numaidecît tabloul, lăudă arta pictorului și spuse prețul. Domnul plăti tabloul, apoi îl luă și-l rupse în bucăți zicând : „Acum cel puțin nu mai trebue să mă rușinez a trece cu copiii mei pe lângă vitrina D-tale".

101. Goții ocupară Roma în a. 410 sub conducerea lui Alarich. O femeie tînără ajunse în captivitatea unui Got tânăr, care o amenință cu moartea, dacă nu-i jertfește castitatea. Și spre a o înfrica învârti deasupra capului paloșul său. Femeia însă îi răspunse că mai bine își jertfește viața, decît virtutea. Această declarație hotărâtă influență așa demult asupra tânărului, devenî un admirator și scut al castității tinerelor femei.

102. Un exemplu minunat de castitate ne oferă istoria Suzanei, din Biblie. Aceasta fu amenințată cu moartea dacă nu împlinește pofta celor doi judecători bătrâni ascunși în grădina casei sale. Ea refuză pe cei doi păcătoși. Nu se intimidă de amenințările lor, ci își ridică privirea și sufletul la Dumnezeu suspinînd și zise : strâmt îmi este de toate părțile, căci dacă voi face aceasta, moartea este mie, iar de nu voiu face, nu voiu scăpa din mîinile voastre. Mai bine este mie să nu fac și să cad în mîinile voastre, decât să păcătuiesc înaintea Domnului."

Castitatea onorată și la păgini.

103. Alexandru cel mare — regele Macedoniei, purtă un războiu norocos cu Perșii și-l înfrînse pe Darius. Toată țara Perșilor i-se supuse. Darius avea două surori — fecioare de o frumusețe răpitoare. Alexandru nu era nici căsătorit și se afla în vârsta cea mai periculoasă, când patimile sunt mai mari. Totuși era stăpînit de virtute, respectând chiar și onoarea și cinstea celor biruiți. El dădu porunca să se trateze cele două prințese cu cea mai mare grijă și să nu se atingă nimeni de ele. Avu grije în deosebi de fecioria și onoarea lor. El singur premerse cu exemplu, căci se arătă atât de mărinimos, încât nici nu căută să le cunoască.

Căința.

104. Intr-o temniță din Turin, un ucigaș își aștepta executarea. Preotul îl mângîiase de mai multe ori. În ziua executării a intrat din nou în temniță și începu să mângâe pe cel osândit. Acesta ținea o cruce în mână și se ruga în genunchi. Lacrimile se vărsau pe cruce, iar criminalul tremura. Când preotul începu să-l mângâe, criminalul zise : „Nu teama de moarte mă face să lăcrimez, căci merit moartea pentru grozăviile săvârșite ; ci plâng că ani de-arândul am ofensat pe Isus, care m'a iubit întotdeauna și nici aici nu mă părăsește, deși toți ceilalți prieteni ai mei m'au lăsat".

105. Un principe cercetă odată o galeră (corabie cu lopeți și pânze) și întrebă pe fiecare rob ce a greșit. Fiecare se scuza, zicînd că este nevinovat ; numai unul răspunse că ar fi meritat o pedeapsă cu mult mai mare. „Ei bine", zise principele, „atunci locul tău nu este aici, tu răufăcătorule, între oamenii aceștia de treabă, vezi și pleacă de aici !" Și îndată îl puse în libertate. Așa face și Dumnezeu cu noi ; El lasă în păcatele lor pe cei ce se scuză și iartă pe ceice se căesc și își recunosc păcatele.

Căsătoria.

106. Fericit e omul care știe să cunoască oamenii după adevărata lor valoare. Fericit e tânărul care știe să-și leagă soție și peste tot bărbatul care cunoaște pe adevărata soție.

Sfîntul Grigorie învață pe unul din neamurile sale : „Scumpul meu nepot, să nu faci ca acel, ce prețuește mai mult un bo-

lovan umflat, decît un mic diamant, mai mult o cioară croncănitoare, decît o privighetoare și îndrăgește mai mult un scaiu înalt decît o garofiță. Ia seama de virtuțile soției tale, de iubirea ce-ți poartă, supunerea ce-ți arată și credința ce-ți păstrează. Socotește devotamentul ei către Domnul, sârguința ei în lucrări și înțelepciunea ei în familie și vei zice cu cei bătrâni, că un suflet mare nu se măsoară nici cu cotul nici cu stânjenul, nu se prețuiește nici cu arama nici cu aurul".

107. O tînără fată fu logodită cu un tânăr și căsătoria urma să aibe loc în scurtă vreme. Într'o seară tânăra pereche se afla într'o societate. Tânărul era voios, plin de spirit și cuprins de dorul de a distra întreaga societate, glumele lui alunecară și atinseră și religiunea. Tânăra fată se indispuse de glumele lui și când acesta spuse încă una, în care se referi la Dumnezeu și religie, fata se înspăimântă și zise : „Din momentul ce am observat că D-ta nu cinstești religia, nu mai sunt nici eu a d-tale. Cine nu iubește pe Dumnezeu, nici soția nu și-o poate iubi cu adevărat". Zadarnice au fost cuvintele pline de căință ale tînărului. Logodnica rămase pe lângă hotărîrea ei.

108. Un boer avea un singur fiu, pe care voia să-l însoare cu o fată săracă însă evlavioasă. Tânărul însă căuta să scape de dorința tatălui său, scuzîndu-se să nu e încă în stare să câștige atâta, cât îi trebue unei femei. Nu peste mult veni o slugă și-i ceru voie să se căsătorească cu o fată ce asemenea se afla în serviciul boerului. Boerul îl întrebă : „Bine omule, ai tu atâția bani adunați ca să poți susține o soție ?" Sluga îi răspunse : „eu am două mii de lei și fata vre-o trei mii lei". „Fătul meu — zise boerul — eu cunosc un om care are de 100 ori mai mult și totuși zice că nu poate să-și susțină nevasta". „Boerule ! — răspunse sluga — tînărul acela de sigur că nu a fost nici odată la biserică, și nu a auzit nici odată că Dumnezeu nu lasă pe ai săi să sufere, dacă ei muncesc și se încred în El". Atunci boerul se întoarse spre fiul său, care stătea rușinat și îi zise : „Câți bani am cheltuit cu educația ta, multe ai învățat, dar ceeace e mai de folos și lipsă : credința în Dumnezeu, aceasta nu ai învățat-o' In acest lucru ești întrecut de sluga mea !"

Cercetarea Bisericii.

109. „De ce trebue să alergi numaidecît la biserică spre a asculta predica — Dumnezeu este doar pretutindeni?" zise într'un ton superior un domn către un creștin evlavios. Acesta

îi răspunse: „Și aerul e plin de vapori de apă peste tot; dar cine vrea să-și potolească setea, trebuie să meargă la fântână".

110. Un preot întâlni o femeie spălând lână la fântână, și intrând în vorbă cu dânsa, o întrebă ce a înțeles din predica de Duminecă. Dar ea nu știa preciza nimic. „Atunci la ce-ți folosește umblarea la biserică?" o întrebă preotul supărat. „Nu vezi că apa aceasta curăță lâna, chiar numai trecând prin ea," răspunse femeia.

Cercetarea de sine.

111. Sf. Pavel zise odinioară către procuratorul Felix: Drept aceea mă străduiesc să am față de Dumnezeu și de oameni, un cuget pururea fără vină. (Fapte: 24).

Câți zic așa în viața lor? Ce-mi pasă mie, — zic cei mai mulți, cari nu vor să știe că și alții trebuie să aibe putința de a trăi mulțumiți. Nepăsătorul are conștiința întunecată. Trebuie să ne examinăm conștiința spre a nu fi nepăsători.

Marele învățat Newton în fiecare zi își nota faptele sale, iar seara le împărțea în două: în virtuți și păcate. În chipul acesta a ajuns la desăvârșire, căci rubrica virtuților era tot mai complectă, iar cea a păcatelor rămânea tot mai albă.

Ceriurile.

112. Fericitul Augustin adresă o scrisoare lui Ambrosie, întrebându-l ce crede despre fericirea sfinților și despre ceriuri. Când scrisoarea se afla pe drum, Ambrosie muri. Totuși se arătă în somn lui Augustin și-i puse întrebarea: „Ești în stare să numeri stelele ceriului, nisipul pământului și picurii mării? Aceasta este cu mult mai ușor decât a descrie splendoarea ceriului. Frumusețea ceriului este atât de mare, cum nu mi-aș fi putut-o închipui cu ochii mei pământești, este așa de splendid, cum nu aflu nimic cu ce l'aș putea compara."

113. Un om evlavios se îmbolnăvi rău. Când se afla pe patul de moarte, zbătându-se în grele chinuri, deodată fața sa luă o înfățișare de mulțumire și bucurie. Cei din jurul său, văzând această schimbare, îl întrebară, care este cauza că pe patul de moarte zâmbește mulțumit? Evlaviosul răspunse: „Am

cetit odată, că Socrate se bucura fiind pe patul de moarte, pentrucă spera ca în lumea cealaltă va avea ocaziune să vadă pe Omer, Hesiod și ceilalți bărbați însemnați ai lumii, deci cu cât mai mult am eu să mă bucur că în fine voi avea ocaziunea să-l văd pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos și lăcașul său din ceriuri."

114. Un vânător se rătăci odată printr'o pădure deasă și nu găsi mijloc ca să iese la lumină. Ascultând în stânga și în dreapta, doar va auzi vocea vreunui om, deodată întunerecul și liniștea pădurii fură străbătute de un cântec foarte armonios. Vânătorul plecă în direcția cântecului și nu peste mult întâlni pe un om zdrențuros și plin de bube care cânta cu mare plăcere. „Cum e posibil ca tu în starea în care te afli, să cânți cu atâta poftă?" — zise vânătorul uimit. Nenorocitul îi răspunse: „Nu am oare motiv să cânt și să fiu vesel? Privește trupul meu intrat în putrefacție, — singurul părete care mă mai desparte de împărăția lui Dumnezeu, — cum se nimicește clipă cu clipă; îndată îmi va scăpa sufletul din această închisoare hidoasă și va lua zborul spre ceriuri Aceasta este cauza bucuriei mele și a cântecului meu de laudă".

Cerșetoria.

115. Împăratul Maximilian fu agrăit într'o zi de către un cerșetor: „Tu și eu suntem frați prin creștinism, deci trebuie să-mi dai și mie o parte din bunurile tale". Împăratul îi dete o monedă zicându-i : „Uite, dacă toți frații tăi îți dau atâta, atunci vei fi mai bogat decât mine."

Chemarea.

116. Instinctul, pe care l-a sădit Dumnezeu în fiecare om, este chemarea lui adevărată și naturală. Unui pictor renumit i-se oferi în copilărie un galben și o bucată de cărbune spre a-și alege pe unul din cele două. El a ales cărbunele, căci zicea: cu acesta se poate desemna.

Chemarea socială

117. Pe pereții din afară ai unei biserici românești din Bucovina sunt pictate diferite persoane de diferite stări sociale și sub fiecare e scrisă chemarea stării lui sociale. Astfel sub chi-

pul unui episcop îmbrăcat în ornate este scris: „eu vă învăț pe voi pe toți". Sub chipul domnitorului cu coroană și sceptru, stă scris : „eu domnesc asupra voastră, asupra tuturora." Sub chipul unui general stă scris: „eu vă apăr pe voi pe toți". Sub a unui țăran care ară stă: „eu vă nutresc pe voi pe toți". Sub chipul diavolului stă : „pe toți vă iau cu mine, dacă fiecare dintre voi nu-și împlinește datoria."

Cât adevăr, în cele scrise sub fiecare chip.

Cinstea.

118. Dl. Mihail Sadoveanu în scrisoarea sa: „Olanda" laudă pe olandezi că au marca onestității. Dl. Sadoveanu zice între altele: „Furnizorii depun dimineața produsele lor în vase ori coșuri la ușile clienților. Le lasă acolo în tăcere și trec mai departe. Am văzut bidoane mari de lapte lăsate la cruce de drumuri și canaluri, stând fără nici o pază, așteptând să fie ridicate de cel care are dreptul. O geantă pierdută, o umbrelă rătăcită, fac drumuri adesea încurcate ca să-și întâlnească iar stăpânul O lume întreagă dă concursul pentru asta." (pag. 51.)

Cum nu ar fi cinstit poporul olandez, când — precum scrie tot dl. Sadoveanu (Olanda p. 121): „Olandezul merge în disciplina obștei sale, într'un fel de mecanică socială. El lucrează. Dupăce lucrează ziua, seara își înseamnă socotelile în registre și închide banii în casa de fier. Caută în carnet, să vadă cum stau operațiile lui cu băncile. Înainte de a se culca în patul cu așternuturi ca zăpada, — deschide Biblia familiei, legată în piele de vițel..... Citește și ...apoi adoarme".

Clevetirea.

119. Pe la 1629, erau în Japonia 400 mii de creștini. Fiindcă lucrul Domnului cerea din ce în ce mai mulți misionari, Europenii trimiseră acolo un nou transport de predicatori ai evangheliei.

Niște negustori olandezi, cu toate că erau tot creștini, au spus regelui (Micadou-lui) misionarii vor să aducă în Japonia, stăpânirea Spaniolilor și Portughezilor.

Micadoul porunci să se răstignească imediat 9 preoți-misionari la răspântiile drumurilor. Acesta fu semnalul unei persecuții, care, din ordin regal, ținu 40 de ani.

După 40 de ani, în Japonia, nu mai era decât un singur creștin!

Iată ce grozăvie au adus vorbele clevetitoare ale negustorilor olandezi!

Iată pentru ce legea noastră creștinească, este așa puțin răspîndită în țările Asiei!

Tu, frate, cum stai față de păcatele clevetirei?

Ești clevetitor? Leapădă-te de păcatul tău, căci zice psalmistul: „Gura mea să nu grăiască lucruri omenești". (XX, 4).

Preot A.C.Cosma.

120. Un creștin cu frica lui Dumnezeu luă la sine un galben cu hotărârea de a-l dărui unui sărac atunci, când, fiind mai mult timp într'o societate, nu va mai auzi acolo vorbindu-se rău de alții. Se zice că a purtat moneda treisprezece ani în buzunar.

Compătimirea.

121. Pe un vapor, ce mergea spre America călătorea odată o familie foarte săracă: tata,mamași 4 copii mici. Nenorocirea a voit ca pe drum tatăl, nădejdea familiei, să moară. Rămași fără brațele muncitoare ale tatălui, mama și cei 4 copii se zbăteau în mrejile mizeriei. Toți câți erau în jurul lor îi compătimeau, afară doar de unul, care tăcea și se arăta indiferent. După puțin timp văzând acesta fețele mirate ale celor-ce se văicăriau compătimind, băgă mâna în buzunar, scoase o hârtie de 100 dolari și zise: „iată aici proba compătimirii mele pentru această familie" și întorcându-se către ceilalți tovarăși de drum adăugă: „Dar D-voastră Domnilor, ce dovadă dați de compătimirea voastră?" În felul acesta se adună o sumă frumușică pentru nenorocita familie.

122. Un sărac, se duse la unul bogat și-i ceru de pomană. Cel bogat, nu-i dete nimic ci îi zise: Pleacă de aici. Săracul însă nu plecă. Atunci bogatul se supără, luă o piatră și o azvârli în omul cel sărac. Acesta o luă de jos, o puse în buzunar zicându-și: „am să păstrez această piatră, până ce voi avea prilejul să i'o arunc în cap". Un astfel de prilej se ivi în curând. Bogatul săvârși o faptă rea, i-se confiscă toată averea și fu dus la închisoare. Omul sărac se apropie de dânsul, scoase piatra din buzunar, se pregăti să i-o arunce în cap. Gândindu-se însă puțin aruncă

piatra jos și zise : „Văd că în zadar am purtat-o până acuma. Pe cînd omul acesta era puternic și bogat, mă temeam de dânsul ; acum însă îl plâng și-l compătimesc.

Conștiința.

123. Glasul conștiinței nu este altceva decât Duhul lui D-zeu care ne mustră pentru relele săvârșite sau pentru binele, pe care nu l-am făcut, deși îl puteam face. David după numărarea poporului era mustrat de conștiință. (2 Samuil 24 v. 10 — Vezi și 1. Ioan 3.v. 19—21).

Un călător, mergea într'o noapte pe un drum necunoscut, pe o potecă îngustă prin munți, dealungul cărării se găsea o prăpastie adâncă. Fiindcă era nor și fulgera, călătorul se grăbea să ajungă cât mai repede acasă. Însă, la o cotitură se împiedică de o piatră ce căzuse din munte; era cât peací să se ducă în prăpastie. Se ridică, scoase un mic suspin, mulțumi lui D-zeu că i-a scăpat viața, apoi plecă mai departe. Nu făcu decât câțiva pași și simți că nu mai poate merge ca mai-nainte. Pe când se depărta de locul acela, părea că vede cum un alt călător vine și cade peste piatră. Glasul conștiinței îi zicea: „Nepăsarea ta, poate pricinui moartea unui alt om Ce-ți pasă dacă omul acela e un necunoscut pentru tine? Toți oamenii sunt frați."

Atunci, călătorul se întoarse, se luptă cu piatra, o dădu în râpă, și plecă mai departe. În sufletul lui domnea acum o liniște adâncă, liniștea unei conștiințe împăcate; i-se părea că această pace sufletească îl face mai tare decât toată furia oarbă a vijeliei care se dezlănțuia.

Iubite cetitor, știi pentru ce simțea astfel acest călător ? Pentrucă glasul conștiinței e glasul Duhului Sfânt —e glasul lui Dumnezeu — care vorbește sufletelor noastre. Când acest glas ne aprobă, suntem siguri că Dumnezeu e cu noi.

124. Fericitul Augustin, recomandă că, pentru cultivarea conștiinței, noi trebuie să încheem acțiunile noastre zilnice, cu controlul ei.

„Fraților, să ne silim după putință, a face bine, să examinăm în toate zilele conștiința noastră, și să ne uităm cu îngrijire la haina sufletului nostru, de nu s'a rupt, sau de nu s'a descusut nicăieri, de n'am pătat-o în vre-un loc cu necumpătarea noastră,de n'am ars-o cu mânia,de n'am rupt-o cu pisma noastră, de nu i-am scos lustrul cu avariția noastră.

125. Scriitorul Macrobius (Lib.2 cap. 4) povestește că împăratul August a dat ordin ca unui fruntaș al Romei, — cînd acela murise, — să nu i se ia perna pe care dormise. Fruntașul acela era plin de datorii pînă în vârf. Toate lucrurile lui fură scoase la mezat, dar i-se lăsase perna dela cap. Lumea se mira de dorința împăratului, care a dat următoarea lămurire: „trebuie că acea pernă are o putere deosebită, căci răposatul dormea bine pe ea, deși era plin de datorii: iar eu, împăratul nu pot dorde grijile împărăției."

În adevăr numai un om fără conștiință și care nu crede în judecată, poate trăi în liniște, fără a-și cunoaște datoriile sale.

126. Pe timpul revoluției franceze, deputatul Malouet fu învinuit că ar fi scris despre răsvrătiții și sceleratii Constituantei. Mulți dintre cei vizați erau de față și încercară să-l acopere cu strigătele lor. Malouet zise însă:

„Insultele voastre nu mă pot atinge, strigătele voastre nu mă tulbură nici decât, căci — cu toate murmurele voastre, nu am teamă decât de conștiința mea."

127. Ziarul „Universul" de la 17 August 1928 relatează următoarea întâmplare: În portul Sidney hamalii descărcau marfa unui vapor. O ladă cu ceasornice deșteptătoare fiind avariată, a fost pusă la o parte spre a fi reparată. Hamalii însă au furat câte un ceasornic, ascunzându-l fiecare în legătura cu merinde. Un funcționar al societății de navigație i-a observat. Pe ascuns a potrivit fiecare ceas la ora 12 și câteva minute, când hamalii urmau să plece acasă, fiind atunci ora plecării de la lucru. Când hamalii treceau pe punte spre casă, — ceasornicele începură să deștepte nu numa conștiința lor, dar și a polițistului care era postat la capătul punții. Hamalii fură arestați.

Fiecare dintre noi are un ceas deșteptător, care e conștiința. Glasul ei ne ferește de rău. Să ascultăm de glasul ei și să nu ajungem ca alții să ne deștepte la realitate.

128. Gospodarul Ștefan Iakner din comuna Sering (Ardeal) a omorât în 1919 pe țiganul Alexandru Căldărar și i-a furat 385 coroane. În 1912 a omorât pe un unchi de-al său, pe care l'a prăndit pe când intra în curte. L-a înăbușit, pe urmă l'a legat cu o frânghie de gât și l'a atârnat de un copac. Lumea a crezut că s'a omorât singur. De atunci umbra acestor 2 morți îl neliniștea așa de tare și-l urmăreau peste tot, încât în Dec. 1928 s'a prezentat

el singur la postul de jandarmi din Spring și și-a mărturisit urâtele sale fapte.

129. O legendă creștină spune că Ahasveros, un cizmar din Ierusalim, nu îngăduise Mântuitorului nostru Iisus Hristos să se odihnească cu crucea înaintea casei lui. Atunci Mântuitorul i-ar fi zis: „Să nu găsești liniște, până când nu voi reveni în ziua judecății." De atunci jidovul rătăcitor străbate pământul în lung și lat fără a găsi liniște; de multe ori caută moartea, dar n'o găsește.

130. Un fermier bogat din Peru trimise, printr'un sclav al său, unui prieten, un coșuleț cu smochine însoțit de o scrisoare, în care era indicat numărul smochinelor. Băiatul, care n'avea noțiunea cetitului, mâncă jumătate din fructe și celelalte le predă dimpreună cu scrisoarea. Primitorul trase la răspundere pe sclav pentru restul fructelor, provocându-se la scrisoare. Dar acesta tăgădui că ar fi mâncat smochinele, zicând: „Scrisoarea n'are ochi și urechi, ce poate ea să știe". Peste câtva timp fu trimis din nou cu smochine la prietenul stăpânului său. De astă dată el luă scrisoarea, despre care credea că e fermecată, o ascunse sub o piatră, se așeză pe ea și mâncă iarăși din smochine. Apoi puse scrisoarea iar în coș la fructele rămase și le predă prietenului stăpânului său. Dar se înspăimântă grozav, când acesta îi spuse numărul smochinelor mâncate, mai ales că fu aspru pedepsit de către stăpânul său pentru furt.

Tot așa și păcatele noastre cele mai ascunse sunt însemnate și vădite înaintea lui Dumnezeu.

131. Un înțelept din antichitate cumpărase încălțăminte dela un pantofar, dar neavând parale, îl rugă să aștepte până mânezi, când îi va plăti. Măestrul se învoi, însă soarta a voit ca el să moară încă în aceeași zi. Înțeleptul, auzind despre moartea pantofarului, refăcu datoria și se bucură de câștig. Dar se deșteptă în el conștiința și negăsind liniște, adună banii se duse la casa celui mort aruncând banii înlăuntru, strigă către cei din casă : „Aceștia sunt ai voștrii. Mortul n'are nevoie de ei." Astfel își liniști conștiința.

132. Casa unui patrician roman era deschisă din mai multe părți, așa încât vecinii puteau privi în voie înlăuntru. Un arhitect văzând aceasta, se duse la el și îi spuse că pentru cinci talanți îi va repara casa în așa fel, că nimeni să nu mai vază înlă-

untru. Dar patricianul îi răspunse: „Zece talanți îți dau, dacă îmi poți face casa astfel, ca nu numai vecinii, ci toți cari voesc să poată privi într'ânsa și să vază ce se petrece acolo." Semn că conștiința i-a fost curată și nu se temea de nimeni.

133. Sfântul Ilarian se hotărî să se retragă în pustie, într'un loc, unde erau mulți hoți și tâlhari. Prietenii îl făcură atent ia acest lucru, dânsul însă nu voi să-și schimbe hotărârea. Plecă deci în pustie unde de fapt se întâlni cu tâlharii. Aceștia îl întrebară că, ce ar face, dacă s'ar întâlni cu hoții pustiei? Sfântul răspunse:„ Un om sărac și năcăjit, nu se teme de hoți." „Da, — răspunseră aceștia — „dar ți-ar putea lua viața." „E adevărat", — răspunse sfântul — „dar tocmai de aceea nu mă tem, pentrucă sunt pregătit în tot momentul de moarte."

Deși Sfântul Ilarion se temea de judecata lui D-zeu, totuși avea toată încrederea în îndurarea Mântuitorului. Își zicea adese-ori: „Ce te temi suflete al meu? Șaptezeci de ani ai servit pe Mântuitorul tău, și tu să te temi acum de moarte?"

134. Cicero, celebrul orator roman, zice: „Există o adevărată lege, care prin poruncă îndeamnă la îndeplinirea datoriei, și prin oprire strictă ne reține dela crimă, o regulă adevărată amăsurată naturii, răspândită peste tot și toate, neschimbată, eternă . . . De aceste legi fundamentale, nu vom putea fi scutiți nici prin senat, nici prin voința poporului . . . . Singura, vecinică și neschimbata lege este ținută de toate popoarele și în toate timpurile înaintea ochilor, și Dumnezeu este autorul și stăpânul ei. El este descoperitorul ei, el veghează asupra împlinirii ei, el a dat-o lumii."

135. Sfântul Macarie din Egipt, pe când era copil, furase cu tovarășii săi smochine și una o mâncase. În viața lui întreagă nu se putea niciodată cugeta la fapta aceasta, fără ca să nu verse cele mai amare lacrimi de căință, ca și când această faptă neprecugetată de copil, ar fi fost o crimă mare.

136. Seneca zice: „În apropierea ta este Dumnezeu; El este cu tine, El este în tine ; da ! un spirit sfânt își are lăcașul în noi, un veghietor și observator asupra faptelor noastre bune și rele".

137. Un tânăr meseriaș care în a. 1914 trebui să fie înrolat pentru a pleca sub drapel, își achită datoria ce o avu la un comerciant. Din întâmplare nu avu toți banii la sine, așa că rămase dator 1 leu 50 bani. În luna Decembrie din același an se pre-

zentă soția celui înrolat pentru a achita și restul din datorie, căci soțul îi trimise din armată și banii aceștia pentru a nu se mai ști dator cu nici un ban la comerciant.

138. Sfântul apostol Pavel, scrie Corintenilor, că în Asia a avut foarte mult de îndurat și a fost mult supărat de masele poporului, așa că se simte foarte dezgustat, însă nădejdea nu-și-a pus-o în puterile sale trupești, ci în Dumnezeu, care până acuma l-a scăpat, și el speră că și pe mai departe va scăpa. Apoi zice mai departe, că lauda noastră aceasta este : „marturisirea științei noastre, că întru dreptate și întru curăție dumnezeiască, iar nu întru înțelepciune trupească, ci întru harul lui Dumnezeu am petrecut în lume și mai mult la voi." (2 Cor. 1. 12).

139. Cel mai mare orator al Romei—Cicero—scrie: „Nu există o amintire mai dulce și plăcută, ca conștiința faptelor bune." De aceea aducerea aminte de lucrurile bune se poate numi cea mai plăcută piesă de teatru, ce o poate omul gusta la circ.

140. Suetonius povestește că crudul împărat Tiberiu adeseori dorea moartea, pentrucă conștiința îl mustra aprig pentru crimele comise. „Zeii pot să mă nimicească, pentrucă simt că zi de zi mă apropii de moarte" —așa striga el adeseori cu vocea ridicată.

Asemenea Filo istorisește despre criminalul Flaccus că acesta, chinuit fiind de remușcările conștiinței, adeseori zicea: „mor înainte de vreme, multe chinuri de moarte sufăr înainte de a veni ultima, zi cea mai grozavă".

141. Un anumit Dessus — după cum istorisește Plutarch — a ucis pe tatăl său. Nimeni nu știa ceva despre criminal. Dessus însă, dela data crimei, nu putea asculta nici ciripitul păsărilor, căci i-se părea că acestea ciripesc moartea tatălui său. Atunci nimici toate cuiburile din apropiere. Odată însă se trădă singur, zicând în prezența mai multora că paserile prin ciripitul lor îl acuză că și-ar fi ucis pe tatăl său.

142. Într'o pădure, un hoț criminal sfârșise cu victima sa, înfigându-i un pumnal în coastă. Pe drumul, ce întretaie pădurea, trecea în momentul acela un om, care spre a-și alunga urâtul, cânta o doină cu refrenul „gândește-te la ce ai să faci." Glasul lui sonor, străbătu întunerecul până departe, și-l auzise și criminalul care cuprins de frică părăsi victima și căută să dis-

pară. Cadavrul fu găsit a doua zi și fu adus în satul din apro-Neputându-se identifica, locuitorii hotărâră să-l înmormânteze. Tot satul se aduna-se în jurul mortului, iar preotul le vorbi foarte mișcător. Le spuse cam următoarele: „Cine ești și unde te duceai, nu știe nimeni. Necunoscut ai căzut de mână necunoscută. Ce limbă vorbeai, de ce religie erai, nu o știe nimeni, afară de atotștiutorul Dumnezeu." Întorcându-se apoi spre popor zise să-și pună fiecare mâna pe inimă, și să zică : „curați suntem noi de acest sânge. Cu fața spre tine Doamne mărturisim că suntem nevinovați de moartea acestui om. Dreptatea nu va rămâne ascunsă, va eși în vileag. Ucigașule ori pe unde vei fi, tu care ai ucis mișelește pe fratele tău, pumnul dreptății, atârnă asupra capului tău și te va zdrobi. Întoarce-te cât mai e timp. Nu aduna nelegiuiri peste nelegiuiri, căci odată și odată va suna glasul judecății și atunci . . . ."

Abia sfârși preotul cuvintele aceste și pe drumul ce trecea nu departe de cimitir pe pe sub pădure, se auzi iarăsi doina din noaptea grozavă cu refrenul ei: „gândește-te la ce ai să faci!...."

O liniște apăsătoare cuprinse mulțimea din jurul mortului și deodată un tânăr, eșind din mulțime, se aruncă la pământ înaintea preotului cu strigătul: „eu sunt ucigașul." — Conștiința l'a biruit.

143. Două femei dela țară plecară odată la o Mănăstire ca să se închine. Una era cu conștiința ne-mpăcată, căci săvârsise un păcat mare, ceealaltă nu se credea păcătoasă, căci, zicea dânsa, a făcut numai păcate mici. Ajungând la Sfânta Mănăstire stareţul a ascultat mărturisirea păcatelor lor iar apoi le-a trimis la câmp. Celei mai păcătoase i-a poruncit să aducă piatra cea mai mare ce o va afla, iar cea mai puțin păcătoasă să aducă diferite petricele mici. Femeile au făcut întocmai, iar staretul le-a trimis să așeze pietrile de unde le-au luat. Cea cu pietricele mici șovăia, iar stareţul o întrebă: „de ce șovăești." „Fiindcă e greu să pun fiecare piatră la locul ei, căci sunt multe și nu țin minte locul fiecăreia." Stareţul atunci îi zise : la aminte, tovarășa ta a săvârșit o singură faptă rea, dar o ține minte, regretă și mereu o spală cu lacrimile sale. Ea știe unde e locul pietrei luate.

Dar tu, cu păcatele tale mărunte și neinsemnate nu-ți poți aduce aminte când, cui, unde și cum ai pricinuit rău. Și deoarece păcatele tale sunt mici dar numeroase tu nici nu ești în stare

a le ispăși. Ele rămîn pe vecie neșterse în sufletul tău ca și pietrele din șorț. O singură muscă sau un roiu murdăresc la fel ecranul de pînză alb, dacă nu este acoperit. La fel se întîmplă și cu sufletul omului. El e alb ca ecranul de pînză. Se poate murdări cu o singură pată, dar pare și mai murdar cînd e pătat cu numeroase pete,fie ele mici."

Ascultînd cu atenție aceste vorbe femeia a doua a plecat capul, a recunoscut că ea nu e mai curată decît tovarășa sa. Deasemenea a înțeles că și ei, cu micile păcate îi trebuie nu mai puțin să se gîndească la curățirea sufletului său.

(Din Luminătorul, Chișinău, 15. Febr. 1929).

Convertire.

144. „ Cînd să mă pocăesc ? întrebă un discipol pe maestrul său. „Ajunge să te pocăești o zi înainte de moartea ta", îi răspunse acesta. „Dar de unde să știu eu cînd vine moartea după mine?" întreabă tinerul. „De aceea păzește-te astăzi", îi răspunse maestru, căci astăzi este ziua mîntuirii.

Convingerea.

145. Oscilările oamenilor de azi dau foarte mult de gîndit. Valurile capricioase ale mării nu sunt mai schimbăcioase ca atitudinea oamenilor de azi. Pilde de statornicie a convingerii ne trebue. Așa de pildă în Iunie 1928 cînd Camera Comunelor a respins noul text al Cărții de Rugăciuni anglicane cu 266 voturi față de 220, ministrul de Interne, Sir William Johnson Hicks a combătut chiar pe primul ministru Baldwin. Ministrul de Interne zicea între altele: „Îmi pare foarte rău că mă găsesc în conflict în această chestiune vitală cu șeful și prietenul meu respectat, primul ministru: dar cartea în discuțiune nu va aduce pacea în Biserică. Eu nu pledez pentru viața partizanilor mei. Eu pledez pentru viața generațiilor viitoare, pentru aceea a Bisericii, pentru aceea a Engliterei".

Iată un om care nu și-a jertfit convingerea religioasă de dragul celei politice. Să învățăm din viața altora.

146. Un student, care ducea o viață cît se poate de ușuratică, fură de la un prieten al său un briceag. Acesta auzi mai tîrziu că fostul său coleg și-a schimbat felul de viață, devenind un bun creștin; dar nu-i venea să creadă așa ceva. Însă într'o

zi veni prietenul său la el și-i aduse briceagul, rugîndu-l totodată de iertare. „Așa, acum cred în convertirea ta", îi zise acesta.

147 Un convertit fu întrebat: „De unde știi tu că Iisus Hristos te-a primit, că ai găsit iertare și că ești un fiu al lui D-zeu?" Dânsul răspunse: „De unde știi tu, dacă este zahăr în ceaiul tău?" Întrebarea aceasta spune destul. Sufletul grațiat a simțit schimbarea, care a adus-o cu sine, convertirea și dragostea pentru Iisus. A fost o experiență reală: El știa în cine crede.

148. O fetiță povestea preotului că a găsit pe Mântuitorul. Acesta o întrebă: „Întrucât te simți acum altfel ca mai nainte?" Fetița răspunse fără a sta pe gânduri: „Nainte de convertire am fost o păcătoasă care alerga după păcate, iar acum sunt o păcătoasă care fuge de păcate".

149. Pe insula Lui-Kiu, deși locuitorii cari treceau la creștinism erau condamnați la moarte, totuși la misionarul creștin ce se află pe insulă se prezintă într'o zi un păgân care îi zise: „știu că mă expun la un mare pericol, totuși trebue să urmez glasului intern care îmi spune că credința voastră este cea adevărată". După două luni de instrucție, chinezul fu primit în șirul credincioșilor creștini.

Copii.

150. Șacalul este unul dintre animalele carnivore; el fură chiar și copiii și scoate cadavrele din pământ spre a le devora. Față de oameni este mai îndrăzneț chiar și decât hiena. Dacă-l prindem însă până e încă mic, poate fi domesticit și își însușește purtarea câinelui. Sare de bucurie când își vede stăpânul și mănâncă din mână. Dacă acest animal poate fi domesticit, de ce n'ați fi în stare, voi părinților, cărora D-zeu v'a încredințat copiii dela naștere, a face din ei creștini buni prin educație și obișnuință, chiar dacă ar fi mai puțin buni din fire?

Copilul — creșterea lui.

151. A fost un preot mare la Iudei, Eli. Acesta avea doi fii foarte răi, pe cari Eli nu a știut să-i crească în dragostea lui D-zeu și văzând apucăturile lor cu blândețe le zicea: „Nu faceți fiii mei, nu faceți așa, că nu bine aud eu de voi". (I. Samuel II. 24.) Blândețea lui Eli, nu a putut să îndrepte apucăturile fiilor

săi și D-zeu îi pedepsește cu moartea într'o luptă cu Filistenii, iar el auzind aceasta cade de pe scaun și moare de mâhnire. Iată dar Eli este singur omorâtorul copiilor săi, neștiind cum să-i crească în frica lui D-zeu, iar pentru această crimă de omorâtor D-zeu îl pedepsește la fel.

152. Ieronim zice: „O picătură de apă, care se află pe ceva lucios, fuge încotro o vei duce cu degetul. Tot așa este și cu copilul pe care îl poți îndrepta într'o parte sau alta și a-l duce unde voiești". Voim să ducem pe copiii noștrii spre fericire, nu avem decât să le arătăm calea către Mântuitorul, care îi cheamă, zicându-le: „lăsați copiii să vină la mine" căci „eu sunt calea, adevărul și viața".

O familie avea în grija sa pe un moșneag bătrân care din cauza bătrâneților nu mai putea duce nici mâncarea la gură, ci o risipea pe fața de masă. Tatăl văzând aceasta se scârbea adesea de felul cum mânca bătrânul. Într'o zi venind din piață aduse cu sine un blid de lemn în care puse mâncare pentru bătrân și îl așează într-un colț al casei. Vă închipuiți ce întristare trebuie să fi avut bătrânul, când se văzu gonit dela masa copiilor săi. Acea familie avea și un copilaș de 5—6 ani. Copilul văzuse fapta tatălui său și el socoti că așa este bine și frumos, de aceia a doua zi luă o bucată de lemn și un cuțit și începu să cioplească. Văzându-l tatăl îl întrebă ce face? Copilul îi răspunse, că cioplește și el un blid ca să-l aibă pentru bătrânețe și să-i dea mâncare din el. Tatăl s'a rușinat și a adus din nou pe bătrân la masa lor. De aceia, vezi un bătrân, dacă poți ajută-l și copilul tău va face la fel. Mergi regulat la sfânta biserică și copilul tău devenind mare, te va urma. Porți cinstea semenilor tăi și copilul tău o va purta și astfel ai făcut din el o ființă iubită de D-zeu și de oameni. „Învață pe copilul tău calea pe care are să umble și după ce va îmbătrâni nu se va depărta dela ea". (Pilde XXII 6).

Credința.

153. Renumitul jurnalist francez L. Veuillof povestește cum a călătorit odată din Marsilia spre țara sfântă pe o corabie cu numele „Likurg". Abia eșiră în largul mării și se dezlănțui o furtună groaznică. Teama cuprinse sufletele tuturor credincioșilor. Căpitanul îl chemă la o parte și îi zise înbărbătându-l: „furtuna e insuportabilă și va dura nu știu cât, totuși să nu te temi, căci căpitanul corăbiei are noroc. Trăiesc de 50 de ani pe

mare, însă nu mi-s'a întâmplat nici când ceva în drum spre Țara sfântă. Treci te rog liniștit în cabina D-tale și culcă-te, cu convingerea că căpitanul corăbiei are noroc." Apoi întorcându-se spre o icoană a Maicii Domnului ce atârna de catarg, zise: „aceasta e sfânta, care ne va păzi".

154. Un om plecase la biserică. „Să mă închin și eu A-Tot-Puternicului și să-i mulțumesc pentru toate cele ce mi-a dat ".

Când să intre pe poarta bisericii, se întâlni cu un altul : „Vino acasă," — îi zise acela — „și vinde-mi câte-va duble de porumb".

„Nu merg acum. Mai zăbovește și tu nițel, până ies dela biserică. Tamen se odihnesc și caii tăi."

„La biserică ? La odihnă ? Eu nu zăbovesc ..... Dacă vrei, dacă nu, cu parale găsesc eu și lapte de pasăre !"

Gîndul că o să pună mâna pe parale, l-a momit pe creștin. S'a dus, i-a vîndut porumb și s'a întors iarăși la biserică, tocmai când preotul explica Sfînta Evanghelie.

Era vorba de umblarea pe mare a sfântului Petru---- Cum s-a dat jos din corabie plin de credință---- Cum dintru început, cu credința în Dumnezeu, mergea pe apă ca pe uscat---- Cum mai tîrziu, slăbindu-i credința, era gata să se scufunde dacă Mântuitorul nu-i întindea mâna.

„Credința" spunea preotul, mută munții din loc în loc .. Necredința abate pe om de la calea mântuirei, spre păcat."

„Așa a fost și cu mine, se gândea creștinul. „La început, am plecat de acasă plin de credință. Eram mulțumit sufletește. La poarta bisericii, m-a cuprins necredința și m-a robit ochiul diavolului, banul. Mi-am dat seama că n-am făcut bine, ce-am făcut..... De aceea m-am întors la biserică, mâhnit că supărasem pe Dumnezeu. Imi vei întinde mâna ta, Doamne, până mă cufund ?"

Ai înțeles creștine, tâlcul acestei povestiri ? Oare nu sunt și între noi mulți, cari apucînd pe căile Domnului se rătăcesc dela adevărata credință, amăgiți de Diavol ? Tind ei, mână către cer, înainte de a se scufunda ?

(Duminica ortodoxă.)

155. Un liber cugetător avea o soție creștină. Intr-o zi pe când el citea unui prieten din scrierile sale francmezonice, veni un servitor, chemându-l să meargă în grabă la fiica sa, care trăgea de moarte. Intrând la muribundă, el găsi pe mama ei ci-

tind tocmai un psalm. Fata apucă mâna tatălui său, pe care îl iubea din inimă și îi zise : „Tată, tu m-ai crescut în necredință, iar mama în credință ; spune-mi deci întru care să mor ?“ Atunci tatăl căzu în genunchi și zise cu vocea tremurândă : „Mori întru credința mamei tale.“

156. Doi prieteni discutau odată chestuni de-ale credinții. Unul zise :„ce credință ai tu prietene ?“ ; acela a răspuns : „nici una, — în privința aceasta sunt ca o coală de hîrtie albă.“ Cel dintâi care era un om foarte evlavios,îl sfătui : „bagă de seamă prietene, ca nu cumva să scrie diavolul numele pe ea.“ Aceste cuvinte zguduiră adînc sufletul prietenului. Din clipa aceea o rază din grația dumnezeiască îi străbătuse în suflet, începu să se ocupe tot mai intensiv cu chestiuni de-ale credinței creștine, până ce ajunse să se roage așa, cum mama lui îl învățase în copilărie.

157. Un medic învățat ținea odată o conferință unui public foarte numeros, vorbind despre starea nervoasă. Vorbea frumos, limpede, așa că avu un mare succes. Abia terminase, când unul din cei prezenți veni să-i spună : „toate bune d-le Doctor, dar eu n-am înțeles nimic ce e cu nervii“. Medicul râse și îi răspunse : „dragă domnule, eu poate aș putea să-ți explic de ce e vorba, fără îndoială însă că nu voiu putea să-ți dau inteligența necesară.“

Tocmai așa se întîmplă cu adevărurile credinței.

Predicatorul și catihetul pot expune foarte bine adevărurile însăși, dar de sigur nu pot împărtăși auditorilor lor credința, care e un dar al grației divine.

158. Printr-un orășel din Ardeal, trecea odată un agent și intră într-un restaurant ca să mănânce. Era tocmai Vinerea mapiacul proprietarului, care fiind un creștin modern, nu se putu replacul proprietarului, care fiid un creștin modern, nu se putu reține să nu-i zică batjocoritor călătorului : „nu e așa, d-le, că d-ta ești un creștin foarte evlavios ?“ Acesta îi răspunse : „nu te interesa d-ta de religia mea, ci îngrijește mai bine ca să pot primi ceace am cerut“ și restauratorul se duse, roșind la bucătărie.

159. Doi oameni intreprinseră o călătorie în aceeași vreme. Unul avea la el vre-o câteva sute de taleri, celălalt numai o sticlă de vin și pâine. Ajunseră într-o pustietate, în care omul nu

putea cumpăra nimic pe bani. Bucuros ar fi dat omul cu bani, tot avutul său pentru o bucăţică de pâine şi un strop de apă. El muri, iar celălalt scăpă din pustietate cu vieaţă.

Tocmai aşa e şi cu credinţa. Poate cineva să aibe toate avuţiile lumii, dacă nu are adevărata credinţă, nimic nu este. De ce folos îi este omului sufletul nemuritor, la ce-i foloseşte sângele Domnului, dacă nu are credinţa? „Fără credinţă nu e cu putinţă a plăcea lui Dumnezeu."

160. Marele înţelept păgân Aristotel zice că fără credinţa adevărată nu poate cineva plăcea Dumnezeului său; prin urmare nu poate să moară fericit, şi aduce de exemplu viaţa sa. Când va fi să moară nu va putea decât să strige: „Am trăit în îndoială cuprins de teamă mor; nu ştiu unde mă duc. Dumnezeule, Dumnezeule, îndură-te de mine!"

161. Pedagogul elveţian H. Pestalozzi zice că din credinţa în Dumnezeu se naşte speranţa vieţii vecinice; fiii lui Dumnezeu sunt nemuritori, credinţa în D-zeu sfinţeşte şi întăreşte legătura dintre copii şi părinţi, dintre domn şi supuşi.

162. Bacon, renumitul învăţat englez, autorul ştiinţelor numite empirice zicea că chemarea adevăratei filozofii este, să arate omenirii desăvârşita cunoaştere a creatorului ei, iar mijlocul cel mai bun pentru aceasta este: sfânta Biblie şi cunoaşterea lumii pe baza experienţii.

Cuvintele lui Bacon vor fi cu atât mai clare pentru fiecare cugetător, cu cât va avea un spirit mai pătrunzător şi o sferă mai largă a cunoştinţelor.

163. Un vestit predicator din Paris se nimerise într-o ospătărie la aceeaş masă cu un necredincios. Necredinciosul începu îndată să-şi dea arama pe faţă, profesându-şi ideile. Predicatorul îl pedepsise pe necredincios cu tăcere mortală, până-ce acesta iritat de tăcerea preotului şi ieşit din fire se îndreptă spre dânsul şi îi zise: „spune-mi D-le, nu e o nebunie a crede în ceva, pe care nu-l poţi cuprinde şi înţelege?" „La nici un caz nu — îi răspunse liniştit predicatorul şi spre ai umili necredinţa îi zise glumind — cum se poate oare că la aceiaşi căldură să se topească untul, iar oul să se întărească, două efecte deosebite cauzate de aceeaşi cauză?" „Nu pricep — răspunse necredinciosul — însă ce voiţi să ziceţi cu aceasta? „Nimic — răspunse preotul — decât că D-ta nu crezi în păpară!" Necredinciosul tăcu mo-

mentan ; gluma plăcu întregii societăți adunate în jurul mesei, și produse în unii și obiect de cugetare.

164. Filozoful grec Pitagora se bucura — în urma învățăturii și caracterului său — de atâta veneraţiune la discipolii săi, încât credeau tot ce el îi învăța. Și când în discuțiile lor careva se îndoia de vreun lucru, ce i se spunea de alții, era suficient să i-se zică : „Avtos efa" = el a spus-o", pentru ca să dispară orice îndoială.

Cu cât mai mult trebue să ne încredem în cuvintele lui Dumnezeu, care nici nu înșală, și nici nu se înșală.

165. Vestitul matematician și naturalist Ampére, dă într-o scrisoare unui învățat tînăr următoarele povețe : „Ferește-te de a te ocupa exclusiv cu știința, cum ai făcut până acum. Studiază, scrutează ce e pe pământ, datoria aceasta o are fiecare bărbat de știință. Dar privește numai cu un ochi lumea celor văzute, iar cu celălalt privește neîntrerupt la lumina cea vecinică. Cu o mână examinează natura, cu cealaltă însă te ține de colțul hainei lui Dumnezeu, întocmai cum se ține copilul de haina tatălui său."

Credința (apărarea ei).

166. In anul 431 s'a întrunit la Efes un sinod ecumenic, în care episcopii au combătut pe Nestorie, care învăța că în Hristos ar fi două persoane, iar Maria nu ar fi Născătoare de Dumnezeu.

Poporul a așteptat până noaptea târziu ca să afle hotărârea contra lui Nestorie. După aflarea rezultatului, poporul însuflețit a aprins lumînări și a condus pe toți episcopii la locuințele lor. Aceasta era o cinste, ce se dase apărătorilor credinței, dar câți nu au murit pentru credință ?

Iubite creștine, unde voești să fii așezat ? Intre cei cari cinstesc pe apărătorii credinții, sau între cei cari mor pentru ea, sau între cei cari o leapădă ?

167. Un misionar propaga cuvântul Domnului printre negrii de la Ecuator. Intre altele povesti acestora că în țara lui, apa se întărește iarna, încât poate trece peste ea cu un elefant. Acei negri, cari nu văzuseră altă apă, decît apele lor încălzite de arșița soarelui, socoteau povestirea misionarului cu neputință. Dar pentru că îl cunoșteau pe misionar ca om drept și sincer, crezură cuvântul misionarului.

Dacă deci punem temei pe cuvîntul unui om de onoare, cu cât mai mult va trebui să ne încredem în cuvîntul lui Dumnezeu.

168. Sf. Vasile apăra credința de împăratul Modest, în chipul următor :

„Tu n'ai întâlnit niciodată episcop, Modest ! Să știi însă, bine, că în împrejurările zilnice ale vieții, noi suntem plini de dulceață, de dragostea păcii și de umilință, așa cum ne-a poruncit Domnul ; dar când e vorba de religie și credință și când drepturile adevărului sunt în pericol, toate celelalte nu mai înseamnă nimic pentru noi : noi nu mai vedem decât adevărul amenințat și suntem gata să înfruntăm și să suferim orice pentru a-l apăra. La lucru deci ! acopere-ne cu toate ocările, dacă vrei : chinuește-ne cu cele mai grozave chinuri, îndeplinește-ți planurile negre la care te îndeamnă ura ta. Dar să ia seama împăratul, niciodată nu ne veți birui, și silnicia voastră nu ne va face să ne apropiem cât de puțin de credințele voastre nenorocite și nelegiuite".

Mgr. Germain „Les eveques et leur mission' în La chaire contemporaine, Tom II, p. 172

Trad. de Pr. D. Dinu.

169. Un negru din Congo Belgian a primit credința și la botez, a primit numele de Isaia. Mai târziu a simțit un dor nepotolit, de a le aduce și concetățenilor săi învățătura lui Hristos. Eliberându-se din școală, a primit conducerea unei școli externe, în calitate de învățător. Dar nici vrăjmașii creștinismului n'au stat inactivi și în curând i-au pretins lui Isaia, ca să închidă școala, amenințându-l cu moartea, în cazul că s'ar împotrivi. Isaia și soția lui însă și-au încredințat lui Dumnezeu viața și viitorul lor, și au rămas stăruitori a îndeplini porunca Aceluia, care i-a trimis pe ei, pe Care-L iubeau și căruia Îi serveau. După câteva zile—când tocmai era plecat de acasă,—au venit niște oameni, cari pretextând, că sunt prieteni, au adus alimente în dar. Femeia —nebănuind nimica—a gătit mâncare din acele alimente și după un timp de două ore a încetat din viață.

A doua zi Isaia, cu inima frântă, a luat parte la înmormântare, dar a declarat,că până în ultimul moment al vieții sale va rămâne statornic în lucrarea, la care Dumnezeu l'a chemat.

Hoemfontein, Africa de Sud. Wright J.

Credincioșia.

170. Valerius Maximus ne povestește că un oarecare sclav, când a văzut că stăpânul său e târât de dușmani la moarte,

schimbă repede hainele sale cu unele ale stăpânului său, aleargă după dușmani și le zise : „nu acesta este Domnul, ci eu, priviți la hainele mele și vă convingeți". Astfel știu să moară acest sclav bun pentru stăpânul său iubit.

Asemenea și Iisus Hristos, când a văzut că în urma păcatelor noastre suntem sortiți la o moarte vecinică luă chipul nostru omenesc, se puse de bună voie în fața furiei dușmanului și muri pentru noi.

Creștin adevărat.

171. Marele general francez (+înainte de 1890) de Sonis, înainte de a muri, a chemat la sine pe fiul său și i-a dictat epitaful care trebuia să marcheze mormântul său. El cuprindea doar două cuvinte latinești : **„miles Christi"**. Generalul voia să reamintească generației sale că credința în Hristos este isvorul marilor cugetări și făptuiri și că numai un creștin adevărat poate fi slujitor adevărat al patriei sale, cum a fost acel general.

Te-ai cugetat vre-odată creștine care epitaf s'ar potrivi pentru mormântul tău ?

Creștin ești ?

172. Un profesor sta de vorbă cu un inginer care se prindea că posedă oarecare cultură și discuta despre greutățile vieții. Intre altele profesorul a adus vorba despre civilizație. A constatat că făcea o confuzie foarte mare, susținând că cultura și civilizația macină cam aceaiaș explicație.

Profesorul a căutat atunci să-l convingă că este greșit spuindu-i că civilizația trebuiește privită ca o însușire a vieții exterioare ; pe când cultura, este partea lăuntrică, sau însușirea vieții lăuntrice, sau sufletești — (Noua generație — de S. Mehedinți).

O asemenea discuție este absolut fără valoare, dacă nu ești creștin. Te întreb : ești creștin și atunci ești și cult și civilizat în înțeles adevărat.

Creștinismul.

173. In 1926 un tânăr turist urca coastele piezișe ale Omului — cel mai înalt pisc din Carpați. — In drum spre vârf îl apucă o viforniță, încât, tânărul nostru numai cu greu putea îna-

inta. In fine totuși ajunse la coliba din vârf, unde locuia un paznic. Intrat în colibă un miros greu îl năpădi și abia mai putea respira de duhoarea din lăuntru. Păzitorul îl pofti pe tânăr să se încălzească la focul de pe vatră și după cină îl duse pe tânăr într'o încăpere mică și scundă. Văzînd încăperea foarte sumar mobilată, își reaminti de toate scenele de groază cetite prin gazete și romane și nu se putu reține să nu întrebe pe paznic: „spune-mi nu mi-se va întîmpla nimic în noaptea aceasta?" La ceea-ce paznicul răspunse: „sigur că nu, căci doar suntem creștini". Tânărul se liniști însă numai după ce auzise cum paznicul și familia sa înainte de a se culca își făcură rugăciunea „... și ne iartă nouă păcatele, precum...".

„Sunt între creștini", zise el și adormi liniștit.

Creștinismul. Dovezi în favorul lui.

174. Un preot istorisea în una din scrierile sale: Nu de mult veni la mine o doamnă din societatea înaltă și îmi zise printre lacrimi: O, te rog, dă-mi o dovadă că creștinismul este un adevăr. Eu m'am depărtat dela el prin diferite scrieri și vorbiri. Odinioară zăceam plină de credință ca un copil la picioarele lui Hristos. Am știut să iubesc si am fost iubită, am fost fericită și am făcut și pe alții fericiți. Dar toate s'au întors acum contrar. Desbinarea și nestatornicia este partea mea, Vă conjur, dați-mi o dovadă despre adevărul creștinismului, dar unul covîrșitor. Răspunsul era destul de aproape: Dovada ești D-ta însăți. Oare nu e acela adevărul cel mai frumos, mai dumnezeesc și mai omenesc, care face pe oameni fericiți? Dovada aceasta îi fu de ajuns și doamnei respective.

Creștinul — purtător de Dumnezeu. —

175. Sfîntul episcop Ignatie din Antiochia, la întrebarea împăratului Traian cum îl cheamă, răspunse: „mă numesc Teoforos, adecă purtătorul lui Dumenzeu."

Crucea.

176. Despre fericitul Ieronim se spune că studia și scria întotdeauna la umbra crucii. Odată îl întrebă cineva de ce stă tot la umbra unei cruci, la ceeace el răspunse: „Acest pom al vieții îmi dă o umbră, care mă ferește de tot răul, îmi dă poame,

cari mă întăresc în tot binele. La această umbră voesc să petrec în totdeauna, și poamele ei voesc să-mi hrănească în totdeauna sufletul.

177. Constantin cel mare trebui să meargă cu armata sa contra oastei lui Maxențiu. El sta înaintea Romei. Maxențiu avea oaste mai puternică și împrejurarea aceasta îl umplu de grije pe Constantin. Dar iată că ziua la amiazi i-se arătă pe cer o cruct strălucitoare, deasupra ei lucind cuvintele : „În acest semn vei învinge". El fu foarte impresionat de această vedenie. Noaptea următoare îi apăru Hristos și-i porunci să facă un drapel cu acelaș semn al sfintei cruci, care să fie dus în bătălie în fruntea oastei. Cincizeci de ostași dntre cei mai viteji au purtat drapelul cu semnul sfintei cruci, și cu inițialele lui Hristos și nici unul dintre ei n'a fost măcar rănit. Iar Maxențiu pierdu bătălia și fugind, se înecă în Tibru. Constantin întră cu triumf în Roma și deveni cel mai mare apărător al creștinismului.

178. Pe la finea anului 1910, un tânăr de 18 ani fu condamnat pentrucă a ucis o femeie, căreia i-a furat suma de 2 lei. Apărătorul lui, ținu înaintea curții cu jurați, următoarea apărare : „Domnilor, însărcinarea ce am primit-o, e foarte ușoară. Acuzatul își recunoaște fapta, prin urmare e puțin de apărat la dânsul. Totuși mă simt chemat să spun câteva cuvinte. Inaintea mea și a judecătorilor văd crucea Mântuitorului. Se află în sala în care ați condamnat pe acuzat. Imi pun însă întrebarea, de ce nu se pune crucea în școală, în fiecare sală de învățămînt, unde se află copiii. Déce condamnatul vede acest obiect abia în sala, unde pumnul judecății îl izbește cu nemiluita ? Dacă i-s'ar arăta copilului pe băncile școalei crucea Domnului, sunt sigur că atunci condamnatul nu ar fi stat azi pe banca acuzaților. D-nilor, D-Voastră sunteți adevărații vinovați, pe voi vă acuz. Prin D-Voastră se seamănă necredința în Dumnezeu, în poporul de la sate. Și atunci vă mirați, când acest popor e dur, e ucigaș ? Condamnați pe clientul meu, aceasta este treaba D-Voastră, eu însă vă acuz pe D-Voastră pentrucă aceasta este datoria mea".

179. Carol V, împăratul Franței, a așezat două mese într'una din camerele palatului său. Pe una a așezat sceptrul și coroana, iar pe ceelaltă a pus o sabie și un coif.Chemă apoi pe fiul său și zise, alege din două : sau sabia sau coroana. Fiul său alese sabia Cînd împăratul voia să știe de ce fiul său a ales sabia și coiful, acesta zise : Cu sabia și coiful, voiu cuceri coroana și sceptrul.

Așa și fiul lui Dumnezeu ne pune în față Cerul, dar și Crucea Suferințelor.

Prin Cruce ajungem la bucuriile Ceriului.

180. Despre un pustnic am cetit că i s'a arătat într'o noapte diavolul și a început a-i înșira păcatele : „ai făcut asta și asta... ceia și ceia ... vai de sufletul tău"...

Numai atîta ? — a întrebat pustnicul.

Ba ai mai făcut și alte multe și destule ca să ai parte de focul iadului nostru.

Te rog scrie-mi-le pe o hîrtie să nu le uit.

Când fură gata, pustnicul luă hârtia, făcu dedesupt semnul crucii și scrise cuvintele : „achitate prin sîngele Domnului". O întinse apoi diavolului zicând : mi-ai dat „notă" — „poftim chitanța". Diavolul fugi îndată crăpând de năcaz.

Scumpul meu cetitor ! În. fiecare zi noi facem o „notă" lungă, plină de păcate. Să „achităm" zi de zi această notă căzând cu ea în fața Crucii scumpului nostru Mântuitor. Ea poate fi „plătită" numai prin scump sângele Lui.

181. In Japonia, unde credința în Iisus Hristos a intrat de mult, și deși răspândirea ei face pași foarte înceti dar siguri. În a. 1597 luna Februarie 5 se începuse o aprigă prigonire contra creștinismului. Creștinii fură prinși și răstigniți pe cruce. Intre cei prinși erau și mulți copii cari asemena fură duși înaintea judecătorului. Inaintea acestuia copilul ce primise în botez numele George răspunse cu multă bărbăție judecătorului : „Nu mă înspăimîntă nici moartea pe cruce, nici cea martirică, ci cu atît mai mult însetez după iubirea Aceluia, care a murit pentru mine pe cruce !" Iar copilul Petru începu să strige : „unde este crucea mea ? alergă apoi la crucile pregătite pentru osîndă și pe cea mai mică începu să o îmbrățișeze cu drag.

182. Din India ostică ni-se istorisește : „Când regele păgân din Cochin auzise că diavolii sunt alungați prin Crucea lui Hristos, așeză nu departe de patul său acest semn creștinesc ; de fapt ținu departe dela sine toate ispitele și răutatea diavolului, în tot restul vieții sale".

Și tu, iubite creștine, ce faci cu semnul răstignirii Mântuitorului ?

183. Episcopul Ierusalimului Ciril ne istorisește pela a. 350 următoarele : In 7 Mai, cam pela orele 9 dimineața apăru pe

cer o lumină mare în formă de cruce, ce se întindea dela muntele Golgota până la grădina măslinilor. Aceasta nu a fost observată numai de 2—3 persoane, ci de orașul întreg. Nu a fost o arătare repede trecătoare, ci această lumină ni-se arătă ochilor mai multe ceasuri dearândul. Privitorii cuprinși de frică unii, alții de bucurie, alergară în sfintele biserici. Tineri și bătrâni, credincioși și păgâni căzură aci în genunchi lăudând și preamărind pe Mântuitorul lumii.

Adevărul despre această minunată arătare îl dovedește până în zilele noastre obiceiul existent în biserica Ierusalimului de a serba în 7 Mai a anului amintirea acestei arătări.

184. Ieronim vorbind despre sfântul Ilarie istorisește următoarele : după moartea lui Iulian apostatul se născu un cutremur de pământ înspăimântător, marea se ridicase mult și pătrunse în satele și orașele imperiului. Lumea îngrozită credea că Dumnezeu pedepsește pământul iarăși cu potopul. Locuitorii din Epidaurus — un oraș în Peloponez — înfricați căutară ajutor și sfat la sfântul Ilarie. Acesta urmat de mulțime, se apropie de apele mării înfuriate, făcu pe nisip semnul crucii, căzu în genunchi și ridicându-și mânile spre cer implorâ încetarea mâniei Domnului. Și minune ! marea se liniști și se retrase în matca ei cea veche.

Crucea iertării.

185. Un cuvios din timpurile vechi avea un mare inamic, care omoráse pe un frate al său.

Cuviosul se întâlni într'o zi pe o cale îngustă cu ucigașul. Acesa crezu că va fi ucis și văzând o cruce în apropiere, a îngenunchiat spre rugăciune. Cuviosul trecu pe lîngă ucigaș cu gîndul să-l omoare, dar Iisus de pe cruce pare-că zicea către el : „Eu nu am ucis pe vrăjmașii mei, ci i-am iertat".

Cuviosul trăise până atunci o viață de plăceri. Dar iertă pe cel ce ucise pe fratele său, căzu în genunchi lângă aceeași cruce și îmbrățișe pe inamicul său. De atunci Dumnezeu i-a ajutat să facă numai fapte bune.

Crucea lui Iisus.

186. Un avocat din Italia, dupăce și-a risipit averea, fu lovit de o boală grea. Își rupse și un picior, dar în loc să se îndrepteze, el înjura de Dumnezeu. Avea însă un servitor credincios și

bun creştin care îl îngrija. Servitorul văzu că e părăsit de toţi prietenii. Cu toate acestea, într'o seară zise stăpânului său: Domnule, prietenul D-tale voeşte să te cerceteze! Ce prieten, dar nu vezi că toţi m'au părăsit?

Atunci servitorul scoase o cruce şi zise: Iată Iisus de pe cruce, nu voeşte ca să ajungi în osîndă!

Şi avocatul plânse cu amar, iar apoi chemă un preot, care l'a spovedit şi împărtăşit.

Crucea (Puterea ei).

187. Un tânăr bogat, dar destrăbălat, îşi pierduse avereá în jocul de cărţi, ba făcuse chiar datorii. Nespus de iritat în urma pierderii, — începuse se înjure pe D-zeu, ba chiar să-L provoace zicînd: mai fă-mi acum D-zeule vreun rău, dacă poţi. Abia făcuse însă cîţiva paşi spre casă, căzu şi îşi frînse piciorul. In loc să-şi revină, continuă cu batjocurile zicînd: are plăcere să mă nimicească — dar să continue! Ajuns acasă îl cuprinse frigurile şi se puse în pat. Intre aceste un servitor al său care-l auzise înjurând intrase la dânsul şi îi zise că un prieten bun voeşte să-i vorbească. „Să vie", zise bolnavul. Servitorul scoase de la piept o cruce şi o întinse stăpânului zicând: „iată stăpâne, acesta este cel mai bun prieten, acesta nu vă voeşte nimicirea, căci a murit pe cruce şi pentru sufletul D-Voastră". Stăpânul luă crucea cu sufletul plin de părere de rău, şi simţi că o linişte dumnezeiască începe să-l stăpânească. „Doamne Iisuse Hristoase — zise stăpânul — tu eşti cel mai bun prietin al meu, şi eu? — A fost acesta momentul revenirii lui la adevărata credinţă.

Cruţarea.

188. In ziua „Adormirii Maicii Domnului" anul 1928 când împărţeam „Glasul Monahilor", întinsei o gazetă şi unui soldat.

— N'am parale, îmi spuse el, sunt militar.

— Dă-mi, te rog, o ţigară, mă adresai către el. Atunci soldatul foarte sincer scoase tabachera şi mi-o întinse pentru a face ţigare. Fără a pune mâna pe ea, l-am întrebat cum îl chiamă.

— Mă cheamă Lazarov Ştefan şi sunt din comuna Seraiut-Hotin.

Aţi observat fraţilor la acest soldat? Pentru a contribui la gazetă cu un leu cel puţin n'a putut, fiindcă ultimul ban l-a dat pe tutun. Care e creştinismul nostru, dacă pentru fap-

tele cele rele se găsesc mijloace, iar pentru cele bune nu ? Pilda dumnealui, să vă fie pururea în minte, ori de cîte ori vă scoateţi banul din buzunar, pe care sunteţi datori a-l întrebuinţa numai cu folos, pentru lucruri strict necesare vieţii, precum şi în diferite ocaziuni, folosindu-l pentru binele bisericii şi al neamului. Aţi observat dar, că cu câtă bunăvoinţă şi inlesnire îmi dădea pentru cele rele, pe când dacă eram cerşetor m'ar fi disprețuit, lucru pe care îl fac mulţi dintre noi.

Glasul Monahilor 19 Aug. 1928

Cruzimea.

189. Unui măgar, din pricina greutăţii ce purta, i se făcuse o rană în spinare, iar stăpânul său îi dete drumul să pască în livadă, până i-se va vindeca rana. Un corb zărindu-l, se lăsă în zbor tocmai deasupra ranei şi începu să dea într'nsa cu ciocul său ascuţit. De durere bietul măgar sărea în sus, dădea din picioare, urla şi sbiera. Corbul însă nu se sinchisea, ci ciocănea mai departe, găurind-i şi mai rău carnea.

Ceva mai încolo, stăpânul măgarului şedea lungit la umbră şi privea cum se zbate sărmanul dobitoc. I-ar fi fost foarte lesne să alunge corbul, însă îi plăcea să facă haz de săriturile şi zbierătul măgarului. Ba la urmă se porni să râdă cu hohote.

„Acum simt de două ori durerile mele", îşi zise dobitocul văzînd că râde de mine şi petrece pe socoteala mea acela care ar avea datoria să mă apere şi să mă ocrotească".

Câţi oameni cu dare de mână sunt nepăsători, ba chiar se bucură de nenorocirile în cari se sbat semenii lor nenorociţi.

190. Impăratul romanilor Nero şi Caligula aflau deosebită plăcere în uciderea oamenilor. Primul aflase un mod unic în felul său pentru a-şi satisface pofta criminală. Lăsa ca creştinii să fie unşi cu smoală, legaţi de stâlpi de lemn şi aşezaţi în grădină. Noaptea apoi li-se dădea foc şi el se preumbla ca la lumina unor facle.

Caligula avea deosebită plăcere să vadă oameni ucişi în masse. Nu odată s'a exprimat, că cea mai mare mulţumire i-ar face-o faptul dacă toţi locuitorii Romei ar fi uniţi într'un singur gât, atunci cu o singură tăetură şi-ar putea satisface dorinţa.

191. Prin desele uciderі puse la cale în circuri, prin luptele gladiatorilor, poporul din Roma deveni atît de crud, încât dacă se întîmpla, ca mai multe zile să nu fie nici o reprezentaţie de

circ, începea să strige : „Creștinii la lei !“ Și dorința lor sângeroasă totdeauna se împlinea.

192. În Atena veche fu condamnat la moarte un tînăr, care prinse o potârniche și scoțîndu-i ochii, o lăsă liberă să zboare pe cîmp. Sentința era însoțită de următoarele cuvinte : „Dacă tînărul acesta este atît de crud cu animalele, cum va fi el cu semenii săi, când va crește mare ?“ Pedeapsa se înțelege că a fost prea aspră ; însă teama care forma baza condamnării a arătat dreptatea sentinței, căci din chinuitorul animalelor la tinerețe, ușor devine omul crud cu concetățenii la bătrînețe.

193. Un om voia să-și înece cânele. După ce se necăjise mult cu el aruncându-l în apă, de unde acesta totdeauna înota afară, îl ridică odată sus, voind să-l svîrle departe de țărm, alunecă și căzu și dânsul între valuri. Și când era să se înece simți cum cineva îl apucă de haine și-l târăște spre mal. Aici a observat că cel ce l'a scăpat a fost câinele său. Inima îi fu însă de piatră, în loc să-i mulțumească animalului îl asvîrli încodată departe unde era apa mai adîncă. Cânele obosit de atîta înotat, fu părăsit de puterea de a se mai susține la suprafață și se înecă.

Această faptă crudă dovedește ce inimă de piatră a trebuit să aibă în pieptul său acela care purta numele pompos de om, ființa rațională creată după chipul și asemănarea lui Dumnzeu?!

Cruzimea. Răsplata pentru ea.

194. Un țăran avea șapte copii și spre nenorocirea lui toți erau muți. Multe momente negre îi cauză această mare nenorocire. Odată merse în satul vecin la moară cu cei șapte feciori ai săi. La masă văzîndu-și feciorii frumoși, sănătoși însă muți, îl cuprinse iarăși tristețea. Și când fu întrebat de morar că ce are, răspunse suspinând : „Doamne, Doamne prin ce am meritat eu aceasta ?“ Atunci morarul îl luă la o parte și îl zise : „Văd că ești trist pentrucă copiii tăi sînt muți. Îți aduci aminte — căci eu te cunosc din copilărie — când prindeai vre-o pasăre, îi rupeai limba și apoi îi dădeai drumul ? Adeseaori te-am înfruntat atunci, însă fără folos. Aceste paseri, cari prin cântecele lor laudă pe Dumnezeu — te-au acuzat pentru faptele tale crude înaintea Lui, și iată-te condamnat ca tu să nu auzi nici odată din gura copiilor tăi numele de „tată“.

195. Un tînăr lucrător în fabrica de bere, când avea odată de lucru chiar de-asupra cazanului în care ferbea ovăzul alunecă și căzu în cazan. Ii succese însă să se țină cu mînile de marginea cazanului, însă picioarele îi rămaseră în berea clocotindă până îi veni ajutor. Dureri cumplite avea să simtă acest nenorocit, ba medicii trebuiră să-i amputeze ambele picioare. — In spital — cînd i-se făcu mai bine, începu să se cugete la faptele trecutului și din cele amintite recunoscu că nenorocirea lui nu e decît o răsplată a atâtor rele făcute. In copilărie smulgea aripele la nenumărate insecte, le lăsa apoi să se chinuiască. Unei paseri îi rupse piciorul. Unei pisici îi legă picioarele din dărăt și vărsă apă fierbinte pe ea. Și când vedea cum se chinue aceste animale, inima îi creștea de bucurie.

El trăi încă 25 de ani după operație, și fiecărui copil ce venia la dânsul îi vorbia cum trebue să se poarte omul cu animalele.

196. Inaintea curții cu jurați din C. fu acuzat un măcelar de tâlhărie. Descosindu-se trecutul se descoperi, că acest om în tinerețe îi plăcea să chinuie animalele pe cari le tăia. Intre altele afla deosebită plăcere în aceea că le înfigea cuțitul în gât și le lăsa apoi să fugă prin curte, până cădeau moarte. Nu e de mirare că un astfel de om ajunge înaintea curții cu jurați. Odată acest om trecea cu un negutător prin o pădure spre orașul C. Aici își ucise pe tovarășul de drum și-l despoie de tot ce avea asupra sa. Când ucisul fusese cercetat mai cu deamănuntul, din împunsătura dela gât s-a dedus că ucigașul este omul amintit. El fu adus înaintea judecătorului unde își recunoscu vina și fu condamnat de curtea cu juri la moarte prin streang.

197. Honorie Gillois din satul H, din tinerețe obicinuit să chinue animalele și află plăcere privindu-le cum trăgeau să moară. Dela animale trecu apoi la tovarășii de joc cărora le aruncă nisip în ochi, pietrii în cap și nu odată îi izbise în nas, privind cu satisfacție cum le curge sângele. Când ajunse numai de 10 ani, își împinse doi prietini cu cari se juca, într'o fântână și îi privea cum aceia se luptau cu apa ca să nu se cufunde. Acest tînăr ajuns la etatea de 20 ani, pentru crimele sale, fu condamnat pe viață la muncă silnică.

198. In Finlanda în localitatea Abo, trecu odată o trăsură peste un câine. Nenorocitul animal, abia mai având viață întrânsul, se târî până la ușa unui tăbăcar. Băiatul tăbăcarului lipsit de sentimentul milei nu numai că încercă să alunge pe sărmanul

animal, ci vărsă pe el o oală de apă fierbinte. Primarul comunei observă această faptă a tânărului și dădu ordin ca să fie arestat. La instrucție se află că acest tînăr chinuie și alte animale. I-se dădu o pedeapsă aspră și fu legat în fața primăriei cu următoarea tablă pe piept : „iată un tînăr fără inimă".

Cruzimea. Urmările ei.

199. Un servitor de 21 de ani, avea deosebita plăcere să necăjească o barză, ce își făcu cuibul pe acoperișul casei. Dupăce nu o putu alunga cu pietrii, se sui sus pe acoperiș și întinse mâna ca s-o prindă. Barza îi apucă degetele întinse cu ciocul ei și i-le mușcă. La vre-o câteva zile, rana infectându-se, se umflă toată mâna și după alte 5 zile tînărul — cu toată intervenția medicilor — murise.

Cuminecătura Sfântă.

200. Un copil după ce s-a cuminecat la sfânta biserică, avu o purtare deosebit de frumoasă. El era curat, frumos și se asemăna unui înger. Mama lui era fericită văzându-l căci îl știa cam zburdalnic. Ea zise către preotul satului : Părinte dorința mea ar fi ca fiul meu să rămână totdeauna de zece ani ca azi când s-a cuminecat. In naivitatea ei acea mamă ar fi dorit ca timpul să stea pe loc deasupra capului fiului ei spre a rămânea în nevinovăția ce o avea după sfînta împărtășire.

Torentul vieții curge, dar oamenii de azi fug de sfânta Cuminecătură, ca și cum ar căuta să se facă stăpâni ai timpului, nu spre binele, ci spre pierzania lor.

201. Un bătrân și foarte evlavios călugăr se retrase în chilia sa și se hotărâ să nu mănânce nimic, ci să se împărtășească cu trupul și sângele Domnului în fiecare zi. Se răspândi-se vestea acestei hotărâri în întreaga mănăstire și frații căutau să-l ispitească și să-l abată dela această hotărâre, ducându-i fel de fel de bucate bune sub fereastră și la ușă, însă totul fu în zadar. Vestea acestui sfânt străbătuse lume și țară. Episcopul său aubzind de aceasta, îi trimise pe un delegat al său, care-l întrebă pe sfânt, care e cea mai mare virtute ? „Ascultarea" răspunse sfântul. Atunci delegatul lăsă să se aducă pâine și vin și îi porunci să mănânce. Sfântul ascultă, însă îl apucară cârcei la stomac atât de puternici, încât cei din jurul lui credeau că o să

moară. De atunci îl lăsară în pace și el trăi încă 20 de ani, nemâncând nimic decât împărtășindu-se în fiecare zi.

202. In anul 552 împreună cu mai mulți copii întră în catedrala din Constantinopole și un fiu de evreu, care se adăpostise sub icoana sfintei Fecioare, pe care o privise cu deosebită însufleţire. Copilul de evreu întrase de mai multe ori în catedrală si odată văzând că prietenii lui se cumînecă, se apropie și dânsul de sfântul potir și primi sfânta împărtășanie. Părinții săi auziră despre aceasta, mamă-sa ca copilul ei să nu devină creștin îl opri de a mai părăsi curtea, tatălui său însă începu să-l urască. Ura merse atât de departe, încât odată, când copilul privea în cuptor focul ce ardea, tatăl îl apucă și îl vârâ în foc. După vre-o 2 ore mama sa căutându-l, începu să-l strige pe nume. Cât de mare nu i-a fost consternarea când îl auzi pe copil că îi răspunde din cuptorul arzând. Il scoase afară și la întrebările ei pline de mirare, cum de nu a ars, răspunse, că sfânta fecioară cea de pe icoana din catedrala creștină i-a adus apă ca să stingă focul din jurul său.

Astfel Sfânta Cuminecătură primită de un evreu, îl feri pe acesta de peire.

203. Soția împăratului Maximilian —Maria— întrebuința în totdeauna două zile pentru a se pregăti pentru sfînta cuminecare. In aceste două zile în cari medita numai la cele cerești, nu se lăsa conturbată prin nimic ci se retrăgea în odaia ei rugându-se. Odată fiul ei iubit— călătorit de mult prin țări străine — se reântoarse chiar în timpul când mamă-sa se pregătea pentru cuminecare, și plin de dor voi să între la dânsa spre a o saluta. Servitoarea îl opri, anunță apoi pe împărăteasă, care răspunse: abia poimâine pot să-mi strîng în brațe pe iubitul meu fiu, căci ziua de azi e hotărâtă pentru a mă curăți de un păcat făcut, iar cea de mâine pentru a primi sfânta cuminecătură. Aceste două zile trebule să le jertfesc Dumnezeului meu, și nu pot fi scurtate nici pentru iubirea cea mai mare ce o păstrez fiului meu.

204. Regele Mitridate din Pont, din frica de înveninare, lua zilnic un medicament, care-l făcea imun față de încercările dușmanilor săi și-i întări atât de mult trupul, încât odată încercând să se sinucidă prin venin, nu i-a succes. Și azi se cunoaște un astfel de medicament care poartă numele „Mitridat“

In asemenea mod întărește sfânta cuminecătură sufletele credincioșilor, întărindu-i fața de toate tentațiunile diavolului.

Cumpătarea.

205. Socrate, cel mai înțelept și cel mai nobil dintre filozofii Greciei, era foarte nepretențios în lucrurile externe. Principiul său era : Cine se mulțumește cu mai puțin, acela este mai aproape de Dumnezeire. El zicea, privind la atenienii lacomi după plăceri : „Alții trăiesc ca să mănânce eu mănânc ca să trăiesc". El mânca foarte puțin și totdeauna mâncări simple ; umbla desculț și purta numai o haină modestă. Pe lângă aceasta s-a antrenat în așa fel, încât suporta cu ușurință orice oboseală fzică și orice vreme rea.

Cunoașterea lui Dumnezeu.

206. „Cât de mare este Dumnezeul tău ?" întrebă un necredincios pe un creștin.

„Atât de mare, încât umplea lumea întreagă și atât de mic, încât încape în inima mea."

207. Când Socrate a fost întrebat de către un prieten al său ce este Dumnezeu, el a răspuns : „Ce nu este El, știu, dar ceeace este, nu știu".

208. Regele Hiero din Siracusa întrebă odată pe savantul grec Simonide, cine este Dumnezeu ? Acesta ceru o zi de gândire pentru răspuns : apoi două zile, atunci patru și așa mai departe. La urmă regele își pierdu răbdarea și urgită răspunsul. Dar filosoful zise : „Din ce mă gândesc mai mult, tot mai greu mi se pare răspunsul". Astăzi fiecare copil de școală poate da răspunsul adevărat din Sf. Scriptură : Dumnezeu este un duh (Ioan IV, 24), Dumnezeu este lumină (Ioan 1, 5), Dumnezeu este iubire (I Ioan IV, 16).

Curajul

209. Intr'un sat din Austria pe malul Dunării, mai mulți băieți au plecat să se scalde. Unul din ei, care nu știa să înoate, fu prins de curent și era cât pe aici să se înece. Numai un băiat orb a avut îndrăzneala să se arunce în apă spre a salva pe cel primejduit. Tânărul orb, cu numele Emeric Ertl, după indicațiile celor dimprejur, care îi spuneau în ce dircție să apuce, a salvat băiatul din primejdie.

Cât curaj la un orb care nu vede lumina zilei și câtă lașitate vezi de multe ori la oameni întregi fizicește !

Curăția.

210. Virtutea aceasta este foarte necesară pentru a înțelege tainele lui Dumnezeu. Marele poet și învățat francez Chateaubrind zice : Puneți mâna pe inimă, oare nu ați îndrăzni să fiți creștini, dacă ați îndrăzni să fiți curați ?

La Bruyére zice : „Aș vrea să văd un om treaz, moderat, curat, drept, care ar nega existența lui Dumnezeu și nemurirea sufletului ; unul ca acesta ar fi imparțial, dar un asemenea om nu există". Nu fără motiv zice Sf. Grigore de Nazianz că numai prin o viață divină poate omul să aibe pe Dumnezeu.

Sufletul nu poate vedea cele curate, pânăce, el nu este curat !

211. Într'un eleșteu învecinat cu un castel boeresc, trăia o lebedă, care își oglindea penele albe în apa limpede. Un pictor lucra în castel lucrări decorative. Niște copii sburdalnici, în timpul când pictorul era la masă, îi furară penelele și vopsiră penele lebedei cu negru și roșu, ceeace a întunecat penele lebedei. Sărmana de ea, cum se văzu schimbată, părea că se sfiește de sine însăși, nu se mai cunoștea pe sine, era neliniștită, speriată. Începu să se bage în apă de repetite ori spre a-și spăla aripile, dar osteneala ei fu zadarnică. Oleiurile penelului furat dela pictor, se așezară puternic pe aripile lebedei.

In ziua următoare lebeda fu găsită moartă pe lac, căci nu putuse îndura rușinea ce i-s'a făcut. S'a sbătut în apă spre a se curăți până și-a aflat moartea.

Câți creștini se preocupă de haina curată a botezului, pe care au pierdut-o ? ?

212. Sf. Ioan Gură de Aur zice : Precum toată lumea, fără rezerve, ar găsi de foarte la locul ei, o cuvântare ce s'ar ține celor ce iau parte la jocurile olimpice, despre întrecerile ce au să facă, despre curajul de care au nevoie și biruința ce-i așteaptă, tocmai în clipa, în care ei ar intra în arenă să înceapă exercițiile, tot astfel nu e ne la locul său să vorbim despre curăție azi când privim ostașii lui Iisus cc'și scot puterea duhului din tainele dumnezeiești, pregătindu-se de luptă. În războaiele lumii, încoronarea vine după biruință. Și de ce ne încunună oare Domnul înainte de a ne trimite în luptă ? Ca să înfricoșeze dușmanii și să ne înalțe cugetele ; ca aducîndu-ne aminte de cinstea ce ne-a dat, să ne ferim de vorbe și de fapte nevrednice. Un prinț, îmbrăcat în purpură și cu coroană pe cap, care s'ar lăsa târât de patimi nestăpî-

nite la fapte nevrednice de maiestatea sa regală, şi-ar reveni în fire, văzîndu-şi mantaua regală şi s'ar hotărî să se ferească de asemenea înfrângeri ruşinoase. În acelaş chip, voi, creştinii îmbrăcaţi în Hristos, priviţi la haina voastră dumnezeiască, de îndată ce poftele rele îmbie zadarnic şi de grab vă veţi simţi mai buni şi nu vă veţi mai teme de săgeţile satanei. Şi dacă o frunză de laur de măslin şi gloria acestei vieţi trecătoare ademenesc pe atleţi, nu e oare nesuferit şi supărător lucru să rămînem nesimţitori în faţa răsplătirii făgăduită de Domnul, neputându-ne hotărâ să fugim de desfătări şi să preferăm teama de Dumnezeu, poftelor trupeşti ? Oamenii nu sunt singurele fiinţe cari au instinctul imitaţiei, îl au şi animalele. Aşa de pildă, să sboare un porumbel, că toţi ceilalţi îl urmează ; şi dacă un armăsar necheză în mijlocul herghelii, întreagă o duce după el.

În acelaş chip vă dă pildă Iosif cel sfânt, vouă ceata lui Hristos şi vă invită prin dumenezeieşti cântări, pe voi tovarăşi de surghiun, să vă avântaţi pe urmele lui. Să ne unim sufleteşte cu acest sfânt şi să lăudăm curăţia nu numai cu cuvintele, ci şi cu fapta. El păstră cu statornicie şi deosebită grijă curăţia, deşi ar fi putut duce cu femeia lui faraon, o viaţă plină de plăceri, de lux şi de dulceaţă. Dar ori cât de surâzătoare fi era această situaţie, fu de ajuns să se gândească că bogăţiile, puterea şi slava se pierd odată cu viaţa, neaducându-ne decât plăceri trecătoare şi că nu mai singură virtutea dăinuieşte, pentruca să pună teama de Dumnezeu, frâu dorinţelor sale. Dispreţuind plăcerile şi făgăduinţele stăpânei sale, el găsi temniţa sa cea grozavă, mai plăcută decât palatele bogate, cu toate că este atât de greu pentru cel frumos să se sustragă plăcerilor! Şi vom rămâne şi mai miraţi dacă adăugăm cunoştiinţei acestei virtuţi şi timpul în care o practică cu atâta hotărâre. El îşi păstra sufletul său liber înainte de venirea pe pământ a Domnului şi făcătorului lumii. Fusese crescut într'o casă de necredincioşi; totul în jurul lui îl îndemna la rău, nimeni nu-l învăţa, curăţia; toţi cei mari erau sclavi plăcerilor iar slugile, robii pântecelui; sfinţenia şi cuviosia nu le erau cunoscute. Şi cu toată necredinţa celor ce-l înconjurau, cu toate încercările stăpânei sale, el nu părăsi comorile cereşti, păstra neatins templul Duhului şi ar fi dorit mai curând să moară decât să aducă jertfă desfrânării. Şi cu toate că n'a auzit pe apostolul Pavel spunând că trupurile noastre sunt membrele lui Hristos, cu toate că nu auzise cuvintele Domnului, întru nimic nu e mai mic în ochii celor ce au avut cinstea să primească părtăşia făgăduinţelor divine şi ca şi a-

ceştia ne învaţă tot cu aceiaşi putere cum trebuie să luptăm şi să veghem la curăţia sufletului nostru.

(Buletinul Eparhiei Argeşului pe Iulie 1928)

Cuvântul lui Dumnezeu.

213. Un stareţ se duse să cerceteze pe un pustnic. Acesta îl primi cu toată bucuria şi a gătit în cinstea lui o mâncare de linte. Dar înainte de a mânca ei voiră să-şi facă rugăciunile obişnuite şi să citească psalmii. Rugându-se, parcurseră toată psaltirea şi alte locuri din Sf. Scriptură; apoi adânciţi în cele duhovniceşti, rugăciuni şi discuţii religioase, ei nu observară că a trecut o zi şi o noapte. A doua zi după amiaza în fine se despărţiră, fără a fi gustat măcar ceva, deoarece avuseseră o hrană sufletească mai bună decât oricare altă mâncare. Abia târziu zări pustnicul oala cu linte neatinsă. Atunci el exclamă: „O, cum am putut uita de mâncarea noastră!"

Datoria.

214. În războiul mondial s'a întâmplat că un general trecu pe lângă o santinelă, care nu-i dete onorul cuvenit, ci stătea pe loc nemişcat. Generalul îi grăi: „De ce nu-ţi faci datoria, sau nu mă cunoşti?" „Vă cunosc prea bine, Domnule general" răspunse soldatul, „dar chiar acum mi-am împuşcat două degete de la mâna dreaptă şi de aceea nu pot prezenta arma". Şi de ce nu te duci să-ţi panseze mâna?" întrebă generalul. „Fiindcă datoria soldatului este de a sta la post, până nu este absolvat", răspunse santinela. Atunci generalul ceru soldatului arma şi făcu cu gardă în locul lui. Dar soldatul se duse să anunţe — nainte de a fi pansat — că generalul stă la postul lui şi natural că acesta fu absolvat numai decît.

215. Un preot distins a făcut următoarea observaţie : „S'ar crede că dacă ne îndeletnicim prea mult cu munca, suntem mai departe pe calea adevărului ; dar de multe ori în timpul acela ne apropiem mai mult de ea. Sf. Apostoli au fost chemaţi de Domnul nostru Iisus Hristos tocmai în decursul pescuitului. Munca poate fi folositoare sau nefolositoare sufletului, după după cum o săvârşim. Spre pildă, dacă un preot îşi îndeplineşte chemarea superficial, iar un ţăran îşi încarcă carul, rugându-se în sine, — care dintre aceşti doi şi-a îndeplinit mai conştiincios chemarea ? Fără îndoială că acesta din urmă".

Datoria copiilor față de părinți.

216. Un tânăr hotărî să se căsătorească. El promise viitoarei sale soții, la dorința ei, să alunge din casă pe bătrânul său tată. Intr'o zi îl conduse deci pe bătrân afară din sat, spunându-i să se ducă unde va voi, căci la el nu mai are ce căuta. Ochii bătrânului se umplură de lacrămi și zise fiului său : „Vezi acolo sus pe deal piatra aceea mare ! Până acolo am condus și eu pe tatăl meu, lăsându-l în voia sorții. Condu-mă deci și tu până acolo". Dumnezeule !" — strigă fiul — „ce aud ? Tu tată ai făcut părinților tăi aceeaș nedreptate, pe care voiam să ți-o fac și eu ție acum ? Oare și copiii mei vor face cu mine astfel ? Vino îndărăt și de acum înainte cea mai bună cameră din toată casa va fi a ta și te voi îngriji cu credință până la moarte".

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ca să-ți fie bine și să trăești mulți ani pe pământ.

Demnitatea Creștinului.

217. Oamenilor de azi le place să facă deosebire între demnitate și demnitate. Demnitatea este însăși grația sau felul de a fi al celui ce o are și ea nu se poate îmbrăca după plac și nici nu se poate desbrăca ușor. Nu-i destul să ai aere de om superior, ca să fii superior. Trebue să posezi calitățile superiorității. Toate ar fi bune până aici, dar nu-i destul a zice de pildă că un nou îmbogățit nu are demnitate. Doi prieteni priveau pe un îmbogățit de război care mergea pe trotuar și făcea impresia unui manechin. El căuta să aibe mișcări elegante. Să nu afecteze manierele și atunci are demnitate — zise unul — „Nu ajunge —zise celălalt, — căci oricât de naturale i-ar fi mișcările, nu putem ști care este viața lui. Dacă este adevărat creștin, — are demnitate."

Al doilea avea dreptate.

Deșertăciunea lumii.

218. Ceice au fost la America, spun că în New-York este un sgomot atât de asurzitor, încât nu se aud clopotele bisericilor. Sus, în turnul bisericilor, vuie clopotele, dar jos în stradă nu le aude nimeni.

Așa e și zgomotul și vuietul acestei lumi deșarte. El asurzește pe om să n'audă chemările Domnului. Ceice se lasă târâți în vuietul și huietul lumii, nu mai aud chemările ceriului ... uită de cele sufletești.

(După „Lumina Satelor" Nr. din 24 iunie 1928).

Destinul.

219. Un curtean se culcă într'una din zile după masă. În vis i-se arată moartea, cu o față care exprimă mirarea și întrebarea voind parcă să zică : „cum ? aici te aflu ?" O teamă îl cuprinse pe curtean, căci își zise : „a venit să mă ia". Deșteptându-se, teama încă tot îl mai stăpânea și ca să scape încălecă și căută să fugă dinaintea morții. Dând pinteni calului o apucă spre câmp într'o alergătură nebună. A alergat atâta până i-se sleiră puterile și lui și calului. Calul se răsturnă, el asemenea căzu în șanțul de lângă drum, abia cu o licărire de viață în suflet. Deodată apăru moartea, care îl privi cu ochii ei hidoși, cu fața care exprimă mulțumire și cu zâmbetul ironic, pe care văzând-o curteanul zise : „mă dau învins, căci văd că nu voi putea scăpa de tine, un lucru însă te rog : lămurește-mă de ce m'ai privit în casa mea cu mirare ?" La ceea ce îi răspune moartea : „m'am mirat că te-am văzut acolo, când vreme, tu trebuiai să fii aici. Dar iată-te acum."

Distracția.

220. Un sfânt părinte duse cu sine în pustia, unde se retrase, și un papagal, cu care se juca adese-ori în timpul liber. Odată se abătuse pe la dânsul un vânător, care purta veșnic arcul cu sine. Vânătorul rămase uimit, când observă pe sfânt că se joacă cu papagalul, crezând că un sfânt trebuie să se îndeletnicească numai cu lucruri duhovnicești. El își arată mirarea către sfânt, care însă îi răspunse întrebându-l : „pentru ce nu ții arcul întodeauna întins?" Străinul zise: „dacă arcul ar sta întodeauna întins, și-ar pierde puterea." Atunci îi spuse sfântul: „tot așa e și cu omul, care are mult de lucru și e muncit în fel și fel de chipuri; pentru a nu fi strivit de greutatea muncii, e necesar să se ușureze cu lucruri cari îl distrează".

După ce ți-ai isprăvit munca, distractiile sunt nu numai permise, ci și trebuincioase.

Dreptatea.

221. Tribunalui din Lausanne are două tablouri ale pictorului Paul Robert, reprezentând unul dreptatea și celălalt pacea.

În cel dintâi, se văd oameni și femei certându-se si luptând unii cu alții pentru apărarea drepturilor călcate în picioare.

Și cu toate sforțările lor observi că nu vor izbuti să-și facă singuri dreptate. Deasupra lor, o femeie înveșmântată în alb, ține în dreapta o balanță și în stânga o sabie, simbol al dreptății înconjurată de judecători și avocați în robe negre, cari privesc la ea încurcați în îndeplinirea îndatoririi lor de a da tuturor dreptate. În mijlocul tabloului, o carte deschisă, așezată la picioarele dreptății, în spre vârful sabiei. Dreptatea pare că zice: „În zadar vă pierdeți vremea de nu căutați în cartea sfântă și nu faceți ce scrie în ea". În partea de sus a tabloului, înscrise pe o panglică cuvintele din Pilde: „Dreptatea înalță neamurile."

Celălalt tablou reprezintă pogorârea păcii pe pământ: o femeie alegorică înveșmântată în cerești îmbrăcăminți, frumoasă și plină de farmec, pacea, care se înstăpânește pe pământ. În primul plan, o mulțime de bărbați, femei și copii, care tresăltând de bucurie, alergă întru' întâmpinarea păcii.

Primul tablou condiționează pe cel de-al doilea. În adevăr, pacea nu va domni pe pământ, decât în ziua, în care va birui dreptatea.

(După Buletinul Eparhiei Argeșului Nr. 2 din 1929.)

222. Regele Ludovic XI al Franței fu rugat de un curtean să aibe milă de un nepot al său acuzat de omor. Regele răspunse: „Îmi pare rău dragul meu, că nu te pot ajuta. D-ta te rogi ca unchiu, eu însă trebuie să procedez ca rege. Eu îți iert D-tale, iartă-mi și D-ta răspusul meu negativ."

223. Regele Ungariei și al Boemiei, Albert al V-lea, muri fără urmași. La câteva luni după moartea regelui, soția lui născu un copil cunoscut în istorie sub numele de Ladislau postumus. Acesta primi coroana tatălui său, mulți nobili nu voiau să știe de un rege minor ci se înfățișară regelui Albert III al Bavariei — care petrecuse mulți ani la curtea ungurească — și îi oferiră coroana. El însă le răspunse : „să mă ferească Dumnezeu de a lua asupra mea o domnie, care mi se oferă pe nedrept."

Cel drept, cu nici un preț nu se lasă împins a face altuia o nedreptate, care nu ar voi să i se facă lui.

Dragostea către aproapele.

224. Sf. Apostol şi evanghelist Ioan era atât de slab la bătrâneţe, încât trebuia să fie dus de către cei mai tineri la adunările creştinilor. El putea vorbi numai câteva cuvinte şi acestea erau : „Fiilor, iubiţi-vă unii pe alţii". Când a fost întrebat pentru ce zice totdeauna aşa, el răspunse : Pentru că aceasta a fost ultima poruncă a Domnului, carele a zis : „Vă dau poruncă nouă, ca unul pe altul să vă iubiţi După cum eu v-am iubit pe voi, aşa şi voi unul pe altul să vă iubiţi ". (Ioan, XIII, 34).

225. Păgânii, văzând cu câtă dragoste se îngrijau creştinii unii pe alţii, încât sufereau chiar moartea, adeseori exclamau plini de mirare : „Vedeţi ce mult se iubesc". In dialogul apologetului Minuciu Felix, păgânul Ceciliu spune despre creştini : „Ei se iubesc nainte de a se cunoaşte". Şi scriitorul elin Lucian, satiric de spirit dar frivol, scrie despre creştini : „Legiuitorul lor l-ea spus că toţi sînt fraţi şi vieţuiesc în conformitate cu acest principiu.

Duhul Sfânt.

226. În Elveţia sunt aşa numitele „văi ale morţii" ; nişte văi închise de munţi şi ferite de orice vânt. Dar. vai oamenii de acolo sunt mai mult tot bolnavi şi mor mai curând ca pe alte locuri.

Aşa sunt şi sufletele peste cari nu suflă vântul Duhului sfânt : bolnave şi moarte în fărădelegi.

In o ţară întreagă, întregul Egipt cu un popor de milioane de oameni, trăieşte din revărsarea Nilului. Fără această revărsare, întreg Egiptul ar fi o pustietate de nisip ca şi Sahara.

Aşa e şi viaţa noastră cea sufletească. Ea trăieşte din revărsarea darului şi harului Duhului sfânt. Fără această revărsare, viaţa noastră cea sufletească este o pustietate a păcatului.

Dumineca.

227. Un marinar ieşi într-o Duminecă la raport în faţa căpitanului corăbiei, zicând că e contra conştiinţei sale să lucreze în zi de Duminecă. Căpitanul îi răspunse că fiind departe de pământ, în largul mării repausul duminecal nu are valoare. Marinarul însă rămase pe lîngă părerea sa. Nu peste mult timp se apropiară de ţărm. Căpitanul ca să termine cu marinarul nesupus îi porunci să debarce pe uscat şi să-i caute un alt marinar

care să-l înlocuiască, căci pe el îl concediază Marinarul se supuse, debarcă și îi zise : „și această faptă rea a căpitanului, trebue să-și aibe partea sa bună". Și iată că corabia ridică ancora și plecă în largul mării. Din o neglijență oarecare explodă cazanele și întreg vaporul sări în aer împreună cu toți oamenii ce se aflau pe el.

Astfel știu să-l apere Dumnezeu pe marinarul evlavios.

Dumnezeu.

228. Un explorator ateu călătorea cu un conducător orb prin pustiul Sahara. Acesta din urmă, un mahomedan credincios, își făcu rugăciunile prescrise cu punctualitate. Călătorul îl întrebă atunci cu ironie : „De unde știi că este Dumnezeu ?" Arabul răspunse : „De unde știu că astă noapte a trecut o cămilă pe lîngă cortul meu ? Nu văd aceasta după urmele picioarelor în nisip ?" Și arătând spre soarele care apunea zise : „Nu este și aceasta urma piciorului lui Dumnezeu ?"

229. Fericitul Augustin povestește următoarea întâmplare : „Îmi propusesem să scriu o carte despre Dumnezeu, o carte bună, înțeleasă de toți. De dimineață m'am așezat la masă și am scris : „Despre Dumnezeu". S'a gândit apoi mult, mult cum ar putea să explice mai bine oamenilor pe Dumnezeu. Nu i-a venit însă în minte nici o idee bună. Obosit de cugetarea încordată începu să-l doară capul. Se duse să mediteze pe malul mării. Aici întâlni un copilaș, care făcuse o groapă mică în nisip și cu un hârb aducea apă din mare, și o turna în groapă. Augustin îl întreabă : „Ce faci aici băete ? „Iată am făcut o groapă și vreau să vărs în ea toată apa din mare." Augustin surâse și plecă mai departe, zicându-și în sine „Cât de naivi sunt copiii. Cum poate crede mititelul acela că va goli cu hârbul lui toată apa din mare în gropița făcută de el". Și gândindu-se din nou la tema sa, i-se lumina mintea și zise : „oare nu sunt și eu un asemenea copil ? Nu vreau și eu cu slaba mea minte să cuprind și să fac pe alții să cuprindă întreaga ființă a marei și nemărginitei Dumnezeiri ? Nu e cu putință celui mic să cuprindă ceea-ce e infinit, ci trebue să se supună și să caute a înțelege voința Infinitului și apoi să o aplice în viață."

230. Însuși Voltaire zice : credința în Dumnezeu este indispensabilă pentru susținerea ordinei sociale ; dacă nu ar fi Dumnezeu, ar trebui inventat, însă natura întreagă, ne strigă că El există.

Dumnezeu.

231. Xenophon spunea : Atunci trebuie să cinstim mai mult pe Dumnezeu, când ne merge bine, pentruca la nevoie şi necaz, să ne putem apropia de El cu încredere, ca de un binefăcător şi binevoitor.

Dumnezeu. (Frica de Dumnezeu.)

232. Filip III, Regele Spaniei când se afla pe patul morţii se temea că nu va putea sta cu fruntea senină la judecata divină şi zicea : „O de aş fi fost numai un sărman cetăţean".

Dumnezeu există.

233. Un misionar a dat în mod original unui brahman o învăţătură instructivă. Învăţatul brahman declară că nu crede decât în ceeace vede, deci nu poate crede într'un Dumnezeu nevăzut. Atunci misionarul îi arătă o maşină de electricitate, întrebându-l ce vede aici ? „Câteva roţi, sârme, ş. a.", răspunse el. „Altceva nimic ?" „Nu", „Apucă deci aceste două sârme !" Brahmanul făcu aşa, dar deodată se simţi străbătut de un curent, care îl făcu să se înfioreze în tot corpul. „Lasă-mă", strigă el disperat, „de aci înainte voi crede în Dumnezeul cel nevăzut".

Dumnezeu.

234. Fiecare dintre noi, a făcut experienţa, că aţintindu-şi cineva privirea asupra noastră ne simţim atinşi. Fără să ne dăm seama ne întoarcem şi aflăm ochii cari ne fixează. S'a mai considerat că oamenii, cari din întâmplare au ajuns într'o încăpere mare şi întunecoasă, sub influenţa fricei sau a altui simţământ potenţat pot ghici fără greşală, pe lângă tot intunerecul şi neliniştea ce-i înconjoară dacă se mai află cineva cu ei în încăperea întunecoasă.

Aşa e şi şi cu omenirea de pe acest pământ. De văzut nu vedem decât lumea, care ne incunjură, în inima noastră însă simţim că există Cineva care e mai presus decât lumea, — că nu suntem singuri pe lume, ci dela înălţimi îndepărtate cineva priveşte la noi cu ochi ageri.

Dumnezeu — scăparea noastră. —

235. În „Universul" dela 3 Oct. 1928 găsim o ştire în care ni-se spune că după 16 ani s'a descoperit plutind pe Oceanul Atlantic o sticlă în care se aflau ştiri dela cei înecaţi pe marele

transatlantic „Titanic," înecat acum 16 ani (Aprilie 1912). Găsim arătată acolo vestea care s'a scris acum 16 ani, că muzica vasului cânta pe puntea lui (pentru a da curaj oamenilor) și mai găsim și o știre nouă că mulți oameni se adunau pe punte în jurul unui preot, care stătea cu privirea extaziată pe puntea de comandă.

De ce se strângea mulțimea în jurul preotului ? Pentrucă-l privea ca organ al lui Dumnezeu. Tot către Dumnezeu strigă omul la nevoie... Dintru adâncuri am strigat către tine, Doamne, auzi glasul meu !

Dumnezeu vede toate.

236. O doamnă fiind învitată la o masă, observă naintea sa o linguriță minunată de argint și o ispitea ideea de a și-o însuși. La un moment dat, când se crezu neobservată, ea ascunse lingura între cutele rochiei sale. După masă se aduse înaintea invitaților un aparat Röntgen și doamna fu rugată — întâmplător — a se expune razelor aparatului pentru experiment. Fără a se gândi la ceva, ea se învoi. Dar ce s-a întâmplat : Razele descoperiră naintea tuturor, lingura ascunsă. Ea încercă să se scuze, dar furtul se dovedi pe deplin prin razele Rötgen.

Încă mai pătrunzător decât aceste raze, străbate Iisus sufletele noastre. Trădarea lui Iuda nu-i rămase ascunsă, deși era îngropată încă adânc în inima sa.

Educația.

237. O naivă povestire mitologică ne indică puterea educației față de puterea instinctului. Titanii și Giganții cari simbolizează puterile instinctului se luptă cu Jupiter. Acesta chiamă în ajutor pe Cadmus, care cu ajutorul melodiei fermecătoare a flautei, încântă pe cel mai fioros titan, cu numele Typhaon. Pânăce acesta ascultă pe Cadmus, Jupiter îi fură armele, cari sunt fulgerile. Jupiter biruește și răstoarnă muntele Etna peste Typhaon. Acest monstru n'a fost omorât, ci stă împresurat de munte și când se mișcă monstrul, atunci se cutremură pământul. Când monstrul răsuflă, muntele fumegă. Deci să grijim ca să avem o bună educație, căci instinctele sunt tari. Monstrul, simbolul instinctelor, n'a fost ucis când a căzut muntele peste el. Aceasta înseamnă puterea instinctului.

238. Un oarecare individ a fost acuzat că a bătut pe tatăl său. „Lăsați-l", zise un altul, „doar el a întors tatălui său numai

împrumutul căci și acela a bătut pe tatăl său. Dar și pe el îl va bate acest băiat, pe care-l vedeți aici, când va crește mare, căci de pe acum se uită cu ochi răi la el. După cum s'a purtat cineva cu părinții săi, tot așa se vor purta și copiii față de el".

239. Un băiat, căruia îi plăcea nespus de mult dulcețurile fu adese-ori mustrat de mamă-sa să mai lase în pace borcanele cu dulceață, — din cari se înfrupta pe furiș, — spunându-i proverbul că cel ce fură azi un ou, mâne fură un bou. Toate sfaturile fură zadarnice. Într'o zi mamă-sa îl prinse că furase din bucunarul tatălui său niște bani spre ai cheltui pe zaharicale. Mamă-sa îl pedepsi și-l duse în piața orașului unde chiar atunci fu condamnat pentru un furt un hoț la mai mulți ani temniță. Îi arătă pe hoț și zise : „vezi fătul meu, așa ți-se va întâmpla și ție, dacă nu dai ascultare sfaturilor mele". Mama lui muri nu peste mult timp. Băiatul rămase în grija tatălui care neavând multă vreme de a se ocupa de educația fiului său, acesta crescu, în societatea prietenilor de stradă, — răi și destrăbălați. Mai târziu din cauza hoțiilor comise, fu prins și condamnat la închisoare. Când îl conduceau, tinărul începu să plângă amarnic. Un privitor îl întreabă : „de ce plângi fiule ?" „M'a ajuns blăstămul mamei mele, al cărei sfat nu l'am ascultat. Am râs de toate povețele și sfaturile ei cele bune și acum iată unde am ajuns !"

240. O bătrână servitoare a unei școale observă odată cum un băiat bine îmbrăcat se repede asupra unui copil sărac, care mușca dintr'o bucată de pâine neagră și uscată, — i-o luă și începu s'o mănânce dânsul. Servitoarea se repezi la el, îl luă de urechi, îi scoase bucata de pâine din mână și o dete băiatului sărac. Copilul de domn îndignat de cele întâmplate, se plânse acasă tatălui său, care era prefectul județului. Bătrâna nu știa aceasta. Când apoi prefectul lăsă ca servitoarea să fie adusă înaintea lui, aceasta observă cu cine are de a face și căzu în genunchi înaintea lui cerând iertare. Prefectul însă îi zise : „Îți mulțumesc dragă leliță pentru buna intențiune, pe care ai avut-o cu dreptate față de copilul meu, și dacă și altă dată vei observa vre'o apucătură rea la el, te rog să-l îndrumi la ordine fără nici o considerare !"

241. O doamnă întâlni pe stradă pe preotul orașului, căruia i-se plânse, zicând : „Părinte, nu știu ce poate fi cauza că copii mei nu mă ascultă de loc. In zadar i-am mustrat, adese-ori i-am rugat, le-am promis haine noi, le dau tot ce numai doresc și totuși nu voesc să fie ascultători." Bunul preot conduse pe doam-

nă, până la un mesteacăn, aici își luă pălăria de pe cap, făcu un compliment adânc și zise : „priviți stimată doamnă, acesta este arborele minune, căruia astăzi — durere i se dă așa de puțină atențiune. Ia te rog câteva nuele, și de câte ori copiii d-tale se încăpățânează și nu se supun, aplică-le câteva lovituri cu o oare-care energie, însă fără mânie și fără multe vorbe ; acest mijloc indispensabil în orice casă, a dat mai totdeauna rezultate bune."

Doamna făcu întocmai și copiii ei se îndreptă.

242. O calfă de pantofar, ajunse un criminal. În istoria vieții, pe care și-o scrise, el acuză pe mama sa de toată nenorocirea ce îl ajunse. Aceasta pe când calfa era copil, în loc să-l pedepsească pentru micile greșeli sau păcate, îl lăuda și râdea, admirându-i voinicia. Când ajunse calfă, se întoarse la mama sa ; la o recoltă de cartofi se certară și mama lui ridică palma ca să-l bată. Calfa însă arătă mamei sale un stejar din apropiere spunându-i să-l îndoaie. „Nu-l pot îndoi", zise mama. — El continuă : „un stejar se poate îndoi numai câtă vreme este el tânăr și fraged, asemeni și tu pe mine, să mă fi tras de păr pe când eram copil căci acum e prea târziu".

243. Un țăran de omenie, care avea 9 copii bine crescuți, fu întrebat de vecinul său, prin ce artă a fost în stare să dea o educație atât de aleasă fiilor săi. Țăranul răspunse zâmbind : „foarte ușor pe cel dintâi copil l-am învățat la cea mai strictă supunere al doilea a învățat dela cel dintâi și cei ce au urmat asemenea dela frații mai mari. Asemenea și eu am învățat ascultare și supunere dela tatăl meu".

O pedagogie scurtă și cuprinzătoare !

244. Unei mame i-se făcu adese-ori observarea să dea fiicei sale cuvenita instrucțiune în arta culinară și în lucrul de casă. Răspunsul ei însă era același : „până să-i explic fiicei mele, am făcut lucrul de două ori". Când însă mama muri, fiica fu nevoită să servească la un restaurant muncind din greu zi și noapte pentru a-și însuși ceeace trebuea să învețe dela mama ei.

245. Un bătrân țăran se lăuda odată, cum a aranjat lucrurile în gospodăria sa, încât ele se mișcă toate ca pe ață. „Fiul meu cel mai mare îngrijește de agricultură și în întreg satul nu are asemănare. Al doilea îngrijește de cai, și alți cai mai frumoși decât ai mei nu se găsec. Al treilea îngrijește de vite. Dintre fete cea mai mare ajută mamei sale la bucătărie, iar a doua are în grija sa albiturile. Lucrurile mergeau cum mergeau dar, în scurtă

vreme se observă lipsa de educație. Fiul cel mai mare se îmbolnăvi, frații lui, nu putură să-l înlocuiască, pentrucă nu aveau cunoștințele necesare în agricultură. Al treilea fu înrolat, și nimeni nu știa să îngrijească vitele. Fata cea mare, când fu să se mărite nu se pricepea la lucrul câmpului și nici la cusut, a doua nu știa nimic să gătească.

Educația morală.

246. Pedagogul Pestalozzi spune că dorul omului spre **„eternul pozitiv"** nu poate fi satisfăcut în cadrul vieții individuale și sociale. Aceste două sunt mijloace către drumul cel mare care duce la înobilarea speței umane. Numai în avântul spre moralitate se desleagă enigma vieții. **Educația morală** ajută sufletului să se cucerească pe el însuși. Renașterea sufletului trebue să cuprindă eliminarea continuă a toxinelor, cari se acumulează prin însăși faptul vieții sociale. Este în suflet ceva asemănător cu scleroza care se produce în organismul fizic. Viața socială aduce multe disonanțe : convenții sociale, minciuni felurite. Viața socială te face pe nesimțite sclava omului, furându-te din preajma lui Dumnezeu. Viața, educația morală caută să înlăture din noi otrăvurile sociale, cari sunt isvorul neliniștei noastre.

(C. Mureșanu : Pestalozzi și Școala Creatoare p. 68)

247. Un valoros principiu educativ spune că : în relațiile vieții personale și sociale, individul să urmeze și să imiteze natura. E de observat însă că natura în mersul său evolutiv, nu face salturi. Soarele, pe bolta cerească nu-l vedem alunecând niciodată. Omul însă, fiind robul egoismului, urmărește să se întindă mai mult decât îl încape cămașa, — pe cărările imaginative ale civilizației. Și azi amână, mâine amână pregătirea morală, fără să se gândească că nu se știe ziua și ceasul când va sosi moartea.

Numai și numai când vede că altă scăpare n'are, decât să apeleze la puterea dumnezeească, atunci iată-l remușcat — rușinos — că-și îndreaptă ruga către Creatorul, sfios și cu multă temere.

Cutremurile de pământ, ploile cu cenușă, vânturile îngrozitoare și zăpezile din timpul lunei Maiu 1928, nu-și au explicația decât în minuni și arătări ale naturii, cu scopul de a schimba spiritul tuturor răutăților din omenire.

(Glasul Adevărului.)

Educaţia rea.

248. Un tată sever închise pentru câteva ore pe fiul său într'o pivniţă părăsită pentru o greşeală neînsemnată. Copilul începu să ţipe strigînd ca din gura şarpelui : „pentru Dumnezeu, lăsaţi-mă afară, căci mă mănîncă". Ai casei auzindu-l s'au înspăimântat şi rugară pe tatăl să-i dea drumul. Acesta crezând că fiul său se preface, răspunse rîzând : „lăsaţi-l, ca altădată să nu mai greşească". Strigătele de durere ale copilului se auziră încet, tot mai încet, până dispărură apoi cu totul. După două ceasuri tatăl se coborâ în pivniţă cu o lumânare, ca să-şi libereze fiul. Cu spaimă văzu că în pivniţă mişunau mii şi mii de şobolani iar fiul său zăcea în mijlocul pivniţei cu trupul pe jumătate mâncat de aceste hidoase animale.

Tatăl a fost dat judecăţii pentru strictetea sa prea mare cu urmări atât de tragice şi şi-a primit pedeapsa binemeritată.

Egoismul.

249. Doi prieteni mergeau pe un drum plin de noroi. Unul, găsi o monedă de argint şi atunci continuă drumul privind numai spre pământ. El credea că va mai găsi, dar nu s'a ales decât cu hainele pline de noroi. Prietenul său îi zise : „Iată prietene, dacă nu mai priveşti câte odată şi spre cer, ajungi să te murdăreşti de noroiul lumii, dar eu privind şi în sus, am rămas curat".

Aşa păţeşte cel ce cugetă numai la cele lumeşti.

250. Un oare-care creştin se plângea că fiind foarte sărac, nu poate ajuta biserica şi osândea aspru pe bogaţii nedarnici. Cum se făcu însă şi el bogat nu se prea ţinu de cuvânt.

Preotul satului zadarnic l-a rugat pe săracul de ieri să dăruiască pentru biserica cea nouă. Se duse odată la noul bogătaş acasă şi dintr'una într'alta l-a rugat să privească pe fereastră.

— Ce vezi prin fereastră, întrebă preotul

— Văd oameni !

— Priveşte acum în acestă oglindă argintată şi aurită !

— Ce vezi în ea ? întrebă preotul !

— Mă văd numai pe mine !

Ei prietene — zise preotul — până erai sărac ai văzut şi pe alţii, dar acum aurul şi argintul nu te lasă să vezi decât persoana ta.

Bogatul s'a ruşinat şi a dăruit totuşi ceva, dar mai mult de ruşine.

Ereticii.

251. Sf. Apostol Petru numește erezia, conținutul tuturor relelor, zicînd : Ochi având plini de preacurvie și de păcat nepărăsit, amăgind sufletele cele neîntărite, inimă deprinsă în lăcomie având, fiii blestemului. Cari lăsând calea cea dreaptă au rătăcit, urmând căii lui Valaam din Vosor, care plata nedreptății a iubit. Iar mustrare pentru fărădelegea sa a avut, asin necuvântător cu glas omenesc grăind, a oprit nebunia proorocului. Aceștia sunt izvoare fără de apă, nori, cari se poartă de vifor, cărora negura întunericului în veac să păzește. Făgăduind slobozenia, singuri robi fiind ai stricăciunii, pentrucă ori de ce este cineva biruit de aceea s'a și robit . . . Mai bine era lor a nu fi cunoscut calea dreptății decât după ce o au cunoscut, a se întoarce înapoi dela sfânta poruncă ce li-s'a dat lor (2 Petru 2,14 secv.)

252. In anul 1926 preotul din satul B. trecând dealul dela o parohie la alta, în drum văzu pe un nefericit aproape înghețat. Il ridică, îl puse călare pe căluțul său și dânsul ducându-și calul de căpăstru se înapoie în parohie. Un creștin cu inima împietrită se apropie de ei, și privind pe nefericit, zice preotului : „Părinte nu vezi, că omul acesta e predicatorul baptist din satul „X". Preotul răspunse : „Nu știu dacă e baptist sau păgân,. știu însă că e fratele nostru".

Erezie.

253. Sf. Antonie pustnicul, nu s'a înțeles nici odată cu schizmaticii și ereticii. Nici odată n'a avut o vorbă prietenească pentru manihei și alți eretici, afară de cele, cari i-au fi putut readuce dela rătăcirea și păcatul lor. El spunea că prietenia și conversația cu astfel de oameni strică sufletul. Pe arieni într'atâta îi ura, încât îndemna pe toți să se păzească de ei. Odată veniră la el arieni, dar când îi recunoscu, ii dete afară din mănăstire zicând că vorbirile lor sunt mai veninoase decît șerpii. Arienii răspândiseră minciuna că Antoniu ar fi acceptat credința lor. Mirat de atâta îndrăzneală și rugat decătre episcopi, se duse la Alexandria, blestemă într'o vorbire publică erezia lui Arie și afirmă solemn că este cea mai rea dintre erezii și premergătorii lui Anticrist. El vesti poporului învățătura ortodoxă despre fiul lui Dumnezeu și zise : „Să nu aveți nimic comun cu arienii, căci însăși elementele îi urăsc și toate făpturile oftează din cauza arienilor, deoarece văd că Iisus, stăpânul lor, care a creat tot, este considerat de către ei egalul lor".

254. Arienii câştigară pe împăratul Constantin, amăgindu-l cu vorbe că Arie este evlavios şi nevinovat, dar n'a fost înţeles bine; cât despre Atanasie Episcopul din Alexandria, adversarul principal al Arienilor este un trădător, care a comis omoruri şi jafuri şi a oprit exportul cerealelor din Egipt în capitala împărăţiei. Acestea îşi avură efectul. Sfântul Atanasie fu exiliat la Trier în Galia, iar Arie urma să fie introdus cu pompă în biserică la Constantinopol. Cortegiul se şi puse în mişcare, dar atunci Arie trebui să se retragă pentru trebuinţe trupeşti. Văzând dela un timp că nu se mai întoarce, se duseră să-l vază şi-l găsiră la pământ mort şi cu intestinele vărsate.

255. In anul 353 un comandant al împăratului Constantin (fiul lui Constantin cel mare) însoţit de o armată de 3000 de ostaşi înarmaţi merse la biserica Sf. Toma din Alexandria, unde era adunat episcopul Atanasie cu credincioşii săi. Mulţi dintre ei au fost ucişi sau maltrataţi, Atanasie însuşi leşinat în bătăi, scăpă ca prin minune, iar în locul lui fu ridicat în scaunul de patriarh arianul Georgiu, un şarlatan. Dar, deoarece ortodocşii nu voiau să asculte de el şi se adunară la serviciul divin în cimitire, arianul se duse cu oastea lui la ei şi mulţi dintre ei fură măcelăriţi, iar pe fecioare le ameninţă că le va arde. Dar văzând că ameninţările fură zadarnice, el porunci să le bată cu pumnii în obraz. Patriarhul eretic monofisit din Alexandria, Dioscur, chemă în biserică pe sfântul Flavian şi-l ameninţă cu cele mai groaznice chinuri, dacă crede în două firi ale lui Hristos. Dioscur însuşi se năpusti asupra lui Flavian bătându-l şi călcându-l cu picioarele.

256. Ciril, un episcop arian, a aţâţat pe regele vandal, Huneric, să stârpească pe ortodocşi. A şi exilat pe toţi preoţii ortodocşi, a închis toate bisericile ortodocşilor şi înaintea uşilor a prăvălit bucăţi de stânci enorme. Pe călugări i-a făcut sclavi şi pretutindeni a semănat vaiete şi lacrimi, dar între creştini cu atât mai mult creştea hotărîrea de a muri pentru Hristos. Pentru faptele acestea însă, l-a ajuns pe rege pedeapsa lui Dumnezeu, căci curând a murit de moartea cea mai ruşinoasă, putrezind de viu.

257. Impăratul Iulian Apostatul a fost botezat şi crescut creştineşte. dar se lepădă de creştinism şi se făcu păgân. Îşi lăsă barbă şi purta totdeauna o manta simplă de filozof. El ducea o viaţă virtuoasă, dar toate acestea numai din ură pentru creştinism, căci voi să arate că omul poate fi virtuos, fără a fi creştin,

Urmărea pe creștini în mod original, pentru acest scop el chemă pe toți episcopii din exil, ortodocși și arieni, pentru a produce între ei desbinări interne. Confiscă averile, care au fost date creștinilor de către Constantin și aceștia fură siliți să restabilească templele păgânești, și îi opri de a cerceta școlile. Astfel a combătut Iulian creștiinsmul prin batjocură și privațiuni ; de și n'a ordonat el însuși prigonire sângeroasă contra lor, totuși nu s'a opus păgânilor, care omorau pe creștini. Pe Hristos îl numea **Galileanul,** și îl făcu profet mincinos. El știa că Iisus Hristos a zis că din templul iudeilor nu va rămânea piatră pe piatră și voia deci să-l zidească din nou, dar flăcări eșite din pământ goniră pe lucrători. In curând după aceia întreprinse un răsboi contra Perșilor, în care pieri în mod mizerabil. Cuvintele lui din urmă fură : „Ai învins Galileene".

258. Impăratul Teodosie, când se trezi din rătăcirea sa și recunoscu adevărul, spre a dovedi scârba, ce o avea pentru ereticul Nestorie și aderenții acestuia, porunci ca numele ereticului să fie șters din toate cărțile bisericești și opri sub pedeapsa confiscării averii, cetirea și păstrarea cărților lui Nestorie. În fine îl exilă în pustiurile Africei, unde acesta împietrit în rătăcirea sa, nu înceta de a batjocori pe Iisus. Fiul lui D-zeu și pe maica Sa Preasfântă, până când „înbolnăvindu-se de cancer la limbă, muri chinuit de această boală urâtă, ducând cu sine blestemul Bisericii.

259. Împărăteasa Iustina s'a dat, dimpreună cu întreaga-i curte, de partea arienilor și căuta să înlăture pe sft. Ambrosie. Inlăturarea mergea greu, deoarece poporul îl iubia și-i era devotat. Un om de încredere al împărătesei și-a procurat o trăsură, spre a-l prinde și a-l duce în ascuns pe sf. Ambrosie. Dar după ce aștepta zadarnic un an întreg, Dumnezeu a voit ca tocmai el să fie dus cu aceeași trăsură la locul de pedeapsă, din cauza unei crime ce a comis. Iar sft. Ambrosie îl mângâia și-l ajutora cu bani.

Eroismul.

260. Ziarele din capitala țării noastre au înregistrat cu multă satisfacție știrea că în Iunie 1928, s'a inaugurat în orășelul Marchiennes din Belgia statuia unei fetițe de 10 ani cu numele Ivonne Vierlet. Aceasta a fost o școlăriță belgiană pe care în anul 1918 au împușcat-o Germanii, fiindcă a dat o bucată de pâine unui prizonier francez.

Pe statuia micei eroine s'au depus ca omogiu „Crucea de război franceză și crucea de Cavaler al ordinului „Leopold II“

Mișcătoare este această întâmplare și edificatoare pentru atâția oameni în vârstă, cari nu cunosc dărnicia și ajutorarea deaproapelui.

Evanghelia și limba română.

261. In memoriile scrise în anul 1928 de către dl. Alexandru Davila despre regele Carol I al României, găsim și următoarele :

„Regele Carol adunase în bogata sa bibliotecă o mulțime de cărți vechi, de ediții de lux și de volume rare. El știa bine românește, citea foarte mult scrierile autorilor români chiar tipărite cu litere chirilice și poseda o splendidă evanghelie a lui Dosoftei, legate frumos cu balamale și paftale de argint. Mi-am permis odată — zice dl. Davila, — să-l întreb, de unde știa așa de bine românește ? Regele Carol scoțând din raft minunata Evanghelie și întinzîndu-mi-o, îmi răspunse : „De aici.“

Din atmosfera aceasta a Evangheliilor tălmăcite de vlădicii români s'a adăpat marele rege Carol I. Și ce să mai zicem de milioanele de creștini din popor cari ascultau graiul românesc din Sfintele Evanghelii ? Ce vor putea zice inamicii biserici ?

(Ziarul Viitorul din 11 Iulie 1928.)

Exemplul bun.

262. La Un misionar veni odată un negru spunându-i că dorește să se încreștineze. „Dar eu nu te-am văzut nici odată la predică, de unde cunoști tu creștinismul?“ îl întrebă misionarul. „Ce-i drept, n'am auzit nimic despre acesta“, îi răspunse negrul, dar am văzut. Vecinul meu a fost un om rău, se îmbăta, fura și își bătea nevasta. Dar de când s'a încreștinat, nu mai bea, nu mai fură și nu se bate. Creștinismul trebuie să fie deci un lucru minunat.

Exemple rele.

263. Un tată sfătuia pe fiul său să se ferească de minciună, căci — zicea el — „minciuna e respingătoare; ea jignește pe D-zeu care e însuși adevărul.“ Totuși aceasta povață frumoasă și creștinească a tatălui în loc să folosească, mai mult a stricat; și iată cum: După puțin timp fiul întrebă pe tatăl său: „Tată,

D-zeu vede toate?" Tatăl răspunse: „Desigur D-zeu vede tot." Atunci e rău de D-ta, tată, căci desigur că te va fi văzut Dumineca trecută când ai venit acasă". Vedeți ce efect are exemplul rău al părinților. El nimicește toate învățăturile bune, ne leagă mâinile în creșterea copiilor, făcându-i totodată pe aceștia să urmeze exemplele rele ale părinților.

264. Un profesor vizitându-și prietenul voia să știe dacă mai cântă frumos canarul acestuia. „Vai!" îi răspunse prietenul, „cu acela nu mai poți face nimic." „Cum așa?" îl întrebă vizitatorul. „Să vezi, îi zise prietenul, de mai multe ori am atârnat colivia la fereastră : canarul auzea ziua întreagă gălăgia vrăbiilor din arborii de pe stradă; acum și el imită această gălăgie uitând cântecul său fermecător."

265. Un preot inteligent dar cu idei liberale fu chemat la un tânăr grav bolnav, care se ruinase trupește și sufletește prin traiul său ușuratec. „Cum ai ajuns în halul acesta?" îl întrebă preotul. Tânărul îi răspunse: „Să fiu sincer și D-ta porți vina la aceasta" — „Cum se poate?" zise preotul indignat, „oare n-ai auzit în predicile mele numai lucruri bune?" — „Adevărat," răspunse tânărul, „dar eu Te-am văzut pe D-ta odată mergând la teatru și de aici încolo începusem a-l cerceta și eu cât de des. Dar nu m'am mulțumit cu atât, ci mă simțeam atras din ce în ce mai mult și spre alte locuri de petrecere mult mai josnice. Așa am căzut tot mai mult în mocirlă și păcat". Atunci simți preotul cât de adevărate sunt cuvintele apostolului: „Feriți-Vă de orice înfățișare a răului" (I. Tes. 5:22).

266. Un om cuprins de patima beției mergea într'o zi de iarnă pe furiș la cârciumă, peste grădinile înzăpezite. Când își întoarse capul, zări la spate pe băiețelul său cel mic, care abia se vedea din zăpadă." „Tată," răspunse băiatul, „eu merg doar pe urmele tale." Cuvintele acestea atinseră ca un vârf de cuțit pe omul pătimaș, care se întoarse acasă și n'a intrat mai mult în crâșmă

Făgăduința.

267. În Oberammergau, un orășel în Bavaria, ciuma de la 1633 secerase o mare parte din locuitori. Cei rămași se rugară lui D-zeu să-i ajute să scape, făgăduind că vor reprezenta în modul cel mai strălucit Patimile Domnului, la fiecare 10 ani, — dacă ciuma va înceta. — Ciuma a încetat și ei și-au ținut fă-

găduința. Până în ziua de azi la fiecare 10 ani, au repetat acele reprezentațiuni celebre, la cari alergă dela marginile pământului privitori dornici de a le vedea.

Făgăduința solemnă.

268. Într'o casă boierească se născuse la 1518 un copil cu numele Mihail, care fu bucuria și mângăierea părinților săi. Se întâmplă însă că o boală cutreieră țara. Se îmbolnăvi și băiatul Mihail. Părinții încercară totul, însă în zadar. Atunci mama disperată, își luă refugiul la Maica Domnului, căruia i-se rugă cu lacrimi în ochi, făgăduind că dacă fiul ei se va face bine, îl va consacra lui D-zeu. Copilul se făcu sănătos, iar părinții, când fiul lor ajunse etatea cuvenită, l'au dat într'o mănăstire. Mai târziu copilul ajunse un însemnat episcop.

269. Carol al VI al Franței era un pasionat vânător. La o vânătoare se rătăci de suita sa, gonind un vânat mare și frumos. Ajunse într'o pădure deasă și sălbatică, iar noaptea se apropie. Pădurea gemea de sălbăticiuni ca urși, lupi etc. Nici o stea nu se arătă pe ceriu. Regele începu să tremure. În frica sa își aduse aminte de cele sfinte și făcu o promisiune: să ridice o mănăstire, dacă va scăpa teafăr din pădure. Abea făcu această promisiune, deodată norii fiind alungați de vânt, se arătară stelele pe cer, luminând o cărărușe, ce șerpuia prin pădure. Regele își conduse calul pe drumul arătat și nu peste mult auzi zgomotul și chiotele tovarășilor de vânătoare, cari își căutau pe regele lor. A doua zi deja, Carol căută să-și împlinească promisiunea, punând fundamentul unei noi mănăstiri.

Falsitatea.

270. Soția împăratului roman Gallenus voia să întreacă toată lumea cu luxul ce-l făcea. De la un negustor cumpără mai multe pietre, despre cari credea că sunt veritabile. Dar cu prilejul unei întruniri, în prezența senatorilor și patricienilor, se descoperi că mărgăritarele sunt false. Mare fu mirarea împărătesei, dar se simți și foarte rușinată.

Ce va face falsul creștin, care cu ocazia judecății, va fi dat la lumină ?

271. Un brutar cumpăra unt de la un fermier de două ori pe săptămână. Într-o zi i se păru că bucățile de unt ar fi mai

mici ca de obicei, le cântări și găsi lipsă 30 grame la fiecare bucată. Din cauza aceasta el pârâ pe furnizorul său pentru înșelăciune. Judecătorul întrebă pe acuzat ce fel de cântar are. Acesta răspunse că n'are cantar, dar cumpără totdeauna de la brutar pâini de câte ½ kg. una și cu acestea își cântărește untul. Brutarul deci, voind să înșele pe altul, s'a judecat pe sine singur.

Familia.

272. Mai sunt triburi de indieni din ținutul Maranon, din regiunea superioară a Amazonului, cari practică și acum canibalismul.

Ceeace îi face să mânânce pe semenii lor, nu este plăcerea de a consuma carne omenească, ci credința bazată pe superstiția că vor căpăta calitățile superioare fizice și intelectuale ale adversarilor. Credința aceasta religioasă face pe indienii, aparținând unor triburi de pe malurile Amazonului, să omoare pe vrăjmașii prinși, iar apoi să-i tae și să-i mânânce. Capetele inamicilor prinși sunt conservate în așa fel, încât se cunosc cu ușurință trăsăturile celor omorîți, ceeace îndepărtează după credința acestor indieni, pe vrăjmași de satele lor.

Este de mirare, cu toate aceste cruzimi, la acești canibali, iubirea părinților pentru copii lor.

Tatăl, întorcându-se de la vânătoare sau de la pescuit își mângâie și sărută copiii, în vreme ce femeia pregătește mâncarea. Viața lor de familie se desfășoară în și mai mare armonie.

Fapta Creștină.

273. Pedagogul Pestalozzi zice : Ridicăm pe alții în sfera religioasă, nu prin vorbe, ci prin creațiuni etice. De geaba îi spui săracului : ești un Dumnezeu ! Și orfanul zadarnic îi spui : tu ai un tată în cer. Dar dacă : ajuți sărmanului ca să poată trăi și el ca un om, atunci îi arăți pe Dumnezeu. Și dacă crești pe orfani ca pe propriul tău copil, atunci îl faci să cunoască pe tatăl din Cer.

Faptele bune.

274. Noi trebue să facem fapte bune chiar și în fața lumii, pentruca să dăm exemplu bun. Dar nici odată să nu ne lăudăm cu ele, ci din contră, spre a delătura orice vanitate, să le facem în tăcere. Creștinul să nu se asemene cu găina, care după fiecare

ou ce l-a ouat, catcorozește ceasuri întregi ; gospodina ar găsi oul și dacă n-ar striga ea. Dumnezeu vede și răsplătește faptele bune și dacă le facem în tăcere. Apoi și Mântuitorul zice : „Să nu știe stânga ta, ceea ce face dreapta".

Fapte, nu vorbe.

275. Odată un cerșetor la Madrid cerea milă dela un trecător. „Ești tânăr și voinic, îi zise acel om ; n-ar fi mai bine să muncești de cât să te arunci în această meserie de cerșetor ?" „Bani, bani îți cer, iar nu sfaturi, răspunse cerșetorul mândru". Așadar în viață nu este deajuns să compătimești pe cineva, ci dacă ai putință să-l ajuți și cu fapta.

276. Pantholida, auzind pe filosofii dela Academie vorbind despre virtute, fu întrebat de către oarecineva, cum i-au plăcut discursurile și ce părere are despre ele.

El răspunse : „Discursurile sunt frumoase și bune, dar pentru voi nefolositoare : deoarece nu trăiți așa precum vorbiți. Purtați pe limbă virtutea și o vestiți altora, însă voi n-o urmați".

277. Eudamida, auzind pe bătrânul Xenocrate, discutând la Academie, întrebă pe cineva : „Cine este bătrânul acesta ?" și primi răspunsul că este un bărbat înțelept și virtuos, unul dintre aceia, cari caută necontenit virtutea. Filozoful mirându-se de răspunsul acesta, zise : „Când a trăit așa dară virtuos, dacă neîncetat caută mereu virtutea ?"

Fecioara Maria mijlocește pentru noi.

278. Acuma când Sf. Icoană a maicii Domnului din Girbovăț se pornește din Chișinău și prin sate merge la mănăstire, este de folos să aducem aminte ce minune a făcut Maica Domnului după rugăciunea vestitutului Hristofor Columb. Când Hristofor Columb descoperitorul Americei, și-a făcut planul să străbată oceanul Atlantic, pentru a descoperi pământuri noui, s-a îndreptat el mai întâi către orașul lui natal Geneva cerând în ajutor o contribuțiune pentru o astfel de întreprindere. Dar în zadar, a fost luat drept un fanatic și respins. Atunci Columb se înfățișă cu cererea lui la regele Portugaliei, dar și acolo zadarnic. Căută apoi să câștige pentru scopurile sale pe regele Ferdinand al Spaniei, dar nici acest suveran nu se arătă plecat să jertfească o atât de mare sumă de bani pentru o întreprindere, a cărei izbândă

nu se putea prevedea. „18 ani a căutat ajutor Columb și tot se ostenea fără folos". Văzând atunci că nici unul din regii pământului nu-l ascultă, și-a îndreptat rugăciunea către regina cerului și s-a rugat foarte fierbinte dinaintea icoanei Maicii Domnului din Sevila cu cuvintele următoare : „O, sfântă Fecioară, eu vreau să descopăr țări depărtate dincolo de ocean pentru că și acolo să fie dusă crucea și să fie împărtășită lumina credinței creștine.

Cu toate acestea nu pot îndeplini această faptă fiindcă regii pământului nu mă susțin și nu-mi dau sprijin și ajutor. De aceia vin către Tine, Sfântă Fecioară ! Mijlocește la Dumnezeescul Tău Fiu, ca să miște inimile oamenilor și să-mi dea ajutor". Rugăciunea lui Columb a fost ascultată și împlinită. Aproape îndată după aceia Columb a căpătat sprijinul reginei Isabela de Castilia și în August 1492 a putut începe în sfârșit călătoria către descoperirea Americei... Și în grabă cu adevărat a descoperit America, și totdeauna aducea mulțumiri Maicii Domnului pentru minunatul ajutor, care a primit de la Maica Domnului și totdeauna zicea : nu trebuie să uităm nici odată de a cere dela Dumnezeu binecuvântarea tuturor întreprinderilor și tuturor lucrărilor noastre". Așa și Basarabenii se roagă la Maica Domnului înaintea Sf. Icoane cea făcătoare de minuni din Gârbovăț și cer ajutorul și în lucrurile lor.

Prof. M. Ciachir.
după Cuv. Moldovenesc.

Fecioria

279. Sfânta Tecla, ucenica sf-lui apostol Pavel, a făgăduit Domnului castitate deplină. Ea respinge propunerea unui tânăr de a se căsători cu el și din cauza aceasta a fost denunțată autorităților că e creștină și fu închisă într-o cușcă de lei. Dar leul, în loc să sară asupra ei, se culcă la pământ și-i lingea picioarele. Atunci ea fu așezată pe rug spre a fi arsă. Dar și focul se feria a-i atinge trupul feciorelnic. Așa a arătat Dumnezeu cât îi este de plăcută fecioria.

280. Sf. Cecilia a fost fiica unor părinți distinși din Roma și fu botezată, pe când părinții ei au rămas păgâni. Ei îi împliniră toate dorințele, până la căsătoria cu un tânăr cu numele Valerian. Cecilia a făgăduit Domnului fecioție desăvârșită. Deoarece nu putea împiedica căsătoria aceasta, ea îi zis lui Valerian : „Dragul meu, trebue să-ți comunic un secret ; eu am un inger al lui Dumnezeu, care mă ocrotește cu îngrijire, dacă el

va observa că tu te atingi de mine cu dorințe trupești, își va vărsa mânia asupra ta ; însă dacă tu mă vrei din inimă curată și îmi vei respecta castitatea, el te va iubi deopotrivă cu mine și își va revărsa darul asupra ta". Tânărul păgân îi făgădui aceasta, dar ceru să vază pe acest înger ; însă o amenință cu moartea în cazul, dacă ea ar iubi pe altul. Cecilia îi promise că-i va arăta pe înger, dacă se va boteza. Valerian primi botezul, văzu îngerul și amândoi trăiră în feciorie, murind moarte de martir.

281. Un călugăr întrebă odată pe un alt călugăr ; Ce să fac părinte ? Nu voiu putea suporta lungă vreme ispitele, cari au năvălit asupra trupului meu. Bătrânul răspunse : astfel de ispitiri nu am avut, prin urmare nu te pot sfătui. Dezolat plecă tânărul călugăr la un altul, căruia îi povesti răspunsul dat de călugărul bătrân. Acesta îi răspunse : „nu ți-a vorbit neadevăr, du-te la dânsul înc'odată și întreabă-l să-ți spună, cum de nu a fost el ispitit". Călugărul urmă sfatul, se reîntoarse și-i zise : „iartă-mă părinte, că îndrăznesc a te întreba, de ce tu în viața ta nu ai fost ispitit". Și bătrânul îi răspunse : „De când sunt călugăr în nici-o zi nu m'am săturat de pâine, apă și somn ; acest fapt m'a apărat de acele ispite pe cari le amintești că dau năvală asupra sufletului tău."

282. Pe vremea când pământul sfânt al Palestinei fu cucerit de turci, între Ierusalim și Betlehem într'o vale frumoasă se afla o mânăstire de maici foarte evlavioase. Sultanul turcilor, auzind că între acele maici sunt multe fecioare frumoase într'o zi se hotărâ să viziteze mânăstirea, lucru despre care înștiință pe stareță. Aceasta înțelese intențiunea Sultanului și se hotărâ să-și apere singurul și cea mai însemnată virtute a mânăstirii : fecioria. În ziua fixată pentru venirea Sultanului, ea adună pe maicele în curtea mânăstirii și le zise : „Iubite sorioare ! timpul persecuției noastre a sosit. Sultanul și-a pus gând să ne răpească cea mai aleasă podoabă a noastră fecioria. E deja aproape de noi, suntem prea slabe pentru a ne împotrivi lui. Urmați-mi deci sfatul și faceți ce fac eu". Luă apoi un cuțit și se tăe pe obraz până la desfigurare. Asemenea făcură și maicele. Când a intrat apoi sultanul în mânăstire și a văzut cu ochii atâta jertfă amarnică din partea unor maici pentru a-și păstra fecioria, părăsi mânăstirea, iar maicele mulțumiră lui Dumnezeu, că le-a apărat trupul și sufletul de murdăria lumii.

283. Tertulian în scrierea sa apologetică spune că între creștini se află mulți bătrâni cari au virtutea fecioriei, atât de ne-

pătată ca și în copilărie. „Prin faptul, că nu aruncați fecioare creștine în ghiarele leilor — zice Tertulian păgânilor — ci le conduceți în case de pierzare, dovediți că la noi creștinii fecioria pătată e o moarte mai grozavă, decât moartea din ghiarele leilor".

284. Într'un oraș păgân s'au întâmplat următoarele : O fecioară fu petită de către mai mulți tineri pentru frumusețea ei. Ea a refuzat, dorind mai bine să intre în mânăstire și să se logodească cu Mântuitorul Iisus Hristos. Din răsbunare, tinerii o pârâră la judecător, că ea e o creștină. Acesta făcu tot posibilul să o îndemne a se căsători cu unul dintre tineri. Totul fu în zadar. I-se arătă instrumentele de tortură, cu cari ar fi maltratată în caz de răspuns negativ. Nici amenințările și nici lingușirile nu o putură învinge. Și atunci judecătorul o condamnă la moarte.

285. Sfânta Eufrasia din Antiohia, fu prinsă de niște soldați, și când dânsa se convinse că nu mai poate să-și apere fecioria, recurse la următoarele : „dacă mă lași neatinsă — zise ea soldatului — îți voi da un medicament, care te va feri de orice armă în răsboiu." Soldatul deveni curios atunci sfânta Eufrasia luă o sticluță cu ceva lichid în ea, se unse în jurul gâtului și zise soldatului : ca să te convingi de tăria acestui medicament apucă sabia ta și izbește și te vei convinge că voi rămâne fără pic de urmă pe gâtul meu." Soldatul izbi, capul fecioarei se rostogoli, și numai astfel putu sfânta să-și apere fecioria.

Fericirea

286. Un principe, copleșind pe un favorit al său cu tot felul de avuții, îl întrebă pe acesta ce și-ar mai dori încă. Dânsul răspunse : „Un cui cu care aș putea fixa roata norocului spre a nu se mai învârti." Dar acesta nu putu să-i dea donatorul princiar.

287. Regele bursei, Rothschild, fu întrebat odată de către cineva : „Domnule Baron, ești D-Ta fericit ?" „Fericit ?" răspunse el, „poți numi D-Ta fericit pe unul, care e silit să doarmă cu arma lângă el și care în fiecare dimineață primește scrisori amenințătoare de felul acesta : „Dacă nu vei depune cutare sumă în cutare loc, îți sunt numărate zilele ?"

288. Un sătean duse pe fiul său la școala de surdo-muți, căci nu știa nici să audă, nici să grăiască. Copilul se simțea cam

rău la școală, dar dupăce începu să vorbească puțin câte puțin, — era mai vesel, știind că îi vor da drumul acasă și va vedea pe tatăl său. Când s'a sfârșit școala copilul merse acasă și cu lacrimi de bucurie rosti cuvântul : „tată" când a văzut pe autorul vieții sale pământești. Cu mult mai mare va fi bucuria noastră când vom ajunge în împărăția cerească.

289. Un proverb chinezesc zice : „Când săbiile sunt ruginite și uneltele de lucru sciipesc, când închisorile sunt goale și hambarele pline ; când scările bisericilor sunt bătute și tocite de pașii credincioșilor, iar drumul spre tribunale și judecătorii sunt oprite de mușchi."

Iubite creștine, deși nu ai sabie din oțel, ai o altă sabie, aceea a sufletului, care trebue să poarte luciul iubirei iar nu rugina pizmei, care otrăvește. Nu ești muncitor de câmp, dar muncești cu mintea, care trebuie să sclipească. Fericit vei fi când nici o faptă a ta nu duce decât spre biserică și nu cunoaște calea judecătoriilor lumești.

290. Un cancelar suedez, care în cariera sa a ajuns toate demnitățile pământești și succesele omenești, se retrase la bătrânețe dela toate afacerile politice. El spuse atunci unui ambasador englez, care-l vizită, următoarele : „Am experimentat multe în viață, dar n-am știut ce înseamnă a fi întradevăr voios și fericit decât acum, când am învățat a cunoaște pe Dumnezeu și pe mine însumi. Unica plăcere pe care o mai am acum este recunoașterea iubirii lui Dumnezeu în inima mea și cetirea acestei minuante cărți" și arătă spre sfânta Scriptură.

291. Sesostris, un rege al vechilor egipteni, care a făcut multe cuceriri în Asia și Europa, a înhămat la trăsura sa 4 regi prizonieri, cari trebuiau să-l tragă. Unul dintre ei se uita mereu îndărăt la roată, iar când Sesostris îl întrebă de motivul acesta, prizonierul rege îi răspunse : „Mă gândesc mereu ce nestatornică e roata norocului. Ceeace e sus, încurând ajunge jos, iar ceia ce e jos, este în curând sus. Mai de mult eram și eu sus, iar acum sunt jos. Și pe tine, rege, poate să te ajungă aceiași soartă". La auzul acestora regele se sperie, porunci să deshame pe cei 4 regi și îi așează lângă sine la masă.

Fericirea pământească.

292. Un bogătaș care avea o grădină frumoasă avu într'o zi inspirația plină de fantezie să lipească următorul anunț pe poarta casei sale.

„Grădina aceasta va fi dăruită aceluia care este cu desăvârşire fericit".

Un avar bogat citind anunţul se grăbi să se prezinte proprietarului grădinei, în speranţa că o va dobândi.

— Eşti fericit ? întrebă proprietarul pe avar.

— Da.

— Nu te cred, căci dacă ai fi fericit, aşa cum pretinzi, n'ai mai avea nici-o dorinţă.

Şi deci nu mi-ai cere grădina.

(„Crucea" Anul 1928, Nr. 26—28).

Fidelitatea.

293. O cetate era întărită cu ziduri tari, cu şanţuri şi cu un lac mare pe lângă şanţuri. Odată cetatea fiind atacată de duşmani, stăpânul cetăţii fugi în ascuns, înotă peste un lac, lăsându-şi servitorimea şi micul băiat pradă inamicului. Atunci servitorimea predă cetatea cu tot ce se găsea într'ânsa inamicului şi obţinu permisiunea de a eşi din cetate, însă fără a duce ceva dintr'ânsa. Numai unui băiat mic, care ajuta la bucătărie, i-se dete voie după multe rugăminţi să ia cu dânsul cât va putea. Atunci credinciosul servitor se duse la ascunzişul unde se găsea fiul stăpânului cetăţii, care îi fusese tovarăş de jucărie, îl luă în spate, şi îl duse afară, scăpându-l şi pe el în felul acesta.

Filantropia.

294. Ministerul Instrucţiunii din Bucureşti a dat în Oct. 1928, o adresă circulară pentru ajutorarea ţinuturilor bântuite de secetă din Basarabia. Profesorii sunt îndemnaţi să explice copiilor de şcoală că Basarabia este un pământ binecuvântat de Dumnezeu.

Ministerul instrucţiunii face apel la copiii din şcoale să vină în ajutorul fraţilor lor în suferinţă cu tot ce pot, în natură sau în bani, fie totul deodată, fie lunar ; să se aplice în practică ce s'a înfăptuit sufleteşte până acum din punct de vedere al solidarităţii sentimentului naţional printre tineretul din şcoală.

Cu multă duioşie am citit că un elev de cl. I primară din Bucureşti, venind acasă dela şcoală, luă puşculiţa cu banii adunaţi, în suma de 88 lei şi zise mamei sale : „Mămico, dau şi eu aceşti bani pentru copiii din Basarabia despre cari ni-a vorbit azi dl. învăţător."

Filozofia.

295. Voltaire, batjocoritorul religiei, zise odată în felul său orgolios : „Doisprezece apostoli au fost necesari pentru a răspândi evanghelia în lume iar un filozof ajunge spre a o nimici". Iată însă că creştinismul stă şi astăzi încă, cu toate că are numeroşi filozofi contemporani. Cu ocazia unei sărbători de comemorare a lui Voltaire, el fu lăudat ca cel mai desăvârşit filozof ; atunci un bărbat, creştin adevărat, se ridică şi zise : „Numai atunci ar fi fost desăvârşit, dacă pentru învăţătura sa s'ar fi răstignit şi ar fi înviat". Dar Voltaire a fost cuprins de mare frică şi desperare înainte de a muri, iar zeflemiseala lui a avut un secериş sângeros în revoluţia franceză.

Fotografia.

296. Un preot, fie din linguşire, fie din deosebită cinste pentru casa sa, ceru episcopului său fotografia acestuia. Episcopul a căutat întotdeauna să scape dinaintea acestei cereri a preotului. Odată , însă se trezi cu preotul în reşedinţă, care îşi repetă cererea. Atunci episcopul luând depe masa sa o prea frumoasă icoană a Mântuitorului o întinse preotului zicându-i : „aici ai dragul meu o fotografie mai frumoasă, mai bună şi cu mult mai folositoare de cât aceea, pe care ai cerut-o".

Frica de Dumnezeu.

297. Impăratul Iulian a adus odată jertfă zeilor păgâni în templul din Constantinopol. Auzind despre aceasta Mares, episcopul Calcedonei, care, pe lângă că era slăbit de bătrâneţe, mai era şi orb, ceru să fie condus înaintea împăratului şi îl acuză pe acesta în public de apostasie. Impăratul, voind a-şi bate joc de Dumnezeul creştinilor, zise către episcop : „Nu-i aşa că Galileanul nu-ţi poate vindeca ochii ?" La ceeace episcopul răspunse : „Eu mulţumesc lui Dumnezeu că sunt orb şi nu te pot vedea pe tine, care te-ai desbrăcat de ori ce frică de Dumnezeu".

298. Marele astronom Keppler era copleşit de minunăţia stelelor şi la sfârşitul cărţii sale despre armonia lumilor cereşti zice :

„Mulţumescu-ţi Dumnezeule şi Stăpâne, că mi-ai dăruit această bucurie asupra creaţiunei tale, această vrajă asupra lucrului mânilor Tale. Eu am mărturisit oamenilor măreţia lucrurilor Tale, întrucât duhul meu mărginit a putut cuprinde Ne-

mărginirea Ta. Iartă-mă, dacă am spus ceva nedemn de Mărirea Ta".

299. Despre marele astronom Newton se spune, că de câte ori auzea cuvântul „Dumnezeu", — își descoperea capul.

300. Cu numele lui Dumnezeu ajunge omul mai departe și merge pe calea cea mai sigură. Este aceasta o veche experiență, care în zilele noastre se adevereşte din zi în zi tot mai mult. Cel care pleacă înainte fără Dumnezeu, pleacă pe căi rătăcite și mai curând sau mai târziu se va prăbuși în prăpastie. Cel care voește să ajungă înțelept fără Dumnezeu, e un nebun și cel ce crede că se poate încrede în ceva din lumea pământească, afară de Dumnezeu și frica de Dumnezeu, să fie sigur că se înșală.

301. Adâncul cugetător Leibniz zicea : „cu încetarea fricei de Dumnezeu se începe descătușarea tuturor patimilor și domnia unei cugetări care umple lumea cu un potop de sânge."

Frica de moarte.

302. Un miner suedez, anume Matis Israelsson, care lucra în galeriile vechilor mine de aramă din Falun, a dispărut în cursul anului 1670. El a fost regăsit în 1720, petrificat de apele sulfuroase în care căzuse. Fu recunoscut atunci de logodnica sa care îl plânsese timp de cincizeci de ani.

Dar iată că povestea minerului și a logodnicei sale e din nou la ordinea zilei.

Intr'adevăr mina în care Matis Israelsson și-a găsit moartea și care fusese părăsită, fiindcă arama s'a epuizat, a fost pusă din nou în exploatare. Falun produce azi din belșug sulf, acid sulfuric, zinc și plumb.

Numai că muncitorii cari lucrează acolo nu stau mult, de oarece soarta minerului petrificat a aruncat groaza în ei.

Iată cum se teme omul de moarte. El voiește să trăiască cu orice preț. Vai, dacă ar face așa și când e vorba de virtute și de ocolirea păcatului. Te ferești omule de petrificare fiindcă ai văzut pe altul petrificat, deci ferește-te și de păcat, căci ai văzut urmările rele ale păcatelor altora.

303. O doamnă engleză era atât de încântată de frumusețea și culoarea albă a mâinilor sale, încât cu ocaziunea unei conveniri cu altă lume aleasă, luând de pe masă o mână de cireșe

coapte zise : „cât de bine se potrivește roșeața acestor cireșe cu albul mâinilor mele". Abia zise însă aceste cuvinte, căzu bolnavă, sărăci apoi așa că în scurtă vreme fu silită să lucreze cu mânile ei albe și să-și câștige pâinea de toate zilele.

Furtul.

304. O societate franceză s'a hotărât să puie la încercare cinstea oamenilor, fără deosebire de etate sau sex. În acest scop a plasat un pachet cu tutun într'un automobil de piață, lăsând să se pară a fi uitat acolo de cineva, — și era de văzut câți din călători îl vor lua pe ascuns și câți îl vor restitui șoferului, însfârșit cum se poartă oamenii cu un lucru străin. S'a dovedit cu această ocazie că din 31 de pasageri, 17, adecă mai mult de jumătate au vrut să pună mâna pe pachet, — alți 10 au plecat din automobil fie neobservându-l fie nevrând să-l bage de seamă și numai puțini au fost aceia cari au atras atenția șoferului spre a-l lua în primire.

Cum vom îndrepta pe cei cari fură ? Lămurindu-i că legea oprește furtul și arătând respect către averea aproapelui ! „Ce-la ce propoveduești să nu fure, furi ?" (Rom. 2. v. 21)

305. După legile lui Licurg, furtul era îngăduit în Sparta, dar pe cine-l prindeau îl pedepseau foarte aspru. Se întâmplă odată că un copil furase o vulpe și o ascunse sub haină, proprietarii vulpei veniră și căutară vulpea peste tot, dar copilul ținu animalul la sine și nu se trădă cu nici un gest, deși vulpea își implântase dinții adânc în trupul lui. După ce au plecat cei cari căutau animalul, tovarășii băiatului îl certară și îi spuseră, că mai bine să fi arătat vulpea, decât să sufere atâta durere. „Nicidecum", răspunse copilul, „mai bine aș fi murit decât să fiu descoperit în furt".

306. Un hoț furând ceva dela Demostene zise : „Nu știam că e al tău". „Dar aceea știai că nu este al tău", răspunse Demostene.

307. O doamnă povesti următoarele : Într'o zi veni la poartă un băiat, care-și îmbia smeura spre cumpărare. Ea îi luă coșulețul din mână și se duse la bucătărie spre a cântări smeura. Băiatul rămase în timpul acesta afară și aștepta, fluerând un cântec. Doamna, întorcându-se cu coșulețul, l-a întrebat : „Nu ți-a fost teamă că voi lua mai multă smeură ?" „O, doamnă," răs-

punse el, „atunci eu aș fi pierdut cel mult smeura, dar D-ta ai fi furat-o și aceasta ar fi fost mult mai rău".

308. O văduvă sărmană, care fu silită să plătească de două ori atâta, cât datora creditorului său, își luă refugiul la episcopul orașului. Acesta o luă sub scutul său și căută să înduplece pe creditor prin diaconul său, aducându-i aminte de judecătorul suprem, care la rândul său îl va judeca asemenea fără milă. Creditorul însă nu se lăsă înduplecat. Atunci diaconul voi să-i numere banii din casa episcopului. Cum își ținea creditorul mâna întinsă ca să primească banii, deodată i-se făcu rău, și căzând jos, muri.

309. Un hoț intră în grădina unei mânăstiri pe timpul culesului viilor cu intentia să fure struguri. După ce culese un coș măricel, voi să iese, dar nu mai știa pe unde intrase. Incercă în stânga, încercă în dreapta, dar nu putu eși. In stare desperată îl aflară păzitorii viei, cari îl duseră pe hoț înaintea starețului. Starețul văzându-l în ce stare mizerabilă era, cugetându-se la cuvintele : „iartă nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri", îl eliberă pe hoț din mâinile servitorilor și îi zise : „vezi să nu mai faci aceasta" și apoi îl trimise.

310. O ormată trecea printr'un ținut oarecare. Furtul era oprit soldaților sub pedeapsa cu moartea. Un soldat ne dând atențiunea cuvenită acestui ordin și furând, fu spânzurat îndată de un copac. Mai târziu trecu pe acolo un conte bogat, și observând în cel spânzurat semne de viață, îl luă jos, îl îngriji și ca odinioară samariteanul milostiv, îl puse pe calul său și îl duse până lahanul din apropiere. Ce se întâmplă însă ? Soldatul revenit la viață, observă că contele avea mulți bani asupra sa, într'un moment de neatențiune al contelui scoase baioneta și o înfipse în pieptul binefăcătorului său. Banii apoi îi fură și dispăru.

311. Un țăran nemulțumit cu rodul câmpului său, fură câțiva snopi din holda vecinului. Pe când îi așeză în stogul său, un trăznet din ceriu aprinse stogul care arse amenințându-i și casa. Când se plânse unui vecin al său evlavios de nenorocirea care-l ajunse acesta îl întrebă cu deamănuntul asupra incendiului. Cuprins de remușcările conștiinței țăranul îi povesti și furtul comis. Omul zise ! mergi și smulge din focul ce arde snopii furați și îi redă vecinului, căci până atunci nu se va stinge focul. La cuvintele acestea țăranul alergă la stogul aproape nimicit.

din care putu să scape atâția snopi câți fură și îi predete vecinului. Acesta văzând fapta țăranului căzu în genunchi și se rugă fierbinte lui Dumnezeu. Dumnezeu trimise o ploaie, în urma căreia focul se stinse.

312. O legendă spune : Un individ se prezintă cu un sac la un țăran, rugându-l să-i păstreze sacul, după care va veni îndată. Țăranul puse sacul în cămara sa. In el se aflau fel de fel de obiecte furate de pe la țăranii din sat, și hoțul simțind că este urmărit, a căutat să scape de el în felul acesta. Nu peste mult o ceată de păgubași, cari urmăriau pe hoț, văzând că a intrat la țăran, au intrat în casa acestuia și au început să caute după obiectele furate. Aflându-le în sacul din cămară au presupus că țăranul le-a furat și l'au dus înaintea judecății, unde fu condamnat la moarte pentru furt. Inaintea preotului care-l spovedi, mărturisi că nu el este hoțul, și că adevăratul hoț trebue să fie ascuns în pădurea din apropierea satului. Indemnați de preot, oamenii căutară în pădure unde de fapt aflară un hoț. Acesta însă să nega și el fapta. La sfatul mai multora se încălziră mai multe fiare de plug, pe cari punându-le unul lângă altul porunciră celor doi acuzați, să treacă desculți peste ele. Țăranul nostru trecu fără ca să se frigă, câtă vreme hoțul adevărat se fripse la tălpi, iar oamenii îl spânzurară îndată.

313. Un preot evlavios mergea odată călare dela o parohie la alta. In drum întâlni un cerșetor, care îi ceru de pomană. Preotul îl milui. La întoarcere îl găsi la un han, unde preotul descălecă, ca să se mai încălzească puțin. In timpul acesta cerșetorul miluit de preot, se urcă pe calul preotului și vru să-l fure. Inzadar se trudea însă acesta, calul nu se mișcă din loc. Intre timp eși preotul și-l văzu pe cerșetor călare. Ii înțelese intenționarea, însă se mulțumi să-i dea sfatul, ca să părăsească calea pierzării, care îl va duce la moartea vecinică.

314. Trei hoți se hotărâră să prădeze o bogată biserică din A. Ușile erau bine zăvorite, așa că unul dintre hoți se hotărâ să străbată prin acoperiș în interiorul sfintului lăcaș. Ajungîndu-și ținta căută în biserică o unealtă pentru a putea forța ușa pe seama tovarășilor. Hoțul însă i-se păru deodată că privirea lui Iisus îl urmărește peste tot și cu atâta stricteță, încît se ghemui lângă ușă fără a se mișca. Cei doi de afară își pierdură pacienta, începură să bată în ușă și să-i strige celui din lăuntru, să deschidă odată. Acesta însă le spuse că din pricina icoanei nu se poate mișca. Cei de afară îi ziseră : „sparge icoana, și atunci

nu o să te mai privească jidanul". Lucrul se întâmplă întocmai. Şi după ce jefuiră biserica, se îndepărtă. Pedeapsa lui Dumnezeu însă nu întârzie. Cel intrat întâia oară în biserică, fu găsit mort nu peste mult în curtea bisericii, cel care dăduse sfatul să sfărâme icoana, se spânzură, iar al treilea se înnecă.

315. Luitprand, regele Longobarzilor, dădu ordin ca hoţilor să li-se taie barba şi părul. Pedeapsa aceasta era foarte ruşinoasă pe vremurile acelea. Hoţii erau bătuţi cu biciu şi erau aruncaţi în temniţele cele mai întunecoase din ţară.

316. Mahomedanii priveau furtul ca unul dintre cele mai grele păcate. Aşa de ex. coreiţii învăţau că, dacă un musulman fură un singur pumn de grăunţe din aria vecinului, hoţul e pierdut pentru totdeauna şi va arde în iadul lui Mohamed.

317. Un hoţ de cai izbutise odată să se strecoare în grajdurile unui lord englez unde puse mâna pe cei mai frumoşi şi scumpi cai. Fu descoperit şi prins de slugile grajdurilor. I-se dete următoarea pedeapsă : fu legat de coada unui cal, şi împuns cu ţepuşe, fu ucis cu petrii şi în fine spânzurat.

318. In Anglia, pentru un furt de 12 bani, făptuitorul era pur şi simplu spânzurat.. O pedeapsă atât de aspră avu ca urmare stârpirea hoţilor, creşterea cinstei şi a onoarei în ţară. Regele Alfred spre a pune la încercare pe supuşi, lăsă să fie aşezate în stradă pe crăcile pomilor brăţări şi lanţuri de aur, dar nimeni nu se atinsese de ele. Dacă vre-un trecător şi-ar fi pierdut punga, putea să fie sigur că o va găsi la poliţia oraşului sau la locul respectiv.

319. Pe vremea păgânilor se povestea următoarea fabulă instructivă : O barză privind din cuibul ei în jos, văzu odată un altar păgânesc cu cărbuni pe el şi carne pentru jertfă. Se socoti puţin, îşi luase avânt şi zbură deasupra altarului furând o bucată de carne, pe care o aduse puişorilor săi din cuib. Lacomă, coborâse a doua oară ca să fure încă o bucată de carne. Insă pe când zbura asupra altarului, văzu deodată că cuibul e în flăcări, care se mistui cu pui cu tot. Când duse prima bucată de carne, nu a observat, că de ea este lipită un cărbune aprins. Punându-l în cuib între pene, aceste repede au luat foc.

Tot aşa se întâmplă şi cu celce ţine la el pe nedrept lucrul altuia. Şi lucrurile lui se pierd mai curând sau mai târziu.

Generozitatea.

320. Iuliu Cezar, pe lângă virtuțile ce le poseda, își arăta generozitatea mai ales prin aceea că nici odată nu-și răzbuna pe dușmani, dimpotrivă căuta să-i câștige prin binefacere și dărnicie. „Fructul cel mai dulce și mai plăcut a victoriilor mele este că în fiecare zi iert pe câțiva cetățeni, cari au fost împotriva mea", zicea dânsul adeseori.

321. Nobilul roman Fabriciu, primi odată o scrisoare de la medicul de casă al regelui din Epir, Pirrhus (sec. III a. Hr.). Medicul îi scrise că pentru o răsplată bună, e gata să omoare pe stăpânul său. Deși Pyrrhus era dușman Romei, totuși Fabriciu nu-i voia moartea ; din contra indignat de intenția răutăcioasă, trimise lui Pirrhus scrisoarea primită de la medic. Regele cetind scrisoarea, se minună de generozitatea lui Fabriciu și simțind greutatea situației, esclamă : „Intradevăr e mai greu a abate pe Fabriciu dela calea cinstită, decât soarele din cursul său".

Gingășia.

322. Poetul elvețian, Ieremia Gotthelf, istorisește între altele de o fetiță mică numită : „Culegătoare de fragi". Ea umbla așa gingaș cu fragile, încât, atunci când culegea, nu se întâmplă ca să rupă vreo mlădiță, sau să calce peste alte plante. Intr-o zi a fost văzută de soția unui judecător, care a îndrăgit pe fetiță și a luat-o de suflet.

Hulirea de cele sfinte.

323. In sătulețul Edinghausen un hulitor se incumetă să-și bată joc de sânta taină a cuminecăturii. Ședea odată cu câțiva prieteni la o masă în cârciumă și luând pâine și vin își bătu joc de instituirea sfintei cuminecături prin Mântuitorul la cina cea de taină. Și când îi veni rândul să ia din pâinea și vinul amintit, îi veni deodată rău, își lăsă capul pe masă și în cîteva clipe fu mort.

324. Intr-o zi de Duminecă pe timpul sfintei liturghii, un tânăr cânta și-și petrecea într-o crâșmă. La obiecțiunea unei femei bătrâne, care trecea pe acolo la biserică, de ce nu merge la sfânta slujbă, acesta răspunse mânios : „mai bine mor decât să merg la biserică". Între aceste o trăsură cu butoiașe cu bere se opri înaintea cârciumei. Tânărul nostru în beția lui se duse la

trăsură și voi să ia singur un butoiu Abia îl ridică, căzu pe spate, și rămase mort pe loc.

325. Un farmacist din orașul A. muri. Acesta cât a trăit, nu a ținut nici Duminicile și nici sărbătorile, ba ce e mai mult îi plăcea să persifleze pe oamenii cu credință în Dumnezeu. — Inainte de moarte cu câteva săptămâni, făcu o preumblare spre pădurea din marginea satului. Aici îl apucă o tusă care îl tortură mult. Tocmai atunci trecea pe acolo un țăran, care auzindu-l tușind obiecționă: „încă unul care în scurt timp va intra în împărăția Domnului". În luna octombrie același an, ședea farmacistul pe o sofa în odaia sa. când auzi dangătul clopotelor. Întrebă pe sora de caritate, care se afla lângă dânsul, că oare de ce sună clopotele? La răspunsul, pentru că e sărbătoare, farmacistul făcu o glumă atât de nerușinată, la adresa sfintei Paraschiva, — (sărbătoarea zilei) — încât sora de caritate se supără. Abia își terminase cuvintele, fața i-se desfigură, încât un nepot al său intrând în cameră și văzându-l zise către sora de caritate: „privește la moșul meu, are figura diavolului."

Hulirea împotriva lui Dumnezeu.

326. In vara atât de ploioasă a anului 1805 un proprietar de pământ plecă să-și vadă starea semănăturilor afară la câmp. Pe când se afla afară din sat se ivi o ploaie, care nu-i fu pe plac și începu a înjura și a huli pe Dumnezeu zicând : „E timpul suprem ca să se ia din mâinile lui Dumnezeu dreptul de a guverna universul, pentrucă să pricepe atât de puțin. Eu aș conduce lumea mai bine." Abia spuse aceste cuvinte și un trăznet îl prefăcu în praf și cenușă.

327. Un medic din Paris, Simon de Tornake pe lângă alte păcate, era și un hulitor al celor sfinte. Odată într'o societate zise : „au fost trei oameni cari au tras pe sfoară omenirea întreagă : Moise pe Iudei, Hristos pe creștini și Mahomed pe mahomedani". Abia zise cuvintele acestea, căzu la pământ, își pierdu conștiința și după trei zile muri.

328. Un tânăr student din B. batjocoritor de cele sfinte, și o minte sclipitoare, se afla pe timpul vacanței ca oaspete la un coleg al său la țară. Seara când erau toți ai casei în jurul mesei, tînărul nostru ținu să-și arate părerile sale greșite și batjocoritoare la adresa sfintei Fecioare. Doamna casei, rămase adânc indignată de expresiunile tânărului. O indispoziție cuprinse pe

toți cei adunați în jurul mesei. Terminându-se masa, toți se retraseră fiecare în camera sa. A doua zi neprezentându-se la dejun tînărul student, ai casei se întrebă ce e cu dânsul ? Dupăce nu se prezentă nici la ora 10, colegul său intră la el în odaie, unde îl găsi mort în pat, cu desăvârșire desfigurat.

329. Un servitor cu numele M. plecă din satul său în orășelul T. pentru a aduce un car cu lemne. In drum ajunse la o cruce ridicată de un credincios pe care era chipul Mântuitorului răstignit ; îi veni cheful să-și bată joc de Mântuitorul și zise : „Ei ! care ești pe cruce, ce ziceai că ai venit să mântuiești lumea, și nu te-ai putut îngriji nici măcar de haine călduroase de iarnă ?“ Plecă mai departe, la reîntoarcere alunecă din car și roatele carului îi trecură peste picioare. La strigătele lui de durere se adunară oameni întrebîndu-l ce are ? El le răspunse : „azi dimineață trecând pe drumul acesta, am păcătuit și acum mi-am primit pedeapsa meritată.“

330. Doctorul P., un medic din departamentul Essex, era un medic necredincios și un hulitor, căci pe Iisus în public nu-l numea decât fiul teslarului. Pe neașteptate îl cuprinse odată o boală. Scurt timp înainte de moarte, îl află servitorul foarte abătut și descurajat. Întrebându-l asupra cauzei, bolnavul răspunse : fără scăpare sânt mrejele morții, însă ceeace mă supără mai mult este faptul, că va trebui să apar înaintea scaunului de judecată al feciorului teslarului“. Astfel nefericitul acesta din fața morții cel puțin trebui să recunoască dumnezeitatea fiului Iisus căci acesta va fi judecătorul nostru.

331. Ludovic al XIV, regele Franței dădu în a. 1666 o strașnică poruncă împotriva hulitorilor. Le ordonă, ca toți cei ce își vor bate joc de Dumnezeu, de Iisus și Duhul sfânt să fie pedepsiți cu pedepse mari în bani. Pentru cel-ce a hulit a cincia oară se dicta pedeapsa ca Duminicile și Sărbătorile dela orele 8 până la 1 să stea legat în piața publică. La a șasea hulire să-i fie înfierată cu un fier roșu buza de sus, iar la a șaptea și buza de jos. In caz că păcătosul nu se îndreaptă să i-se scoată limba din rădăcină. Asemenea erau judecați la o pedeapsă în bani aceia, cari au auzit hulind și în restimp de 24 ore nu l'au arătat pe cel vinovat.

332. Intr-un sat, Duminică după masă, tineretul satului era adunat la joc în apropierea bisericii. Jocul se lungise până noaptea târziu și când orologiul bătu orele 12, un tânăr guraliv și

îngâmfat se ridică și zise : „tineri ! a sunat ora douăsprezece. Acum avem toată libertatea, și putem să facem ce ne place, pentrucă Dumnezeul nostru se va fi culcat și acum doarme dus". In clipa următoare căzu mort la pământ. Cadavrul lui se înegri ca chipul diavolului.

333. In orașul B. dela munte se săpă un tunel pentru a conduce prin el linia ferată. Era iarnă. Incepuse un viscol cumplit mii dintre lucrători începură să vorbească despre atotputernicia lui Dzeu. Un muncitor însă se amestecă în vorbă și începu să-și bată joc de cele dumnezeești, numindu-i pe tovarășii săi nebuni, căci cred în prostii. Când pronunța ultimele cuvinte, o stâncă mare se deslipi din părete și-l turti pe hulitor.

334. Regele Ludovic al Franței, ardea de dorința de a înăbuși toată hulirea din țara sa. Adeseori erau auzite din gura lui cuvintele : O, de mi-ar fi cu putință să împiedic toate ofensele aduse Dumnezeului meu și să-i fac numele lui cunoscut în toată lumea !" Dădu ordine ca toți aceia cari vor fi prinși că hulesc pe Dumnezeu, să fie înfierați pe buze. Un cetățean din Paris, căruia îi scăpă depe buze o hulă la adresa lui Dumnezeu, fu pârât la rege. Fără cruțare regele porunci, ca vinovatul să fie supus pedepsei prevăzute în ordinul dat, iar curtenilor cari voiră să intervină în favoarea vinovatului le zise : „Iert pe cel ce m'a hulit pe mine, însă niciodată pe cel ce a hulit majestatea dumnezeiască. Mai bucuros las să fiu înfierat însumi, dacă aș ști că prin aceasta aș stârpi hula la adresa lui Dumnezeu din țara mea."

Iadul.

335. Filip II, Regele Spaniei, supărându-se odată pe un cetățean al său îi zise să plece și să nu se mai arate în fața lui. Acesta fu cuprins de o durere atât de mare, încât muri de supărare. Cu cât mai mare nu va fi durerea sufletului, pe care Dumnezeu îl judecă zicându-i „depărtează-te dela mine, în focul cel de veci". Atunci se vor implini cuvintele Domnului : „îmi voiu ascunde fața mea dela dânsul (dela popor) și va fi aceasta spre pierzare ; și-l vor afla pe el rele multe și necazuri". (Dt. 31 17).

336. Plitorius, un senator al Thebei, observă că mulți cetățeni ai orașului se dădeau la prea multe crime, tocmai pentrucă judecătorii se arătau a fi prea indulgenți, nerespectând strict legea. De aceea dădu ordin ca în piața principală să se ridice instru-

mente de torturi, accentuând, că toți aceea cari vor mai călca legile statului vor face cunoștință cu ele. În chipul acesta tratează Dumnezeu cu noi : El ne amenință cu pedepsele Sale ; El ne pune înaintea ochilor iadul cu toate ororile lui ; ne spune că orcine va abuza de iubirea lui prea mare și va păcătui va suferi focul iadului. Aceasta o face Dumnezeu din iubire curată către noi, voind să ne apere de păcat.

337. Theodoret ne povestește că un anume Thales, om de o statură colosală își alese ca locuință un dulap. Dulapul acesta însă nu era mai mare decât doi coți lungime și un cot lățime. Omul nostru, nu putea nici să se culce, nici să petreacă cum s'ar fi cuvenit în dulap. Și totuși trăi în el 10 ani dearândul. Când Theodoret îl întrebă, de ce se chinuiește cu dulapul acela, Thales îi răspunse: „sunt un mare păcătos, am grele și multe păcate de ispășit, mă chinui aici pe pământ pentru ca să pot suporta mai ușor chinurile iadului".

338. Un eremit cu numele Martinian, a trăit retras în pustie peste 25 ani petrecând timpul în post și rugăciuni. Diavolul veghea, voia să-l aibă pe acest om virtuos. Îi trimise o femeie să-l ispitească. Eremitul ca să scape aprinse un foc mare și-și vârâ picioarele în el. Plin de durere, începu să strige: „Doamne dacă nu pot suporta un foc pământesc mic, cum voiu putea suporta focul iadului, în care voi fi aruncat dacă mă voi lăsa ispitit de diavolul".

Astfel scăpă de diavol și ispitele lui.

339. Cel mai mare filozof al Grecilor antici, Plato, zice în al său „Phädrus": „cei răi vor fi aruncați în Tartar, de unde nu se vor putea întoarce niciodată. Suferințele lor sunt grozave și vor fi veșnice".

340. În luptele grozave de la Verdun în anul 1916 s'au văzut mii de soldați izbiți de grenade, teribil mutilați, care cereau lovitura de grație pentru ca să scape de chinurile insuportabile. Azi — ori cât de mari, ori cât de grozave au fost chinurile lor — au trecut. Însă chinurile iadului, în cari nu se poate muri, vor fi veșnice !

341. Trei meseriași de obiecte religioase, dnii I. Georgescu, C. Mihăilescu și D. Popescu în ziua de 7 Iulie 1928 au prezentat Maiestății Sale Regelui Mihai I. o valoroasă icoană a Sf. Arhanghelii Mihail și Gavril. Maiestatea Sa văzând icoana a zis: „Am primit multe daruri și din țara Mea și din America și din alte multe țări. Dar aceasta este prima icoană pe care o primesc și o voiu păstra până la moarte".

Din această istorie adevărată pot învăța mulți oameni „moderni" să împodobească pereții caselor lor cu icoane și să înlăture chipurile obscene, cari răspândesc numai imoralitatea.

342. În apropierea Ierusalimului trăia un foarte evlavios ascet, cu numele Ioan. Acesta avea în peștera sa o icoană sfântă a Fecioarei Maria cu Iisus în brațe. De câte ori ascetul avea vre-un drum de făcut, aprindea candela de la icoană și se ruga zicând: „o sfântă Fecioară trebuie să călătoresc departe, și să lipsesc multe zile de lângă tine. Grijește de această luminiță și nu o lăsa să se stingă. Scutului tău binecuvântat, încredințez sufletul meu". Plecă apoi și nu odată era departe de peștera sa luni dearândul. De câte ori se înapoia, găsea lumânarea întreagă arzând fără să se consume. Icoana sfântă îngrijea de dânsa.

343. Fericitul Dositeiu călătorise odată cu un prieten al tatălui său la Ierusalim. Pe dealul măslinilor, unde Mântuitorul își începuse chinurile trupești, văzură o icoană care reprezenta chinurile iadului. Dositeiu privi icoana și sufletul său se umplu de frică și teamă. În viața lui de până atunci, nu a auzit niciodată vorbindu-se de iad. Privind cu atențiunea încordată icoana, deodată observă lângă sine o femeie acoperită cu un văl, plină de blândețe, în aceeași vreme plină și de maiestate. Era Fecioara Maria. Aceasta explică tânărului simbolul chipului, arătând diferitele chinuri ce-l așteaptă pe om în iad pentru diferitele lui păcate. Dositeiu era atât de stăpânit de vorbele ei, încât abia putea respira. După ce s-a recules, avu curajul să întrebe, ce trebuie să facă pentru a evita iadul? „Fiul meu — zise ea — roagă-te cu sârguință, ține posturile, evită păcatele, și te asigur că nu vei face cunoștință cu aceste pedepse și chinuri". După aceste cuvinte ea dispăru și Dositeiu nu o mai văzu. Ea îi înfipse un spin în inimă și de la data aceasta el se cugetă din ce în ce tot mai mult la cuvintele ei și căută să trăiască creștinește.

Idealul.

344. Marele savant creştin, Pasteur, zise odată: „Fericit este cel ce poartă în sine un ideal şi se supune aceluia: idealul artei, al ştiinţei, al patriei, sau al virtuţilor evanghelice. Aceste idealuri sunt sursele vii ale cugetărilor mari şi ale acţiunilor mari."

Dante, marele călător din ţara idealurilor, — adoarme pe iarbă înflorită într'o vale fermecătoare a Purgatoriului. Către dimineaţă are un vis. El vede un vultur cu pene de aur, căutând a se coborâ din înălţimile cereşti, — „Iar vulturul, învârtindu-se puţin, se coborâ repede ca trăsnetul şi m'a ridicat până în sferele focului."

Vulturul cu pene de aur care a dus pe Dante spre înălţimi, — să planeze asupra tuturor fiilor ţării noastre. Atunci ei sunt călăuziţi de idealuri înalte.

Iertarea.

345. O bicerică din Anglia are pe uşa ei următoarea inscripţie: „Biserica e deschisă toată ziua. Îi vedem bucuroşi şi pe tîlhari, însă le atragem atenţiunea ca nici decum să nu-i păsească pragul cu intenţii de a-şi exercita meseria, ci să vină să se închine şi să se îndrepte. Dealtfel nici n'au la ce se osteni pentru furături, căci casetele pentru donaţii în fiecare seară se golesc."

Iată cum cheamă biserica la îndreptare până şi pe tâlhari!

346. Un indian se rătăci odată cu ocazia unei vânători. Flămând, obosit şi setos ajunse la coliba unui englez, care şedea în faţa colibii înconjurat de câinii săi. Indianul îi ceru o bucată de pâine şi o gură de apă. Inimă de piatră însă, englezul îl alungă, ba ce e mai mult, asmuţă câinii după el. — După câteva luni se rătăci englezul în pădure. Tot căutând să iese din desiş, se întâlni cu un indian pe care îl rugă să-i arate drumul de a ieşi din pădure. Acesta îi spuse că îi grăbit, nu se poate întoarce pentru ai arăta drumul, dar englezul să rămână la dânsul peste noapte şi apoi a doua zi îl va scoate din pădure. — Englezul primi. Fu dus în cortul indianului, unde fu primit cu toată bunăvoinţa, mâncă, beu şi se odihni ca la el acasă. A doua zi fu îndreptat pe calea cea bună şi la despărţire îi zise indianul : nu-ţi aduci aminte de faţa mea ? Englezul privindu-l îşi aminti îndată de dânsul, era

indianul alungat cu câteva luni în urmă ; îl rugă să-l ierte. Indianul însă îi zâmbi prietenos și poftindu-i drum bun, se afundă în pădure.

347. Un soldat omoră pe tatăl altui soldat. Din întâmplare căzu ucigașul în mâinile fiului celui ucis. Acesta își scoase sabia ca să-l străpungă, când ucigașul căzând în genunchi zise : „Indură-te de mine, ca și Isus cel de pe cruce, care se îndura de lumea ce zăcea la picioarele lui." Cuvintele aceste avură o influiență atât de mare asupra soldatului, încât îl iertă, îi întinse mâna și deveniră prieteni.

348. Fiul emirului Aaron Reschid se plânse odată tatălui său, că un om își bătu joc de mamă-sa și îi ceru socoteală. „O fiul meu ! — răspunse tatăl — prin această faptă îți vei bate joc și mai mult de mama ta, decât acel netrebnic, căci ar putea crede că mama ta nu te-a învățat să ierți pe netrebnici."

349. Un sclav crud din Algeria, zise unui tovarăș de suferință, care era însă creștin : „Frate a sosit ziua răzbunării ! Privește acolo la marginea prăpastiei, doarme amețit de vin supraveghetorul, cari ne amărăște zilele, bătându-ne și chinuindu-ne. O singură lovitură și fără ca să te fi văzut cineva, dânsul va cădea în prăpastie, și chinurile noastre se vor sfârși." Nu frate ! sunt creștin, îi răspunse tovarășul, „credința mă învață ca să-mi iubesc și pe vrăjmașul meu. Ertarea este virtutea fiecărui creștin !" Grăbi apoi la cel adormit, și cu groază văzu cum se apropie de dânsul o viperă gata să-l muște. Luă o piatră și îi strivi capul. Se duse apoi cu conștiința împăcată la lucrul său.

350. Un tânăr ursuz și rău lovi odată pe renumitul legislator Licurg cu o piatră în ochi, încât acesta rămase orb de un ochiu. Poporul voi să-l linșeze pe tânăr, Licurg însă porunci, ca tânărul să fie adus la dânsul, îl reținu mai mult în casa sa și-l învățâ bunele moravuri și purtare corectă. Il duse apoi înaintea adunării poporului și arătându-l zise : „acest tânăr pe care mi l-ați adus ca un om aspru și rău, vă stă acum la dispoziție ca o făptură nouă."

351. Sfântul Eusebliu, așeză pe episcopul Marius în orașul Doliche care era infectat de arianism. Când își făcu intrarea în oraș ca să instaleze pe episcop, o femeie fanatică, plină de ură contra sfântului, aruncă cu o piatră în el și-l lovi atât de crunt în cap, încât îi atinse creerul și sfântul muri. Când se luptă cu

moartea, chemă prietenii săi şi le luă cuvântul, că nu vor face acelei femei nici un rău, căci dânsul voia să urmeze şi la moartea sa pe învăţătorul său, care zice ucigaşilor : „Părinte, iartă-i pentru că nu ştiu ce fac".

Isus Hristos.

352. Ce sacrilegiu şi ce orbire, dacă va îndrăzni cineva să compare pe fiul lui Sofronisc (Socrate) cu fiul Fecioarei Maria ! Ce diferenţă şi ce distanţă nemăsurată între amândoi ! Socrate, murind fără dureri şi fără batjocură pe cruce, a susţinut până la fine cu uşurinţă caracterul său personal: şi dacă moartea aceea dulce şi fără dureri nu împodobea viaţa lui, putea cineva să se îndoiască că Socrate, cu toată virtutea şi cu tot spiritul său, a fost sau nu, unul din sofistici ? Se zice că a descoperit morala şi totuşi alţi, înaintea lui, o practicau. Socrate a spus ceea ce au practicat predecesorii săi şi a transformat în învăţătură. Aristide a fost drept, înainte de a predica Socrate ce este dreptatea. Leonida a luptat murind pentru patrie, înainte de a predica Socrate datoria de a iubi patria. Sparta a fost cumpătată şi modestă, înainte ca Socrate să laude viaţa moderată şi cumpătată şi înainte de a defini el ce este virtutea. Grecia era plină de oameni cari au practicat-o. Isus însă, de unde şi de la cine a luat această înaltă şi sfântă morală, a cărei predicare numai El singur a făcut-o prin neîntrecutele lecţii şi viul şi strălucitorul său exemplu ? Din sânul fanatismului mânios al poporului Iudeu iese înţelepciunea divină, iubirea şi adevărul ; iar simplicitatea celei mai erotice virtuţi, străluceşte în mijlocul celui mai înjositor popor al pământului.Iată minunea,iată misterul lui Hristos. Moartea lui Socrate, filozofând în mijlocul prietenilor săi, în linişte, este cea mai dulce moarte care ar dori-o cineva ; moartea lui Isus însă dându-şi sufletul în faţa unui popor ingrat, înjurându-l batjocorindu-l şi blestemându-l, este cea mai crudă şi cea mai teribilă moarte. Socrate luând otrava din mâna păzitorului întristat şi plângător , îi mulţumeşte ; Hristos însă, în mijlocul teribilei agonii, atârnat fiind de cruce, se roagă pentru crucificătorii săi sălbateci şi mânioşi : „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac !" Desigur, dacă moartea şi viaţa lui Socrate sunt ale unui filozof, viaţa şi moartea lui Isus sunt ale unui Dumnezeu.

După Jean Jaqques Rousseau

353. In anul 484 fu instalat în Tipasa (Mauritaniă) ca episcop un arian. Locuitorii însă îi negară supunerea, majoritatea se refugiară din localitate, iar cei rămaşi, vre-o 300 la număr, nu voiră să-i urmeze şi se adunară în o casă privată pentru a-şi putea face rugăciunile. Plin de mânie pentru aceasta regele vandalilor, Hunerich, dădu ordin ca celor rămaşi să li se smulgă limba din gură, dacă nu vor părăsi credinţa în divinitatea Fiului. Totuşi, minune, cei rămaşi fără limbă, nu-şi pierdură graiul, ba ce e mai mult, unul dintre credincioşi, care era mut prin smulgerea limbii îşi recăpătă graiul.

Această întâmplare e recunoscută ca adevărată de către mai mulţi scriitori ai timpului aceluia. Însuşi împăratul Iustinian (Cod. T. 1. lit. 27) zice : „noi am văzut pe acei oameni demni de onoare , cărora le fu smulsă limba din rădăcină, fără ca să-şi fi pierdut graiul."

354. Sf. Atanasie pe patul de moarte dăduse ucenicilor săi următoarele sfaturi : „Păziţivă de Satana şi uneltirile lui. Căutaţi numai pe Isus, plantaţi adînc în inimile voastre acest nume. Prin credinţa puternică în Isus, veţi putea alunga în totdeauna pe diavolul dela voi."

355. Un eretic într-o adunare înroşi doi drugi de fier, îi puse unul peste altul şi cu lovituri de ciocan le uni, zise apoi : „tot asemenea cele două naturi, dumnezeiască şi omenească din Isus Hristos sunt contopite întruna singură în persoana Lui." Din întâmplare la această adunare luă parte şi un copil care era bine iniţiat în cele religioase. Acesta plin de curajul credinţei celei adevărate strigă, ereticului : „te înşeli grozav Dacă tu asemeni pe om cu drugul de fier, pe Dumnezeu trebuie să-l asemeni cu un drug de aur cel puţin. Uneştele pe aceste două şi răspunde-mi apoi, vor deveni ele una din aur curat sau fier curat ? Nu va rămâne fiecare parte aceea-ce a fost ? Tot asemenea rămân cele două naturi cu desăvârşire deosebite şi dacă se vor uni în persoana lui Isus Hristos." Ereticul fu învins şi tăcu.

356. Diavolul se arătă odată în chilia lui Tomade Kempen. Tremurând de frică începu servul lui Dumnezeu să cheme întru ajutor pe Maica Fecioară. Diavolul însă nu se lăsă intimidat. Şi când apoi Toma ajunse la numele lui „Isus" a dispărut Satana, ca şi când nici nu ar fi fost acolo. Atunci cunoscu Toma, câtă putere are numele lui Isus asupra diavolului, mulţumi lui Dumnezeu, că-i dădu un mijlóc atât de uşor de a scăpa de Satana.

357. Origen amintește unele lucruri din experiență proprie: „putem arăta o mulțime mare de Greci și Barbari, cari cred în Isus Hristos. Intre aceștia sunt unii, cari au fost însănătoșați din grele boale, numai și numai invocându-se numele lui Isus."

358. Predicatorul francez Lacordaire zice despre Isus Hristos următoarele : „Cine dintre oamenii mari ai lumei au fost iubiți ? Cine dintre viteji ? Care dintre înțelepți ? Spune-mi cine dintre oameni a fost iubit înainte de moarte ?... pe cine dintre oameni l-a urât lumea mai mult ? Pe care rege, pe care filozof ? Spune-mi un om, un filozof, intemeietor de religii, care fiind în mormânt, era încă urât și desconsiderat ?! A venit timpul uitării și lumea a trecut la ordinea zilei peste toate.

Numai Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu e considerat în ochii lumii de mii de ani ca cel mai urgisit și disprețuit."

359. Impăratul Carol al IV, în împărăția căruia știm că soarele nu apunea niciodată, căcii așa-i era de mare împărăția scrise odată regelui Francisc I al Franței și la semnătură adaose atâtea titluri, încât umpluse o coală întreagă. Regele Franței i-a răspuns și a iscălit : Francisc regele Franței ; aceste cuvinte însă fură scrise de treizeci de ori una după alta, până ce se umplu pagina. Prin aceasta voi regele Francisc să arate, că titlul său de rege al unui popor viteáz, puternic și mare, face mai mult decât titlurile multe ale lui Carol al IV.

Dacă numele unui om în simplicitatea lui cuprindea tot ce era necesar, cu atât mai vârtos numele lui Isus cuprinde tot ce e uman și divin.

360. Un sfânt părinte primi știrea că nu departe de țărmurile mării, o corabie din cauza furtunii ce bântuia, e pe cale de a se scufunda. Sfântul alergă repede la țărmure, făcu spre corabie trei cruci și strigă cu voce puternică „Isuse,Isuse ! Indată încetă furtuna și corabia putu să ancoreze norocos. Corăbierii recunoscură minunata lor scăpare, și căzând în genunchi, mulțumiră lui Dumnezeu.

361. În Cartagina pe vremea arianismului, toți cei cari credeau în divinitatea lui Iisus, fură groaznic persecutați și alungați din oraș. Numai 12 copii au fost iertați pentru a fi întrebuințați la serviciile religioase ale arienilor. Aceștia opunându-se fură închiși în locuri subterane, unde trebuiră să sufere foame îngrozitoare și bătaie cu nuele. Când însă se dovedi că nimic

353. In anul 484 fu instalat în Tipasa (Mauritaniă) ca episcop un arian. Locuitorii însă îi negară supunerea, majoritatea se refugiară din localitate, iar cei rămaşi, vre-o 300 la număr, nu voiră să-i urmeze şi se adunară în o casă privată pentru a-şi puntea face rugăciunile. Plin de mânie pentru aceasta regele vandalilor, Hunerich, dădu ordin ca celor rămaşi să li se smulgă limba din gură, dacă nu vor părăsi credinţa în divinitatea Fiului. Totuşi, minune, cei rămaşi fără limbă, nu-şi pierdură graiul, ba ce e mai mult, unul dintre credincioşi, care era mut prin smulgerea limbii îşi recăpătă graiul.

Această întâmplare e recunoscută ca adevărată de către mai mulţi scriitori ai timpului aceluia. Însuşi împăratul Iustinian (Cod. T. 1. lit. 27) zice : „noi am văzut pe acei oameni demni de onoare , cărora le fu smulsă limba din rădăcină, fără ca să-şi fi pierdut graiul."

354. Sf. Atanasie pe patul de moarte dăduse ucenicilor săi următoarele sfaturi : „Păziţivă de Satana şi uneltirile lui. Căutaţi numai pe Isus, plantaţi adînc în inimile voastre acest nume. Prin credinţa puternică în Isus, veţi putea alunga în totdeauna pe diavolul dela voi."

355. Un eretic într-o adunare înroşi doi drugi de fier, îi puse unul peste altul şi cu lovituri de ciocan le uni, zise apoi : „tot asemenea cele două naturi, dumnezeiască şi omenească din Isus Hristos sunt contopite întruna singură în persoana Lui." Din întâmplare la această adunare luă parte şi un copil care era bine iniţiat în cele religioase. Acesta plin de curajul credinţei celei adevărate strigă, ereticului : „te înşeli grozav Dacă tu asemeni pe om cu drugul de fier, pe Dumnezeu trebuie să-l asemeni cu un drug de aur cel puţin. Uneştele pe aceste două şi răspunde-mi apoi, vor deveni ele una din aur curat sau fier curat ? Nu va rămâne fiecare parte aceea-ce a fost ? Tot asemenea rămân cele două naturi cu desăvârşire deosebite şi dacă se vor uni în persoana lui Isus Hristos." Ereticul fu învins şi tăcu.

356. Diavolul se arătă odată în chilia lui Tomade Kempen. Tremurând de frică începu servul lui Dumnezeu să cheme întru ajutor pe Maica Fecioară. Diavolul însă nu se lăsă intimidat. Şi când apoi Toma ajunse la numele lui „Isus" a dispărut Satana, ca şi când nici nu ar fi fost acolo. Atunci cunoscu Toma, câtă putere are numele lui Isus asupra diavolului, mulţumi lui Dumnezeu, că-i dădu un mijloc atât de uşor de a scăpa de Satana.

357. Origen amintește unele lucruri din experiență proprie: „putem arăta o mulțime mare de Greci și Barbari, cari cred în Isus Hristos. Intre aceștia sunt unii, cari au fost însănătoșați din grele boale, numai și numai invocându-se numele lui Isus."

358. Predicatorul francez Lacordaire zice despre Isus Hristos următoarele : „Cine dintre oamenii mari ai lumei au fost iubiți ? Cine dintre viteji ? Care dintre înțelepți ? Spune-mi cine dintre oameni a fost iubit înainte de moarte ?... pe cine dintre oameni l-a urât lumea mai mult ? Pe care rege, pe care filozof ? Spune-mi un om, un filozof, întemeietor de religii, care fiind în mormânt, era încă urât și desconsiderat ?! A venit timpul uitării și lumea a trecut la ordinea zilei peste toate.

Numai Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu e considerat în ochii lumii de mii de ani ca cel mai urgisit și disprețuit."

359. Impăratul Carol al IV, în împărăția căruia știm că soarele nu apunea niciodată, căcii așa-i era de mare împărăția scrise odată regelui Francisc I al Franței și la semnătură adaose atâtea titluri, încât umpluse o coală întreagă. Regele Franței i-a răspuns și a iscălit : Francisc regele Franței ; aceste cuvinte însă fură scrise de treizeci de ori una după alta, până ce se umplu pagina. Prin aceasta voi regele Francisc să arate, că titlul său de rege al unui popor viteaz, puternic și mare, face mai mult decât titlurile multe ale lui Carol al IV.

Dacă numele unui om în simplicitatea lui cuprindea tot ce era necesar, cu atât mai vârtos numele lui Isus cuprinde tot ce e uman și divin.

360. Un sfânt părinte primi știrea că nu departe de țărmurile mării, o corabie din cauza furtunii ce bântuia, e pe cale de a se scufunda. Sfântul alergă repede la țărmure, făcu spre corabie trei cruci și strigă cu voce puternică „Isuse,Isuse ! Indată încetă furtuna și corabia putu să ancoreze norocos. Corăbierii recunoscură minunata lor scăpare, și căzând în genunchi, mulțumiră lui Dumnezeu.

361. În Cartagina pe vremea arianismului, toți cei cari credeau în divinitatea lui Iisus, fură groaznic persecutați și alungați din oraș. Numai 12 copii au fost iertați pentru a fi întrebuințați la serviciile religioase ale arienilor. Aceștia opunându-se fură închiși în locuri subterane, unde trebuiră să sufere foame îngrozitoare și bătaie cu nuele. Când însă se dovedi că nimic

nu-i poate abate dela credința în divinitatea lui Iisus, fură lăsați în pace. Copiii se hotărâră să nu se mai despartă, împreună locuiau, împreună lăudau pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu, așa că cu vremea câștigară pe partea lor întreg orașul. Iar locuitorii îi numiră cei doisprezece mici apostoli din Cartagina.

362. Soldatul creștin Severian fu dus și acuzat înaintea superiorului său că profesează credința creștină. Dus în fața acestuia, îi zise șeful : „să te lepezi de credința ta deșartă. Aceasta îți-o poruncesc eu șeful tău." Severian îi răspunse : „religiunea lui Iisus m'a învățat să nesocotesc chiar și porunca regelui, dacă aceasta e contrară legii. Prin urmare nu te mira dacă nu mă voiu supune poruncii tale. Sunt un simplu soldat, dar înnobilat prin legea lui Iisus, care și-a vărsat sângele pentru noi. Vorbesc cu tine, nu ca și cu superiorul meu, ci ca și cu un sclav al diavolului. Amenințările tale, nu au nici-o putere asupra mea."

363. Un conte francez, care se bucură de mare stimă pe vremea lui Napoleon I, și era prieten al împăratului, pe la sfîrșitul vieții sale se reîntoarce iarăși la adevărata credință, în care a fost educat ca copil. Îmbolnăvindu-se dorea să fie împărtășit de preotul curții. Prezentându-se preotul, zise contelui : „Domnul meu conte !" acesta însă îl întrerupse cu cuvintele : „dragă părinte, titlurile nu mai au nici un înțeles pentru mine. Mă închin și prețuesc un singur nume și anume pe „Iisus Hristos."

Inima.

364. În timpul războiului mondial, un soldat austriac, la front fiind, vede un mort lângă piedecile de sârmă. La prima vedere crezu că este unul din frații săi, cari încă erau pe front. Se apropie de mort ca să-l ia și să-l îngroape. Atunci vede că e un camarad și nu fratele său. Si soldatul zice : „M'au înșelat ochii, dar inima nu" !

Intriga.

365. O femeie se mărturisi duhovnicului său că îi place mult să clevetească, deși nu în sens răutăcios. Atunci duhovnicul îi propuse să arunce în grădina sa semințe de scăeți și apoi să le adune iarăși. Femeia făcu după cum o sfătui preotul, dar îi fu imposibil să adune semințele și așa grădina se umplu de buruieni netrebnice. Aceasta o făcu să se gândească mereu la greșeala ei.

Invidia.

366. După cum viermele atacă cele mai sănătoase grâne și cei mai frumoși trandafiri, tot așa invidia murdărește pe omul cel mai bun, cel mai distins și cel mai înțelept.

367. Ancharsis a fost întrebat: „Pentru ce sunt oamenii mâhniți câte odată?“ Înțeleptul răspunse: „pentrucă nu numai nenorocirea lor, ci și norocul altora îi supără.“

368. Mustafa, fiul tiranului sultan Soliman, s'a întors odată dintr'o campanie contra Perșilor, iar poporul i-a ieșit înainte cu ovații și l-a dus cu mare triumf în oraș. Faptul acesta într'atâta l-a înfuriat pe Soliman, încât invidia a omorît în el orice sentiment părintesc. El porunci ca Mustafa să fie sugrumat și aruncat sub picioarele ienicerilor.

369. Aristide pentru simțul său de dreptate era numit „cel drept“. Adversarul său Temistocle a lucrat într'acolo ca să fie exilat. Aristide se găsea tocmai în piață, când, iată, că vine la el un cetățean, rugându-l să scrie pe un bilet numele: Aristide. În Atena era adică obiceiul că cetățenii scriau pe câte un bilet numele celor pe cari voiau să-i exileze, și apoi pe aceste bilete le aruncau în urna de votare. „Dar ce ți-a făcut omul acela de voiești să fie exilat?“ îl întrebă Aristide. „Nimic“, răspunse cetățeanul, „nici nu-l cunosc măcar, dar mi-e necaz că-l numesc „cel drept“.

370. Se zice că în antichitate un rege cheamă la sine doi cetățeni, cari se dușmăneau și dintre cari unul era invidia întrupată. Dar deoarece avea oarecari merite, regele voi să-i facă un bine și-l întrebă ce ar dori, adăugând totodată că celălalt va primi același lucru îndoit ca el. Ce credeți că a dorit cetățeanul? A cerut să i-se scoată un ochi, pentruca celuilalt să i-se scoată amândoi.

Cât de elocvent ne arată legenda aceasta răutatea de care e capabilă indivia.

371 Un câine lătra turbat după o trăsură ce trecea pe drum cu o iuțeală mare și de necaz căuta să-i muște roțile. „Ce te-ai înfuriat așa?“ îi zise un bou ce se întorcea liniștit dela pășune. „Văd că trăsura nu ți-a făcut nimic, așa că ce ai cu dânsa?“

„Cum nu mi-a făcut nimic? răspunse câinele mormăind și scrâșnind din dinți. Nu vezi că ea merge înainte, pe când eu rămân în urmă?"

Omul invidios slăbește, văzând că vecinul său se îngrașe și nu mai poate de necaz văzând că alții sunt mulțumiți și fericiți.

Ispita.

372. Un țăran se duse la câmp, lăsând acasă trei copii să îngrijească de casă. Pe ascuns veniră hoții cari au momit copiii cu bomboane și vorbe dulci. Ușa casei fu deschisă, hoții au furat și au plecat. Așa pățește creștinul cu ispita. O societate veselă, o poftă satisfăcută, ajută Diavolului ca omul să cedeze iar sufletul să se primejduiască.

373. Cu ce vrea diavolul să ocupe cetatea? În timp de războiu, pentru cucerirea unei cetăți se dau multe feluri de atacuri.

Multe și felurite sunt și atacurile cu cari diavolul umblă să cucerească pe cel credincios. În înțeles sufletesc, aceste atacuri se potrivesc unele cu altele. Le vom cerceta în această asemănare.

Întâi și întâi, cucerirea unei cetăți se încearcă :

Cu asaltul.

Cu asaltul, cu puterea încearcă mai întâi dușmanul cucerirea unei cetăți.

Același lucru îl face și diavolul. El dă mereu asalt împotriva celui credincios. Acest asalt sunt ispitele, trezirea patimilor și alte atacuri ce le simțim clipă de clipă. De multe ori, aceste atacuri culminează în asalturi furioase. „Ceasul cel rău", despre care vorbesc oamenii, este un astfel de asalt furios.

Când o cetate nu se poate cuceri cu asaltul, vrășmașul o înconjură de toate părțile. Îi taie legătura de aprovizionare cu pâine și apă. O silește să se predea prin foame și sete. În chipul acesta a căzut și vestita cetate Port Arthur.

Și diavolul folosește acest asediu. Pâinea și apa unei cetăți sufletești este rugăciunea, Biblia, cercetarea bisericii, foi și cărți religioase etc. etc. Diavolul umblă neîncetat să rupă „aprovizionarea" aceasta. Cine slăbește cu râvna și rugăciunea, cine începe a nu mai iubi cuvântul lui Dumnezeu și a nu se mai hrăni cu el, se află sub un asediu de felul acesta. Se află sub un asediu prin care i-se ia sufletului pâinea și apa.

(Lumina Satelor 1928).

Isteţimea.

374. Un batalion de Arabi năvăli odată într'un oraş din Asia-mică şi după ocupare începu să-l jefuiască. Unul din soldaţii aceştia — un Arab sărac, — pusese mâna pe o comoară de aur, ce o găsi ascunsă într'o casă. Însă de teamă că i-o răpesc ceilalţi soldaţi, Arabul a aruncat comoara într'o căldare ce fierbea la foc şi eşi cu ea din casă foarte liniştit. Văzându-l camarazii săi începură să-şi bată joc de el zicându-i : „rău ai făcut că nu ai luat decât o căldare pe când toţi ceilalţi luaseră lucruri de preţ." Arabul răspunse : „am luat ceeace e de trebuinţă pentru familia mea. Pentru celelalte, mare este Dumnezeu şi norocul meu."

In felul acesta deşteptul Arab izbuti să-şi păstreze comoara de aur, fără să fie văzut de ceilalţi camarazi.

Iubirea deaproapelui.

375. Un turist, fiind în vârful munţilor fu cuprins de somn din cauza oboselei şi a gerului şi se culcă în zăpadă spre a se odihni puţin. Însă aceasta i-ar fi fost moartea sigură. Atunci observă în zăpadă pe un alt turist, care înţepenise aproape de ger. Imediat îl scuturâ şi începu să-l fricţioneze cu zăpadă. Astfel îi trecu somnul şi moleşeala şi în curând cei doi turişti îşi continuară drumul mai departe. — „Iubirea poartă în sine răsplata," zice un proverb.

Iubirea de Dumnezeu.

376. Împăratul Traian puse episcopului Ignatie următoarea întrebare : „Cum te chiamă ? Episcopul răspunse : „Ignatie Teoforul adică Purtătorul de Dumnezeu !"

Creştine, porţi şi tu pe Dumnezeu în inima ta ?

377. Fericitul Augustin istoriseşte că senatul roman, care recunoscuse 3000 de zei, pe Dumnezeul creştinilor îl refuzase zicând : Dumnezeul creştinilor e Dumnezeu prea mândru, căci voeşte să fie singur iubit şi venerat, nu suferă alături de sine nici un alt zeu de al nostru.

Iubirea de Hristos.

378. Un pictor a zugrăvit un tablou cu Iisus bătând la uşă. Intr'o zi, îl cercetează un prieten. Acesta văzând tabloul, s'a interesat de însemnătatea lui. Apoi zise : „Tabloul este bine execu-

tat, însă ai uitat ceva la el nefăcut. Observ, că dela ușa unde bate Iisus, lipsește ivărul!" Drept răspuns, pictorul i-a zis: „Așă trebuie să fie. Ușa la care bate Iisus, este fără ivor pe dinafară, căci ea este zăvorită pe dinăuntru. Iisus bate la ușă, și așteaptă să fie invitat. El nu forțează ușa. El bate odată, și dacă nu I-se deschide, bate a doua oară mai tare, și dacă nici atunci nu I-se deschide, atunci bate a treia oară cu și mai multă putere!" Iubirea lui Dumnezeu este care trebuie să ne determine a primi pe Iisus.

379. Sfântul Efrem Sirul odservă într'una din zile că în cărțile prietenului său Iulian numele lui Iisus este șters peste tot. Lucrul acesta produse o impresie dureroasă asupra lui Efrem. Îl întrebă deci pe Iulian ce înseamnă aceasta? Iulian răspunse cu următoarele cuvinte frumoase: „Pentru mine nu există pe pământ un nume mai dulce și iubit decât numele Mântuitorului care pe noi toți ne-a iubit cu atâta ardoare. De câteori aud sau citesc numele Lui, de câte ori mă cuget la mărimea iubirii Lui, deatâtea ori încep să vărs lacrimi — lacrimi de mulțumire, lacrimi de iubire. — Tot atunci îmi aduc aminte de păcatele mele, prin cari am supărat pe Domnul și nu-mi pot reține lacrămile. Prin urmare, dacă în cărțile mele vei găsi șters numele lui Iisus, nu cugeta rău despre mine, căci aceasta au cauzat'o lacrimile iubirii, ale mulțumirii și ale căinții, vărsate de mine."

380. Apostolul Pavel a iubit foarte mult pe Mântuitorul. Acesta se vede și din faptul că în cele 14 epistole ale sale găsim numele Iisus de 219 ori, iar numele de Hristos de 400 ori.

Iubirea de mamă.

381. Se povestește că mamei lui Achile, i-a profețit un oracol, că fiul ei, de va trăi o viață lungă, nu va avea glorie, ba dimpotrivă: va avea parte de deosebită cinste dacă va muri de tiner. Mai spusese tot acelaș oracol, că fără jutorul lui Achile nu se va cuceri vre-odată cetatea Troia. Și sărmana mamă îngrijorată de viață băiatului, l-a îmbrăcat în haine femeiești și l-a adăpostit într'o insulă unde se da creștere mai multor fete. Se începe războiul Troian; iar principile Odiseu, amăsurat prezicerii oracolului știricește și află locul unde era ascuns Achile, dar ca să nimerească băiatul dintr'atâtea fete, se folosește de un șiretlic, o apucătură vicleană. El poruncește ca la ușa apartamentelor femeiești, un ostaș să strige alarma. La auzul acestui trigăt fetele, — părăsind uneltele de lucru, — se îngrămădiseră în-

tr'un unghiu al casei, cuprinse de spaimă : iar tinerul Achile, cel îmbrăcat femeieşte, simţind în sine putere de erou, prinde cu bărbăţie arma, punându-se în poziţie de apărare. Astfel se descopere cel mai mare erou din vechime şi care cuceri Troia.

Iubirea divină.

382. Eu am auzit odată o povestire care mi-a dat o licărire despre dragostea lui Dumnezeu, cum n'am simţit niciodată. Nu ştiu de e adevărată ori nu. Un om era odată de pază la podul mişcător al drumului de fier peste un râu. El îl deschidea şi lăsa corăbiile să treacă. Odată a auzit şuerul unui tren de linie şi îndată a alergat să puie podul la loc. Dar făcând această mişcare năprasnică, a izbit din greşală pe băiatul lui care a căzut în râu. El a auzit strigătul : Tată, scapă-mă, că mă înec. Ce trebuia să facă ? El stătea la locul datoriei. A pus podul la loc, pentruca trenul să poată trece nevătămat. Apoi a sărit în râu ca să-şi scape copilul, dar era prea târziu. Şi-a jertfit băiatul pentru datorie. Când am auzit povestirea, m'am minunat şi m'am întrebat ce aş fi făcut eu, dacă ar fi fost copilul meu ? Acel om era dator să facă ce a făcut, faţă de călătorii din tren. Dumnezeu însă nu e dator nimic către noi. Noi am fost vinovaţi de răzvrătire împotriva lui, dar *Dumnezeu aşa de mult a iubit lumea, încât şi pe Fiul Său cel unul-născut l-a dat, ca tot celce crede într'însul să nu piară, ci să aibă viaţă de veci.*

383. Într'o biserică deasupra Altarului erau scrise cu litere mari : „Dumnezeu este dragostea". Un om cam ameţit de beutură într'o seară intră acolo, fiind uşa deschisă. Când a împins uşa şi a putut privi înăuntru, a văzut înaintea lui, fâlfâind în slove de foc, cuvintele „Dumnezeu este dragostea". Dar îndată trase uşa şi plecă bodogănind. El spunea : „Dumnezeu nu este dragoste". De ar fi Dumnezeu dragoste, m'ar iubi şi pe mine. „Dumnezeu nu iubeşte un ticălos ca mine". Dar în mintea lui nu încetau de a răsuna cuvintele : „Dumnezeu este dragoste ! Dumnezeu este dragoste ! Dumnezeu este dragoste !" După o bucată de drum s'a întors, a intrat în biserică şi s'a aşezat într'un colţ unde l-a apucat dimineaţa. Când preotul veni la biserică l-a găsit pe acesta plângînd ca un copil. „Ce ai ?" l'a întrebat. „A fost în cuvântare ceva care te-a atins ?". „Dar n'am auzit o vorbă din cuvântarea dumitale", a fost răspunsul. „Bine, dar atunci ce ai ?" „Cuvintele acelea de sus", a zis el şi arătă

spre cuvintele de foc : „Dumnezeu este dragoste". Preotul atunci a stat jos, a luat scriptura și i-a arătat din ea calea vieții. Omul a luat calea mântuirii.

(Prelucrare după predicatorul Moody).

384. Un om evlavios, avea puține bunuri pământești, însă avea cu atât mai mulți copii. Întrebându-l cineva dacă copii prea mulți la număr nu-i cauzează greutăți în sărăcia lui, el răspunse : „Nu mă prea îngrijorez de aceasta, căci tatăl meu este multi-milionar și las copiii mei în grija Lui, astfel că nu le va merge rău.

Când fu întrebat, cine este tatăl său și unde locuește, omul răspunse : „Tatăl meu locuește în ceruri, este bunul Dumnezeu. Acela îngrijește de copiii săi și ai mei".

Iubirea familiară.

385. Ivan cel cumplit zicea adeseori arătându-și degetele : acesta e fiul meu Feodor, acesta e soția mea Irina, acesta nora mea, acesta e fratele ei Boris. Oricare deget mi l-aș tăia, trebue să mă doară. Și dintre ei, pe oricare l-aș supăra, va trebui să-mi pară rău".

Iubirea firească.

386. Datoria de a-și iubi părinții și de a le servi era cunoscută și la păgâni. Anticitatea romană ne-a păstrat numele a doi frați, Ampihnomus și Anapus, cari, la erupția vulcanului Etna, și-au lăsat toată averea lor spre a-și scăpa pe părinții bătrâni, ducându-i pe umeri printre flacări și printre râurile de lavă arzândă. Orașele Catanea și Messina își disputau mult timp renumele de a fi cetatea natală a acestor tineri bravi și fiecare zidise câte un templu în onoarea iubirei firești.

387. Deținuții unei temnițe din Viena, legați în lanțuri, erau folosiți la lucrările grele de pe stradă. Într'o zi un student se îndreaptă spre unul dintre deținuți și-l sărută. Ministrul de pe atunci, baronul Kressel, observă aceasta din fereastra palatului său. El chiemă imediat la sine pe tânăr și-l întrebă : „Cum se poate să fi atât de prietenos față de un criminal ?" Tânărul roși și răspunse : „Vai, dânsul este tatăl meu". Ministrul îi zise atunci : „Asta e altceva. Te respect, fiul meu, că și în cazul acesta știi să stimezi pe tatăl tău." Apoi îi aprobă bravului tânăr un ajutor anual pentru studii.

388. O mamă cu micul ei copil — după un naufragiu — a fost aruncată pe o mică insulă. După puțin timp, ne mai având ce mânca, mama și așa slăbită, de groază că îi va muri copilul de foame, leșină. Tocmai pe atunci se arătă lângă insulă o corabie. Cei din corabie observară cele două ființe omenești de pe țărmurc. O luntre se apropie de uscat unde aflară pe mama deja moartă, iar copilul abia respirând. Copilul fu scăpat, iar mama înmormântată. Când copilul se făcu mare și i-se povesti istorioara aceasta, copilul exclama în totdeauna : „mamă, mamă, de te-aș vedea numai o singură clipă".

Iubirea frățească.

389. În a. 1793 când căzu orașul Lyon în mânile revoluționarilor, fratele unui anumit Badget, fu condamnat la moarte, pentru că a făcut parte din cei ce apărau cetatea. Zbirii, cari intrară în casa condamnatului, târâră la judecător pe fratele lui crezând că acesta este condamnatul. Un singur cuvânt de clarificare, că nu este el cel condamnat și scăpa. Totuși a tăcut și urcă eșafodul, spre a muri pentru fratele său iubit.

390. Esau îl ura atât de mult pe fratele său Iacob, încât acesta trebui să fugă dinaintea lui în țară străină la unchiul său Laban. 20 de ani a stat Iacob în Mesopotamia când s'a hotărât apoi să se întoarcă la casa părintească. Esau însă nu-și pierdu ura din suflet, ci auzind că fratele său se întoarce, îi eși înainte cu 400 oameni înarmați. Când se întâlniră, îi peri toată ura și alergă la fratele său pe care îl îmbrățișă cu iubire frățească. Iacob rămase cu desăvârșire uimit când văzu schimbarea fratelui său și exclamă „am văzut fața ta, ca și cum ar vedea cineva fața lui Dumnezeu și-mi va fi mie binevoitor." — (Gen. 33. 10.)

Iubirea părintească.

391. Un tată, a avut un fiu atât de decăzut, că acesta își propusese să-și ucidă părintele, pentru a ajunge mai repede la avere. Când tatăl s'a convins de această intenție a fiului său, îl luă într'o zi de mână, îl duse într'o pădure pe unde nu umbla picior de om și ajunși acolo, tatăl îi zise : „fiule, te iubesc atât de mult, încât te-am adus aici în mijlocul codrului, unde mă poți ucide fără ca să te știe cineva." — O astfel de iubire, schimbă calea rea apucată de netrebnicul fiu, căzu la picioarele tatălui său, promise îndreptare, de care se și ținu.

392. O mamă avea opt copii, pe care îi nutrea și îi îmbrăca din sudoarea feței sale. Cineva o întrebă : „cum și ce faci, ca să poți îngriji și hrăni opt copii ?" Și mama uitându-se cu drag la copii zise : „îi iubesc din adâncul inimii mele". Un altul o întrebă : „câți copii îmbraci și hrănești ?" și ea răspunse : „Doamne, dacă îi iubesc, nu-i mai număr".

Iubirea vrăjmașilor.

393. Un tată avea trei feciori, cărora le împărțise averea ; numai un inel de mare preț își reținu, voind să-l dea aceluia dintre copii, care va îndeplini fapta cea mai nobilă. După câteva luni veniră feciorii, și cel dintâiu zise : „Un negustor mi-a încredințat o sumă mare de bani ; i-am restituit până la ultimul ban". „Prin aceasta ți-ai îndeplinit numai datoria", zise tatăl. Al doilea spuse : „Eu am scos din apă pe un copil, riscîndu-mi viața". „Aceasta a fost bine și just", răspunse tatăl. „Eu am găsit pe cel mai înverșunat dușman al meu dormind pe marginea unei prăpăstii ; l'am trezit și l'am prevenit de moartea ce-l amenința". Atunci tatăl îi întinse inelul și-i zise : „Tu ai făcut fapta cea mai nobilă, căci tu ai împlinit porunca cea mai grea :

Iubiți pe vrăjmașii voștrii".

394. Alexandru cel mare întrebă odată pe un înțelept indian, cum poate un om să devină Dumnezeu ? „Atunci — răspunse înțeleptul — când omul face ceeace numai Dumnezeu poate face !" „Și ce poate face numai Dumnezeu ? — întrebă împăratul. Iar înțeleptul îi răspunse : „să iubească pe dușmanul său".

395. În Mexic trăia odată un soldat, viteaz, dar dușmănos. Intr'o luptă primi o lovitură puternică, și jura că nu se va lăsa până nu va găsi pe dușmanul său pentru a-l pedepsi. Află mai târziu că acesta este într'un oraș dela sud. Își ascuți armele și plecă întru acolo. Ajungând în fine în acel oraș într'o piață trebuia să se oprească din cauza mulțimii, care asculta predica unui preot. Preotul vorbi cu înflăcărare și convingător despre iertarea vrăjmașilor, despre iubire și umilință. Omul nostru îl ascultă și tot mai mult își simția înmuindui-se inima sa împietrită. La urmă își uită scopul pentru care a venit în oraș, ba sub influența predicii începu să-și iubească dușmanul și căuta să-i afle locuința pentru a se împăca cu el. Află că acela era în temniță, din cauza datoriilor. Omul nostru își vându calul, prefăcu totul în

bani, se prezentă creditorilor, și achită toate datoriile întemnițatului. Astfel acesta scăpă din temniță. Când îl întâlni soldatul îl îmbrățișă și zise : „din prietenie și iubire, am făcut totul pentru tine."

Iubirea în căsătorie.

396. Un țăran napolitan se afla la câmp cu soția sa aproape de mare. Tocmai atunci debarcară câțiva pirați și văzându-i soția o răpiră. Țăranul se luă după ei și ajuns la corabie se rugă să fie luat și el în corabie, căci el e hotărât să-și urmeze soția. Nu l-a înspăimântat barbaria piraților nici ura lor contra creștinilor, căci erau hoți din Tunis și nu se temea nici de sclavia de pe corabie, ci el își urma cu credincioșie pe soția sa și în nenorocire. — Ajunși apoi înaintea beiului din Tunis, acesta mișcat de atâta iubire a soților, îi liberă pe amândoi.

Îmbrăcămintea.

397. Un preot-predicator vorbi odată despre cuvintele sf-lui Apostol Petru : „Podoaba femeilor să nu fie împletirea părului și întrebuințarea lucrurilor de aur sau îmbrăcămintea vesmintelor ; ci omul cel ascuns al inimei, care stă în nestricarea duhului blând și lin ; aceasta este înaintea lui Dumnezeu de mult preț". După predică veni la preot o doamnă și-l întrebă cum să se îmbrace conform stării sale sociale. Preotul îi răspunse : „Îmbracă-te astfel pentru societate ca, după ce ai plecat de undeva, nimeni să nu-și mai aducă aminte cum ai fost îmbrăcată. Cu un cuvânt : „evită tot ce bate la ochi."

398. Pe timpul sfântului Ioan Hrisostom, — ca și azi — femeile umblau atât de sumar îmbrăcate, încât te rușinai văzându-le. Prin cuvinte grele a căutat sfântul părinte să le abată dela acest păcat al lor, arătîndu-le că sunt cu mult mai păcătoase, decât acele femei destrăbălate, cari își practică meseria imorală căci aceste păcătuesc în case, câtă vreme celelalte își arată imoralitatea în public deși poate că aceste nu vorbesc imoralității și nici nu le fac, dar prin îmbrăcămintea lor nerușinată se aseamănă cu ucigașii, carii ucid bărbații trupește și sufletește.

399. Sfântul Ambrosie văzu într'o zi de sărbătoare cum o tânără femeie, fardată și îmbrăcată fără rușine, grăbea spre biserică. „Unde te duci", o întrebă sfântul. „La biserică", răspunse aceasta înțepat. La ceea-ce sfântul îi zise intrând în biserică :

„privindu-ți hainele și felul de a te arăta, omul ar crede că grăiești la joc sau la teatru. Pleacă de aici femeie păcătoasă! Pleacă! și deplângeți desfrâul tău, nu mai veni aici să-ți bați joc de Dumnezeu, și prin nerușinatul tău suflet, să duci la peire și în iad, alte suflete nevinovate.

Împăcare.

400. Filosoful grec din antichitate, Euclite, avusese o neînțelegere cu un prieten al său. Prietenul îi zise amenințându-l: „Să mor dacă nu mă voi răzbuna împotriva ta". Iar Euclite îi răspunse: „Și eu să mor dacă nu mă împac cu tine". Cu aceasta se sfârși cearta între ei și se împăcară.

Împărăția Ceriurilor.

401. Regele Lisimachus era înconjurat de toate părțile de Schiți, dar putea să nu se predea căci avea multe forțe. Însă o sete grozavă îl chinuia. Pentru un pahar de apă, ce o putea avea dela inamic, și-a vândut libertatea, s'a predat. La urmă a zis: „Scurtă a fost plăcerea pentru care mi-am pierdut împărăția".

Pentru o mică plăcere își pierde păcătosul fericirea din Împărăția Ceriurilor.

Împărtășirea sfântă.

402. Un păgân era de față la sfânta Liturghie, când se împărtășeau mai mulți credincioși și văzând evlavia și seriozitatea acestora, se informă despre însemnătatea ceremoniei văzute. I-se spuse că Dumnezeul creștinilor curăță pe credincioșii săi de toate păcatele și însuși locuiește în inimele lor. Dar după câteva zile, păgânul văzu pe doi dintre acești creștini certându-se. Atunci le zise cu indignare: „Religia și cucernicia voastră poate fi bună, dar ospitalitatea voastră nu e nimica, căci voi ați dat numai două zile adăpost Dumnezeului vostru în inimile voastre".

403. Odată am fost chemat, în ziua lăsatului de sec, la un copil bolnav condamnat de medicul său. Biata lui mamă nu mai avea nici o nădejde. Dădui acestui copilaș ultimele îngrijiri creștine, îl mărturisii, îl împărtășii. Copilul ținea mânuțele strânse la piept în timpul acestei triste și pioase slujbe. Șicând, apoi, îl întreb, dacă'i mulțumit, își adună toate forțele pentru a-mi răspunde râzând: *„Da, moș Părinte, foarte mulțumit!"* L'am părăsit nenădăjduind să-l mai văd.

A doua zi medicul a fost surprins găsindu-l încă viu. Dar surprinderea sa se mări mai mult când îl examină de aproape. Nu mai avea călduri, semnele morții dispăruseră. Nu știa ce să creadă.

Peste 3 zile micul înviat se juca cu fratele său.

Îngrijirea religioasă nu-l omorâse !

Să n-aveți, deci, frică de preot. Când sunteți bolnav greu trimiteți să-l caute mai întâiu pre el. Cereți-i lui mângâerile religiunii. Fiți gata pentru orice eveniment și puneți-vă în pace cu Dumnezeu. Dacă ai pașaportul în regulă nimeni nu te obligă să pleci.

Foaia Parohială-Galați, Iulie 1928

404. Cazul următor ne dovedește, cât de riguros proceda biserica veche la împărtășirea cu sfintele Taine. În anul 390 împăratul Teodosie a pedepsit o răscoală din Tesalonic cu 7000 de executări, între cari erau și mulți nevinovați. Nu mult după aceea Teodosie voi să ia parte, dimpreună cu curtenii săi, la serviciul divin și la împărtășire ; dar episcopul Ambrosie îi eși nainte și oprindu-l în ușa bisericii, îi zise într'un ton serios : „Oare la păcatul săvârșit n'ai mai adăuga altul, dacă ai îndrăsni să te împărtășești în mod nedemn ?" Teodosie încercă să se scuze cu exemplul regelui David, dar Ambrosie îi răspunse : „Urmează-i lui David în căință, după cum i-ai urmat în păcat". Și iată, puternicul împărat se plecă înaintea episcopului, își scoase toate podoabele, ocoli timp de opt luni adunările credincioșilor și a făcut apoi mărturisire înaintea poporului întreg. Numai după aceste fu reprimit de către Ambrosie în comunitatea bisericească.

405. Sfântul Ioan Hrisostom nizuindu-se într'o zi să împace două persoane pornite cu ură una contra alteia, merse cam departe cu însuflețirea sa, astfel că folosi cuvinte mai aspre decât trebuia. Dându-și seama de starea sa sufletească, nu îndrăzni să se împărtășească în ziua aceea, ca nu cumva cu sufletul sbuciumat să îndrăznească a se apropia de sângele și trupul Domnului.

Închisori.

406. Veniamin Franklin fu întrebat cu ocazia unei vizite la Paris, ce a remarcat îndeosebi în acest oraș, iar dânsul răspunse : „Închisorile voastre sunt zi și noapte închise și totuși sunt pline ; Bisericile voastre sînt totdeauna deschise, dar mereu goale."

407. Înainte de războiu mare impresie a făcut scufundarea vaporului „Atlantic". Comandantul vaporului văzând că vaporul se scufundă, zise : „Prea mult m'am încrezut în socotelile mele şi iată acum ne pândeşte moartea pe toţi".

Ce va zice însă păcătosul în iad ?! M'am încrezut prea mult în socotelile mele, crezând că greşelile mele sunt mici ! Necredinciosul va zice : Prea mult m'am încrezut în sistemul meu filosofic, care nu admite existenţa iadului ! Sănătosul va zice, ajungând pe patul de boală : „Prea mult m-am încrezut în sănătatea mea" !

Iubite creştine, ai cugetat vre-odată ce vei zice tu, dacă peste un ceas vei muri ?

408. Un pios tată de familie obişnuia în fiecare dimineaţă să se adune cu toţi ai casei la rugăciune. Cu acea ocazie citea un text din Biblie. Odată a deschis şi a citit din Apocalipsa 3, 20. În timp ce citia cuvintele Domnului Iisus : „Iată Eu stau la uşă şi bat...", băiatul cel mic, a părăsit cercul familiar fugând spre uşă. „Stai aici, unde te duci ?" i-a zis tatăl. „Mă duc repede la uşă să deschid Mântuitorului Iisus, tăticule," răspunse copilul grăbit. „Lasă-mă să mă duc şi să-I deschid, căci dacă zăbovim, Iisus pleacă dela noi, ne părăseşte şi se duce ca oaspete în altă parte. Şi poate, nu se mai întoarce !" Aşa a înţeles copilul glasul Domnului Iisus. Aşa încredere copilărească ar trebui să avem şi noi când citim şi auzim Cuvântul lui Dumnezeu.

409. Alexandru cel Mare, regele Macedoniei (născut la 323, + 356 a. Chr.), spuse odată unui curtean : „Cere-mi ce vrei, şi eu îţi voi da". Curteanu ceruse o sumă de bani, atât de mare, că aproape sărăcise visteria regelui. Monarhul răspunse : „Este ceva mare pentru tine să ceri, însă ceva neînsemnat pentru Alexandru să dea. Mă bucur de încrederea ce o arăţi faţă de mine, folosindu-te de cuvântul meu, într'o măsură atât de largă". — Iubite cititor, procedează şi tu la fel cu Mântuitorul tău, luând în stăpânire toate făgăduinţele Sale (Mat. 7, 7).

410. Iuliu Cesar trecea odată cu luntrea peste un râu vijelios în vreme de furtună. Luntraşul îşi pierdu nădejdea, dar Iuliu Cesar zise : „Până când Cesar este în luntrea ta să nu ai teamă". Eu vă zic vouă : Până când Hristos este în inimile voastre, veţi fi fericiţi, căci zice Iisus : „Iată eu cu voi sunt până la sfârşitul veacului."

411. În America de sud este o pasăre care se ataşează omului în chipul cel mai interesant. Ea nu se teme de om, ba îl urmează chiar, nu fuge din calea lui. Chiar dacă o alungi, ea vine după tine ca un câine credincios. Ea se apropie de cei cari vin în casa omului cu prietenie şi dă cu ciocul în cei cari vin cu gânduri rele.

Ce zici omule, te porţi cu Dumnezeu cel puţin cu atâta încredere, câtă are pasărea din America faţă de om ?

412. În decursul unei straşnice furtuni pe mare, când corabia se învăluia de valurile năpraznice, soţia unui ofiţer de marină zise către soţul ei : „Cum poţi fi tu atât de liniştit în mijlocul unei astfel de furtuni" ? Atunci ofiţerul sculându-se şi-a scos sabia, a îndreptat-o cu vârful spre pieptul soţiei sale şi a întrebat-o : „De ce eşti liniştită şi nu ţi-e frică ?" „Şi de ce să-mi fie frică ?" răspunse soţia, căci doară sabia se găseşte în mâna bărbatului meu, care mă iubeşte cu mult mai mult, decât ca să-mi poată face vre-un rău." „Dacă este aşa — răspunse soţul ei — cugetă-te la Acela, în care credem noi şi îţi dă seama, că vântul şi valurile sunt în mâna Lui : oare am motiv de a fi neliniştit şi cuprins de frică ?"

Îndrăzneala.

„Îndrăzniţi. Eu sunt, nu vă temeţi" (Mat. 114 v. 27).

413. Lenea, îndoiala, nepăsarea, frica, neputinţa, sunt tot atâtea obstacole în calea îndrăznelei. Un oarecare om de carte avea teamă mare să se urce în aeroplan. În faţa prietenilor nesocotea curajul piloţilor şi se lăuda că ar sbura bucuros şi el dacă ar avea ocazia. Se nimeri că un căpitan de aviaţie să-l invite ca să sboare cu el dela Pipera, lângă Bucureşti. Dar nu avu curaj. Către prieteni se lăuda că are curaj iar la adică a evitat să se urce în aeroplan. Din întâmplare căpitanul a amânat sborul pe altă zi, ceeace dase prilej celui fricos să arunce vina asupra căpitanului.

Iată ce uşor este a te lăuda în faţa oamenilor, dar cu neputinţă este a-ţi ascunde frica în faţa celui ce a zis : Eu sunt, nu vă temeţi ! În faţa lui Iisus chiar Apostolul Petru îşi arătase neputinţa ! Înzestrează-ţi creştine, sufletul cu puterea curajului ! Dar cum ? Având pe Iisus în fruntea vieţii tale !

414. Pe vremea revoluţiei francoze şi clerul a fost mult încercat. Preoţii erau ucişi fără cruţare. Unul dintre ei părăsi Pa-

risul și se ascunse în satul său natal. Zbirii revoluției însă îl descoperiră și-l duseră înaintea judecății. Judecătorul, văzându-l bătrîn, îi zise : „republica noastră lasă neatinși pe preoții cari au trecut de 60 ani sau sunt bolnavi. Ce vârstă ai D-ta ? Preotul răspunse : „am 59 ani și 9 luni și sunt încă sănătos." „Dar D-ta arăți a fi mult peste 60 ani," — zise judecătorul — „zi că ești de 60 ani și te vom lăsa liber." „Aceasta nu o pot face — zise preotul, — aceasta ar fi o minciună, lucru, care încă nu l'am făcut în viața mea." Și astfel fu condamnat la moarte.

415. Ferdinand Cortez, cel care a ocupat Mexico-ul își întrebă oamenii cari au debarcat împreună cu dânsul, cine dintre dânșii voește, să-i urmeze în țara aurului ? Răspunseră cu toții, nimeni, nimeni, nu voește să se napoieze, ci voim cu toții să intrăm în Mexico. La răspunsul acesta se așteptase cuceritorul. Le zise apoi : „să dăm pradă focului corăbiile cu cari am venit, căci nu mai avem nevoie de ele". Prin aceasta însă își nimiciră speranța reîntoarcerii și revederea patriei. De aici încolo pentru ei nu era decât lupta și învingerea sau moartea. Făcură prima faptă eroică și ocupară Mexicul.

Astfel este necesar pentru fiecare creștin, ca să rupă cu curaj legăturile, cari îl leagă de pământul acesta, ca să nu se mai întoarcă la acela ce le-ar putea răpi ceriul.

Înfrângerea.

416. Un pustnic bătrân a fost ispitit de diavolul în așa fel că des de dimineață simți o foame și o slăbiciune insuportabilă. Dar își zise în sine : Deși mi-e tare foame, totuși trebuie să aștept până la ora 12 ; atunci voi mânca. La amiazi își zise iarăși : trebuie să mă silesc încă și să rabd până la ora 3 d. a. La ora 3, pustnicul muie o bucățică de pâine în apă și zise : trebuie să aștept până la ora 6, deoarece nu se moaie pâinea mai de grabă. Când sosi în fine ora aceea, își făcu rugăciunile, apoi mâncă pâinea. Așa făcu el zile dearândul. Într'o zi văzu cum din coșulețul său de pâine se ridică un fum mare și ești afară pe fereastra celulei. Începând de atunci el nu mai simți nici foame nici slăbiciune, căci celce l'a ispitit a plecat, neputându-l învinge.

Dacă și noi am exercita în felul acesta înfrângerea, ce tare ar fi sufletul nostru în ispite.

417. Un ministru englez se trudea să câștige pentru partidul său pe un om foarte iubit de popor. Se duse la el și îi zise :

„eu și colegii mei din minister convinși de marile D-tale merite câștigate în serviciul regelui și al țării, îți oferim o funcțiune demnă în serviciul statului."

Omul nostru îi răspunse : „înainte de a răspunde propunerilor D-tale ademenitoare, dă-mi voie să mănânc." Îndată fu adusă o cină simplă, o rămășiță dela prânz, și omul zise : „D-le ministru ! crezi că un om care se mulțumește cu o asemenea masă, e ușor de câștigat ? Singurul răspuns este acesta, pe care te rog a l face cunoscut colegilor D-tale."

Îngâmfarea.

418. În prezența regelui Alfons de Aragonia se vorbia odată despre un cetățean cu numele Nicolae Picem, care era mult stimat pentru virtuțile lui mari.

Un fiu de nobil, umflat de mândrie își permise să spuie : „Acest Nicolae Picem e fiul unui măcelar". Regele se supără de aceste vorbe și spuse : „Mai degrabă aș dori să fiu feciorul virtuos al unui măcelar, decât vlăstarul fără folos al unei vițe nobile."

Nu e rușine a fi muncitor sau fiu de muncitor, pentrucă nu lucrul, ci lenea și viciul necinstesc pe om.

419. Un ministru al împăratului Carol cel gros voind să-și bată joc de un om foarte evlavios, după ce aduse aceluia laude lingușitoare, îl întreabă, ce face Dumnezeu ? Scurt și cuprinzător îi răspunse evlaviosul : „cu certitudine știu ce face ; face azi ca totdeauna și va face-o și cu tine și anume pe cei trufași îi va înjosi, iar pe cei smeriți îi va înălța." Cuvintele aceste ale omului evlavios nu au fost numai un răspuns al lui, ci și o profeție, care se realiză, căci ministrul voi să se depărteze călare, calul îl trânti la pământ, rănindu-l foarte grav.

Din această întâmplare, care era să-i fie fatală, învață ministrul să-și schimbe felul de a fi, devenind și el om evlavios.

420. În satul S. din Ardeal la moșia unui mare proprietar se află odată un administrator isteț, dar foarte lăudăros și increzut. El care se îmbogăți-se pe spinarea altora, auzise din gura mai multor oameni că Dumnezeu nu lasă ca pomii să crească până în ceriuri. Odată zise cu îngâmfare într'o societate : „voi ziceți că Dumnezeu nu lasă pomii să crească până în ceriuri și iată eu totuși m'am ridicat." — A doua-zi avu să treacă cu trăsura peste un deal. La coborâre caii se speriară, administratorul căzu atât

de nefericit încât roţile trăsurii îi trecură peste gură şi îl striviră. Astfel muri cu moarte groaznică.

Lumea aducându-şi aminte de această întâmplare îşi face cruce zicând : Doamne nu ne ispiti.

Îngrijirea de bolnavi.

421. Unui preot din satul X, îi veni ştirea că colegul său din satul vecin zace rău bolnav. Acesta i-se plângea într'o scrisoare scriindu-i : „trebuie să zac în pat, ceeace mă supără mai mult e, că nu pot lucra nimic pentru răspândirea credinţii lui Dumnezeu". Prietenul său îi răspunse următoarele : „Iubite prietene ! trăim în lume, pentru a împlini voinţa lui Dumnezeu ; în toată ziua ne rugăm : „fie voia ta precum în ceriu aşa şi pe pământ". Nu te lăsa în mrejele neliniştii şi nu te cugeta la necazuri şi la aceea ce ai fi putut face, dacă erai sănătos, ci mulţumeşte-te, să rămâi atâta vreme bolnav, cât va hotărâ voinţa dumnezeiască. Pentrucă, dacă într'adevăr cauţi să împlineşti voia Tatălui, atunci trebuie să-ţi fie indiferent în ce stare o îndeplineşti, sănătos sau bolnav."

422. Un preot evlavios şedea odată lângă un bolnav şi-l îndemna să suporte cu uşurinţă toate cele trimise de Dumnezeu. Bolnavul răspunse : „Nu-mi pot imagina că Dumnezeu să se bucure de suferinţele omului sărman. „Nici eu nu cred" — răspunse preotul. — „Însă nici tu nu ai avut plăcere când trebuia să-ţi pedepseşti băieţii în viaţă şi totuş ai lovit mai cu sete, când ai observat că copii caută să scape de nuia".

423. O evlavioasă soră de caritate, călătorind dintr'un sat în altul, pe drum află un bolnav, aproape mort şi plin de bube. Toţi trecătorii treceau îngroziţi pe lângă sărmanul om. Sora de caritate însă se apropie de el, îi spălă, îngriji şi-i legă rănile şi cu mare greutate îl duse până la spitalul din oraşelul A. Aici îngriji de el 4 săptămâni, ca o copilă de părintele său. Dar bolnavul, înainte de a muri, zise surorii de caritate : „Răsplata ta, iubită surioară, va fi nespus de mare, dacă Dumnezeu ascultă de rugăciunea oamenilor evlavicşi ca mine". „Apropie-te de Dumnezeu, — zise sora îmbrăţişându-l. „Ai fost asemenea lui Lazar în viaţa aceasta ; şi vei fi lui asemenea şi în viaţa viitoare." În clipa aceea muri sărmanul. Ea voi să îngrijească de mort şi să-l îngroape ea însăşi, oamenii însă nu o lăsară, ca nu cumva să se infecteze de boala lui. Ea răspunse : „nu mă tem de nici o boală infecţioasă, decât de boala păcatului."

424. Un medic vestit al unui spital din orașul B., fiind întrebat ce carte trebuie să aibă fiecare bolnav și fiecare soră de caritate, a răspuns : „în orice spital, la orice bolnav și soră de caritate e indispensabilă cartea care învață pe bolnav cuvintele : răbdare, răbdare, răbdare, iar pe sora de caritate iubire, iubire și iarăș iubire pentru bolnavi."

425. Un greu bolnav, care nu credea în puterea lui Dumnezeu, nu credea nici preotului său, un om cu carte și foarte evlavios. Acesta spuse bolnavului, că e bine să se gândească și la moarte. Bolnavul nu răspunse decât câteva cuvinte nepoliticoase zicând : „nici acesta nu va ști toate". Preotul răspunse : „toate nu le știu, dar se prea poate că în timp de 24 ore, vei fi un cadavru." Și zicând aceste cuvinte grele preotul părăsi pe bolnav. Abia trecuse un sfert de oră, și bolnavul chemă urgent pe preot. Preotul se duse și înainte de a se termina cele 24 ore, bolnavul muri.

426. Un preot istorisește : Am fost odată chemat la un bolnav. Pe lângă sărăcia care rânjea în toată casa, aerul din odaia bolnavului era insuportabil. În jurul bolnavului vre-o 8—10 vecini, cari veniseră să-l cerceteze și să-l mângâie. Vorbele lor le auzea și bolnavul și nu erau încurajatoare, se auzea : e ca și mort săracu, ar trebui să se cheme preotul să-l cuminece. Bolnavul de fapt își pierduse conștiința. Privindu-l am înțeles, ce trebue de făcut. Am sărit la fereastră, am deschis-o, am scos afară pe vecinii guralivi, găinile cu pui, am lăsat să mi-se aducă o cărămidă fierbinte, pe care am vărsat oțet, am afumat astfel odaia pentru desinfectare, am aerisit-o bine și am căutat să-l deștept pe bolnav. În scurtă vreme bolnavul a respirat ușurat, aerul curat l-a înviorat, razele soarelui de primăvară iau dat putere și peste 2—3 săptămîni bolnavul deveni iarăși om sănătos.

Înjurăturile.

427. Un caporal înjura din obiceiu și nu voia să se desbare de el. Având nevoe de sprijinul preotului militar, îl ceru acestuia. Dar preotul zise : „Cine înjură de Dumnezeu, nu este vrednic să-l ajut". Caporalul zise : „N'am ce mă face, căci nu mă pot desbăra de obiceiul meu". Preotul îi propuse ca timp de o oră să meargă cu dânsul prin cetate și dacă în acest timp nu înjură, îi dăruiește 100 de lei. Caporalul n'a înjurat și a obținut cele făgăduite. Preotul îi zise : „Pentru bani ai voință, deci la judecata lui Dumnezeu nu te poți desvinovăți zicând cuvintele : „nu pot".

428. Un domn, mergând pe stradă, auzi pe un băiețel înjurând strașnic. „Bine mai știi înjura încă de pe acum", îi zise domnul. „Da, știe ca un bătrân", răspunse cu un zâmbet de mulțumire mama băiatului. „Dar știe și să se roage ?" întrebă din nou domnul. „Aș, de unde, pentru aceasta e încă prea mic", fu răspunsul.

429. Un fermier din America avea obiceiul urât de a pronunța numele lui Dumnezeu decâte ori era necăjit și înfuriat. Servitorul său, un negru, se închina însă de câte ori auzea numele lui Dumnezeu din gura stăpânului. „De ce faci aceasta ? îl întrebă fermierul. „Pentrucă numele acesta îmi umple sufletul de respect și în fiecare zi mă rog astfel : „sfințească numele Tău", îi răspunse evlaviosul negru. Stăpînul se rușină de obiceiul său fărădelege.

430. Un căpitan cu frica lui Dumnezeu voia să desvețe pe marinarii săi de obiceiul urât de a înjura. „Așa ceva este imposibil', ziseră prietenii săi. „Vom vedea", răspunse căpitanul. Nainte de plecarea vaporului el chemă tot personalul și ținu o cuvântare. Apoi ceru voie marinarilor ca în loc de „Doamne ajută" să înjure una bună, întâiu el și apoi marinarii. Marinarii își deteră seama că nu e bine să pornească la drum cu înjurături și observând că șeful lor simulase numai aceea dorință, au promis solemn cu toți că nu vor mai înjura niciodată.

Înșelăciunea.

431. Un comerciant care se îmbogățise prin înșelătorie, fiind pe patul de moarte chemă notarul ca să-i scrie testamentul. El dictă următoarele : „după o viață trăită în bogăție, îmi încredințez trupul țărânii iar sufletul diavolului." Toți cei de față auzindu-i cuvintele rămaseră indignați, și credeau că bolnavul nu mai are conștiința clară. Bolnavul însă încercă din nou să vorbească : „da, da, ultima mea dorință este, ca sufletul meu să fie predat diavolului, asemenea și sufletul soției și a copiilor mei, pentrucă m'am îmbogățit prin înșelăciune. Sufletul soției mele, pentrucă prin luxul ei m'a îndemnat la înșelăciune, al copiilor fiindcă privindu-i totdeauna mă simțeam împedecat de a transforma fapta rea în faptă bună. — După cuvintele acestea negustătorul își dete sufletul.

432. Într'un ținut să zidea un pod de fier peste un râu. Stîlpii acestui pod erau prevăzuți cu o scală și fiecare stâlp tre-

buia fixat în râu la doi metri adâncime. Lucru nu era ușor. Conductorul lucrărilor se hotărî să fixeze stâlpii numai la un metru în râu, iar restul să-l taie, ca să aibă aparența că stâlpii au fost fixați totuși la 2 metrii. Noroc însă că inspectorul lucrărilor observă înșelăciunea și dădu ordin pentru a fi scoși.

Astfel de înșelătorie este cauza atâtor nenorociri, ce se citesc prin ziare. Înșelători ca acesta, sunt de multe ori nepedepsiți, deși ei sunt ucigașii masselor.

433. Un om bogat și bun își împărția averea în două, dând o parte săracilor, iar ceialaltă bisericii din satul natal. Din ce-i rămase zidi o magazie de bucate pe care o umplu cu grâu, și de câte-ori venea la dânsul vre'un om nevoiaș să-i ceară ajutor, îi zicea : „dute și-ți ia, cât ai nevoie", — căci dânsul avea încredere în omul sărac. Un nevoiaș însă căută să profite de această încredere și de câte-ori să ducea după împrumut lua totdeauna mai mult decât avea nevoie. Odată — deși nu avea nevoie de bucate — veni iarăși să ceară, se bucură din suflet că are să se înfrupte din avutul omului milos. „Tu știi unde e magazia, dute și-ți ia" fu răspunsul omului bogat. Nevoiașul se duse, dar găsi magazia goală și întorcându-se spuse bogatului aceasta constatare. „Nu se poate prietine ! — zise acesta — —trebue să te fi făcut vinovat de o înșelăciune, căci cel-ce este om de omenie, găsește totdeauna bucate în magazia mea." Nevoiașul prins cu fapta, își recunoscu păcatul, iar bogatul milos îl iertă și luându-l de mână îl duse în magazie, care de astă dată era plină de bucate.

434. O fată care ducea lapte în orașul din apropiere avea obiceiul al înmulți cu apă. Din câștigul realizat își cumpără un șal scump. Într'o Duminică fata își puse șalul pe umeri și grăbea cu laptele spre oraș. Ajungînd pe un pod vântul îi luă fără de veste șalul și-l duse chiar în mijlocul apelor. Fata — în momentul acela — avu încă sângele rece de a zice : „din apă te-ai născut, și în apă ai ajuns." Prin aceasta însă fapta rea săvârșită de dânsa, nu a fost reabilitată. Să ne cugetăm câți oameni săraci și bolnavi își cheltuiau ultimul ban pentru ași procura hrana atât de necesară. Și câte boale nu a pricinuit laptele falșificat.

Înțelepciunea.

435. La o conferință a călugărilor și a asceților din Theba Egiptului prezidată de Archimandritul Anton, se puse întrebarea, care virtute e cea mai însemnată și aptă de a conduce pe om. Unul răspunse smerenia, altul iubirea de singurătate, al treilea

mărinimia ş.a.m.d. În fine răspunse Antonie : „toate virtuţile sunt însemnate, şi demne de laudă, am făcut însă experienţa, că înţelepciunea e virtutea care se distinge mai mult dintre toate ; pentrucă conţine toate virtuţile, conduce toate virtuţile şi ajută spre a ajunge la toate virtuţile, iar dacă ea lipseşte omul cade."

436. Împăratul Vasile Macedoneanul era om viteaz şi mărinimos, avea însă scăderea că lua hotărâri prea grabnice. Unui curtean viclean îi succese să câştige încrederea împăratului. Era o lege în imperiu, care interzicea oricui purtarea de arme, când împăratul mergea la vânătoare. Intrigantul curtean îl îndemnă pe fiul regelui pe Leon, să calce legea în interesul tatălui său, căci zicea pădurile sunt pline de rău-făcători, cari tind să omoare pe rege. Leon îl ascultă şi ascunse un pumnal sub haină pentru orice eventualitate. Cu ocaziunea unei vânători vicleanul se apropie de rege şi îi şopteşte : „fugi măria ta, căci Leon umblă să-ţi ea vieaţa ! Împăratul Vasile bănuitor faţă de toată lumea şi lipsit de înţelepciune dă ordin ca Leon să fie perchiziţionat şi când se află pumnalul la acesta, plin de furie îl desbracă de toate onorurile, şi trecând peste consideraţiunea că Leon îi era fiul lui, îl aruncă în cea mai neagră închisoare. Au trecut mai multe luni dela data acestei întâmplări triste, se apropia Crăciunul, când Vasile dădu o masă curtenilor săi. Tristeţa stăpânea toate sufletele. Când se aşezară la masă deodată se auzi de lângă fereastra prânzitorului cuvintele : Leon, Leon, scumpul meu Leon ! — erau cuvintele unui papagal iubit şi mult îngrijit de Leon.

Împăratul şi curtenii atinşi la inimă de nenorocirea ce apăsa curtea imperială, începuseră se lăcrimeze. Un curtean mai bătrân îşi luă inima în dinţi şi zise : „Măria ta, cum ne vom putea veseli, câtă vreme fiul tău iubit zace în închisoare, socotit vinovat numai pe temei de presupunere. Fost-a el ascultat, datui-s'a posibilitatea să se desvinovăţească ?" — Glasul curteanului trezi simţământul de părinte. Leon fu adus înainte şi fără greutate i-se dovedi nevinovăţia.

Curteanul viclean dispăruse, împăratul şi fiul său erau prea fericiţi pentru a se gândi la răzbunare.

437. Marele episcop francez din Meaux, Bosset, zie : „Ou la sagesse est infinie, il n'y a pas de place pour le hasard" ceeace în limba noastră înseamnă : „unde înţelepciunea este fără margini, nu rămâne loc pentru întâmplare".

Regele Friederich I avea maxima : „întâmplarea e Dumnezeul nebunilor."

Înțelepciunea divină.

438. Oameni cei mai neînțeleși știu cât pot suporta animalele lor de tracțiune și nu încarcă pe ele povară mai mare decât pot duce, — nici olarul nu lasă materialul mai mult în cuptor decât e necesar, — n'ar fi deci o nesocotință să credem, că Dumnezeu, care e însuși iubirea, pune pe umerii noștrii povară mai mare, decât am putea-o suporta și ne lasă mai mult în focul suferințelor, decât ne-ar fi spre folos.

Invățătura bună.

439. Intr-o vară un sat avu o recoltă foarte bogată, iar satele din vecin ierau bântuite de secetă. Oamenii din satul prim mâncau pâne albă și își făceau rachiu din bucate, iar oamenii din satele bântuite de secetă trăiau în cea mai neagră mizerie. In satul cu belșug trăia un moșneag bătrân, foarte de omenie, care nu odată căutase să-i aducă pe consetenii săi la sentimentele de milă cătră cei nenorociți. Oamenii însă,și mai ales flăcăii îi răspunseră : „Ce ? nu e frumos ce facem ? Dar cum ai făcut tu, când erai tânăr ? Îți mai aduci aminte ? A fost frumos ce ai făcut ?"

„Da îmi aduc bine aminte, le răspunse moșneagul. Am trăit rău și am făcut rău. Voi însă nu trăiți rău cum am trăit eu ! Luați de la mine exemplu, cât de rău e să trăiești în mocirlă. Ți-se face greață de tine însuți."

Astfel a scos moșneagul din viața sa păcătoasă, o învățătură bună pentru consătenii săi.

Invierea.

440. Revista „Biserica Ortodoxă Română" No. din Mai 1928 cuprinde lucruri dureroase, pentru poporul din Rusia, care știm ce credincios era. și este încă și acum. Ajunge să amintesc cititorilor un singur caz din cele multe, povestite de părintele Svetlov :

...Era în noaptea Paștelor sub bolțile umede și inegrite ale închisorii, sunau pașii greoi ai supraveghetorului, ce trecea prin camere, observând pe arestați. Iată se apropie acest „individ" de ușa în care era închis un oarecare Vasea... Scârție ușa de fier în țițână și în dreptul ușei se arată supraveghetoriul. Vasea ia poziție de drepți și îl salută cu cuvintele „Hristos a înviat". A-

celuia îi conteneşte suflarea, i se învineţeşte faţa şi ochii i-se cufundă în orbite...

Şi dimineaţa pe când dădeau zorile acest Vasea a fost împuşcat.

Ce moarte frumoasă avuse acest nenorocit faţă de mulţi creştini de azi, care numai pe buze au cuvintele : „Hristos a înviat !"

441. Voltaire, aprigul duşman şi batjocoritor al creştinismului a vorbit odată despre înviere. Anume o doamnă îl întrebase despre aceasta şi el răspunse : „Invierea, Doamnă, este cel mai simplu lucru din lume : Acela, care a creat odată pe om, îl poate crea şi a doua oară".

442. Marele naturalist Isac Newton fu întrebat odată cum se va putea aduna cenuşa răsfirată a omului într-un trup nou pentru suflet la a doua înviere. Atunci el luă o mână de praf de fier, îl mestecă cu praf şi nisip şi întrebă pe vizitatorul său : „Cine va aduna fierul din praf ?" Acesta neştiindu-i răspunde, măestrul luă un magnet, îl ţinu deasupra prafului şi firicelele de fier îndată zburară pe magnet. Apoi zise : „Celce a dat putere acestui fier neînsufleţit nu va putea El aduna şi praful trupului nostru pentru îmbrăcămintea sufletelor nemuritoare ?"

443. Marele matematician şi fizician Newton fu întrebat odată, cum se împacă ştiinţa lui cu învierea morţilor.

Drept răspuns, Newton luă un magnet puternic şi îl apropie de o grămadă mare de praf de pământ amestecat cu praf de metal.

Magnetul începu îndată să atragă praful de metal. Firele de metal începură îndată a se deslega din pământ. Pământul rămâse pe loc, iar metalul se strânse grămadă pe marginea magnetului.

Iată vedeţi — zise atunci Newton — magnetul meu strânge praful de metal amestecat în pământ. Luaţi o bucată de fier, sfărâmaţi-o în pulbere, aruncaţi-o în pământ sau gunoiu — eu o scot de oriunde cu magnetul meu. Iar dacă magnetul meu poate face acest lucru, apoi, dragii mei, trebue să îngăduim că Dumnezeu cel atotputernic, Făcătorul ceriului şi al pământului va avea şi El un magnet ceva-şi mai puternic cu care va strânge cenuşa şi praful oaselor noastre din ţărâna pământului.

(Lumina Satelor)

Jertfa.

444. Lucrătorii de bumbac, cari fac stofele, de Persia, știu că vor muri de oftică. Și se jertfesc ! Lucrătorii de hîrtii zugrăvite, știu că vor muri otrăviți de arsenic. Și se jertfesc ! zugravii se otrăvesc cu plumb. Și se jertfesc ! Lucrătorii de cuie aurite mor paralitici. Și se jertfesc ! Lucrătorii de chibrituri chimice, adese ori li-se taie gingiile și fălcile și se jerfesc !

Și tu creștine ce vei face pentruca să poată zice Mântuitorul despre tine : și tu te-ai jertfit.

Jertfele omenești și rostul lor.

445. Cine n-a auzit despre generalul italian Nobile și despre mulți oameni de știință cari și-au pus viața în pericol spre a descoperi polul Nord ? In fața unor asemenea strădanii, trebue să ne dăm seama că pe lângă lupta pentru pâine, omul știe să lupte și pentru scopuri mai înalte. Nu este lucru neînsemnat a cunoaște poziția în spațiu a planetei noastre, nici situația pământului față de soare și restul anotimpurilor. Cercetătorii polului Nord ne pot duce în privința aceasta la cercetări însemnate. Cu drept cuvânt a zis cineva : „Este extraordinar ce fascinație au acești poli, în special cel nordic, asupra unor anumiți oameni. Dacă li-s-ar fi spus că în mijlocul gheților eterne se ascund cele mai minunate palate de aur și cristal, locuite de zânele cele mai frumoase, totuși exploratorii nu ar fi pus atâta căldură și râvnă câtă au pus ca să-și riște viața pe cele mai groaznice pustietăți de gheață."

(Universul din 9 Iulie 1928)

Jocul de noroc.

446. Un englez de familie foarte bună, distins publicist și filozof a fost încredințat de către statul englez să țină o mulțime de conferințe morale. Conferințele nu s-au ținut, pentrucă omul acesta era în mrejele jocului de cărți, unde își petrecea nopțile dearândul. Din cauza acestui joc de cărți decăzuse atât de mult încât nu numai că își pierduse postul ce i-se încredințase, ci și onoarea ba chiar fu silit să-și părăsească și țara.

447. O femee bătrână sub greutatea supărărilor continue, căzu într-o acută boală mintală. De mai mulți ani trăia într-o mansardă departe de lume și de familia sa. Într-un moment de luciditate își recunoscu nebunia, care o făcea să aștepte câștigul unui milion prin lozuri de loterie. In jocul acesta prostesc a cheltuit nu mai puțin decât câteva sute de mii lei. Și spre a mă convinge, scoase un teanc gros de bilete de loterie pe cari arătându-mi-le îmi zise : „totul am jertfit pentru jocul acesta, bani, juvaericale, albituri și haine. Nu mi-am reținut decât o batistă ș-un șal. In ce stare m-a adus acest nenorocit joc ? Și totoși sunt setoasă după acele momente fericite, când înfrigurată de dorul ciștigului așteptam câștigul principal."

Această femeie sărmană muri în cea mai neagră mizerie trupească și sufletească.

Jocuri îndecente.

448. Tertulian (sec.II) ne istorisește, despre o creștină ușuratică care nu se reținea de la cele mai imorale jocuri. Odată cu ocaziunea unui astfel de joc, diavolul puse stăpânire pe sufletul ei și ea căzu jos, greu îmbolnăvindu-se. Preotul chemat la capul muribundei, a cunoscut îndată că diavolul o stăpânește și prin rugăciuni căută să scape. În decursul rugăciunii diavolul se răsti la preot : „de ce mă alungi ?, am dreptul să o stăpânesc, pentru că acest suflet se rătăcise pe pământul împărăției mele, și l-am aflat în interiorul lui."

Jubileu.

449. Dl. Moise Oprișiu, proprietar în Sibiu, Strada Tribunei Nr. 11, și-a serbat în 5 Decembrie 1928 aniversarea de 70 ani ai etății. În semn de mulțumită lui Dumnezeu că a ajuns această etate, împreună cu soția sa, în stare deplin mulțumitoare, în loc de alte serbări obișnuite la astfel de prilej, — a aflat mai corespunzător a da expresiune mulțumitei sale învitând pe toți adevăratii săraci, suferinzi și neputincioși, fără deosebire de naționalitate și confesiune, ca Miercuri în 5 Dec., să se prezinte în curtea casei amintite, pentru a li se împărți câte o bucată de pâine și câte un mic ajutor în bani.

Mulți săraci au primit mângâiere în chipul acesta.

Judecata.

450. Regele bulgarilor Bogoris, care iubea tot ce era înfricoşător şi îngrozitor, auzi odată că în apropierea capitalei trăia un călugăr, care era totodată şi un vestit pictor. Regele comandă un tablou, care să facă o impresie înspăimântătoare asupra privitorilor. Şi călugărul alese subiectul judecăţii din urmă. Tabloul reprezenta pe judecătorul suprem — pe Iisus Hristos — şezând cu faţa încruntată pe un nor iar în jurul său îngerii cerului. Oamenii cu faţa plină de frică şi teamă aşteptau judecata Domnului. În dreapta erau fericiţii arătaţi cu faţa strălucitoare de bucurie, la stânga condamnaţii alungaţi de către diavoli, într'o văpaie grozavă de foc. Chipul era atât de bine pictat încât pe orice privitor îl îngrozea. Regele fu mulţumit cu tabloul şi întrebă pe călugăr ce reprezintă? Călugărul îi spuse însemnătatea tabloului şi învăţătura despre judecata din urmă avu o influenţă asupra lui atât de mare, încât cu o ceată mare din curtenii săi primi botezul creştin.

451. Împăratul August învinse pe Brutus, Pompei şi Antoniu, cuceri teritorii mari şi ajunse singur stăpânitor asupra împărăţiei romane, pe care o guvernă mai bine de o jumătate de secol. Pe patul său de moarte adresă senatorilor şi curtenilor cari îl înconjurau, următoarea întrebare: „Am jucat oare bine rolul meu pe scena lumii?" „Foarte bine" — răspunseră aceştia din politeţe. „Atunci vă las cu bine şi aplaudaţi-mă," zise împăratul, trase perdelele patului şi muri. — Oare şi D-zeu va aproba această judecată omenească. Nu sentinţa lumii,ci a lui D-zeu are valoare

452. Doi cerşetori mergeau din sat în sat şi cerşiau milă. Erau rupţi de foame, când iată dintr'o casă se auzeau cântece şi veselie. Intrară şi cerură de mâncare, dar stăpânul văzându-i zdrenţuroşi, i-a alungat. Mâhniţi, cum era şi firesc, au spus păţania lor preotului din sat. Preotul i-a ajutat să se îmbrace în haine pompoase şi să intre din nou în casa cu ospăţul. Cum fură văzuţi de stăpân, acesta s'a bucurat că poate avea la masă şi pe ei va domni. Dar aceştia aşezându-se la masă, turnau pe veşmintele lor mâncarea şi băutura.

Stăpânul casei mirat îi întrebă? „Dar cum, nu vă plac mâncările? — Nu, Stăpâne, ziseră cerşetorii, mâncările sunt bune şi le turnăm pe haine, fiindcă hainele noastre au fost invitate la

masă iar nu noi, căci noi suntem cei doi cerșetori pe cari mai înainte i-ai scos afară."

Creștine, nu te lua după ochii lumii căci și așa D-zeu știe toate și judecă toate după dreptate.

453. Un bun creștin avea obiceiu să creadă că are destulă curățenie în casa lui. Se întâmplă însă odată că soarele bătea tare prin fereastră și el văzu că pe podele într'un loc se adunase praf mai mult. Atunci zise întru sine: „Așa este și omul ca locuința aceasta: el crede că e curat la suflet, dar numai la judecată se va vedea adevărata stare când Iisus va veni cu strălucire."

454. Un pustnic fu întrebat de frații săi: „vedem că mult te îngrijești de viața viitoare. Am dori să știm din ce fel de carte evlavioasă citești mai mult pentru a dobândi mântuirea?"

Pustnicul răspunse: „Mai mult citesc din cartea judecății, căci citirea ei mă încurajază".

455. „Mai înainte de judecată ispitește-te pe tine și în ceasul cercetării vei afla milă".

(Sirah 18 v. 20).

Aceste cuvinte ale sf. Scripturi puțini le aplică. Din pricina aceasta mulți se vor înfricoșa, la judecată. Un negustor nu purta evidență de negustoria sa. Când totuși se hotărâ să facă un bilanț, s'a îngrozit de pierderile comerțului său. Cercetează-te creștine, cât mai în grabă, spre a nu te îngrozi prea târziu, când ajungi la judecată.

456. Regele Henric II al Angliei avea un econom, care făcuse oare-cari iregularități în administrarea averii regale și credea că regele cheamă într'o zi pe econom și îi zice:„Acum ne vom face socoteala. Arată cum ai manipulat averea mea". Spaima și groaza îl cuprinseră pe econom. Fără de veste îi veni ziua răspunderii și căzu la pământ ca un mort când regele îl chemă să-i facă socoteala.

Așa pățesc și creștinii cari vor ajunge nepregătiți la judecata lui D-zeu, având acolo să dea seama de faptele lor.

457. Sf. Arsenie din tinerețe s'a retras în pustie. Imbolnăvindu-se avea mare teamă de judecată. Frații din pustie ziceau: „Cum se face Arsenie că te temi de judecată și tu, cu toate că ani de-arândul ai dus o viață de pocăință?" Arsenie răspunse

cu lacrimi în ochi : Da, tremur, însă declar că nu astăzi tremur și mă tem mai întâi de judecată. Deja de 50 de ani mă tem de judecata Celui Atot-Puternic. Știți iubiții mei că și cei drepți de-abia se mântuiesc. Ce va păți deci un păcătos ?

458. Doi oameni, unul credincios, și altul necredincios, se duseră după lemne în pădure.

Doborând un arbore, cel necredincios zise : „vezi, frate dragă, așa e și cu viața noastră. Când vine moartea ne doboară jos și s-a gătat cu noi... nimica s-alege din noi"...

O, fratele meu — răspunse credinciosul — nu-i adevărat că viața noastră se gată pe nimic când vom muri. Vezi tu arborele acesta. L-m doborât jos, dar abia acum, dupăce l-am tăiat, se va vedea de ce treabă este bun.

Abia acum vom vedea de este sănătos și bun de clădit, ori este buturos și bun numai de foc.

Deși pomul pe dinafară e frumos, poate e putred în interior, dar aceasta o știm numai după ce s-a tăiat. Astfel și despre omul fățarnic vom afla la judecată cine a fost.

(După Lumina Satelor).

Judecata divină.

459. Colbert, ministrul lui Ludovic al XIV toată viața lui a făcut pe placul regelui său. Pe patul de moarte își făcu altă concepție despre viață. Dela regele îi veni o scrisoare de mângăere, dar el refuză scrisoarea zicând : „De acum înainte am răspundere în fața unui rege mai mare ; dacă aș fi slujit lui Dumnezeu numai cât am slujit regelui Ludovic, aș fi de zece ori mântuit, dar așa nu știu ce se va alege din mine".

A murit în 6 Sept. 1683.

Judecata omenească.

460. Esop, celebrul fabulist grec, spunea : omul poartă doi desagi pe umăr : în cel din față, pe care-l are mereu înaintea ochilor, sunt greșelile semenilor săi, iar în cel din spate, pe care nu-l vede, cele proprii.

Judecata particulară.

461. Judecata aceasta este așteptată cu groază chiar de sfinți : „Să nu intri în judecată cu robul tău" zice David (Psalm 142

v. 2). Iov cel cu viață curată : „Ce voi face când mă va certa Domnul la judecată ?" (31 v. 14). In alt loc zice Iov : „Clătes-cu-mă din toate mădularele că știu că nevinovat nu mă vei lăsa (9v. 28). Sf. Efrem Sirul zice : „Pot să strige și să plângă păcătoșii cei asemenea mie ! Înfricoșată și îngrozitoare este ziua judecății tale Doamne, când se vor descoperi tainele păcatelor. Deaceea tremur și eu și mă cuprinde spaima, căci păcatele mele întrec orice măsură. O Milostive și Bunule, pentru milostivirea ta, iartă-mă" (Pareneza 25 ad poenit).

„De ziua judecății mă tem ziua și noaptea" — zice Grigorie Teologul.

Judecata sănătoasă.

462. Un lup sugrumase și mâncase o oaie. Se înfășură apoi în pielea ei, așa că dacă nu îl priveai cu atențiune, ai fi crezut, că e oaie adevărată.

In fiecare noapte pe când păstorul dormea, lupul sugruma câte o oaie și se îndopa cu ea. Dar nu a mers așa multe zile, fiindcă ciobanul văzu că oile i-se tot împuținează. Cercetă cu mare atențiune și observă lupul, cum mergea în pieile de oaie. Luă ciomagul și îl znopi în bătăi până ce îl omorâ. „Tăticule — zise fiul ciobanului — de unde ai știut că în pielea oii se ascunde un lup groaznic ?"

Băete — îi întoarse tatăl vorba, — niciodată să nu te lași amăgit de haine și să nu judeci pe cineva, după felul cum e îmbrăcat. Nu uita vechea și înțeleapta zicală : „Nu haina face pe om, ci omul haina."

463. Un tânăr era neconsolat, de moartea logodnicei sale. Când își aducea aminte de ea, nu-și putea reține lacrimile și suspinurile sale. Un prieten văzând halul în care se zbate, îl luă cu sine și îl duse la cimitir la cripta în care era așezat trupul iubitei. Lăsă să fie deschis cosciugul, din care eși apoi un miros ucigător, iar trupul logodnicei sale era ros de viermi. Când a văzut tânăraceasta, plin de scârbă și frică se retrase. Prietenul însă îi zise : „de ce te înspăimânți ? Vino mai aproape, privește fața fecioarei pe care tu o adorai. Privelișteа aceasta te poate învăța, să nu-ți mai legi sufletul de lucruri cari nu sunt demne de tine. Tânărul își înțelese prietenul și își reveni."

Judecata Superficială.

464. Un tânăr se plimba cu tatăl său, printr-o grădină plină cu tot felul de pometuri.

„Alege-ţi orice rod din grădina aceasta", zise tatăl către fiul său.

Fiul, după ce se uită şi se gândi mult, zise : „Tată, din toate poamele grădinii, altceva nu mia plăcut, decât para cea frumoasă de colo. Pe aceea doresc s-o am".

„Bine, fiule, liber eşti s-o iei, dacă-ţi place".

Fiul se duse rupse o pară mare, galbenă-roşiatică ; dar când muşcă din ea, văzu că numai coaja era roşie-aurie, pe când miezul cel cărnos era negru ca un cărbune şi amar la gust.

„Mult m-am înşelat tată ! M-am bucurat numai de frumuseţea ei din afară, fără să bănuiesc măcar, că miezul era negru şi amar",

„Ia aminte, fiule", răspunse tatăl. Grădina aceasta cu tot felul de pomi, e ca şi lumea cu oameni. Deci, când îţi alegi un prieten, caută mai întâi de-i cunoaşte sufletul şi apoi înfăţişarea."

După Duminica ortodoxă pe anul 1928

Jurământul fals.

465. Intr-un orăşel în anul 1850 un om bogat deschise o bancă. Un ţăran auzind de acestea se duse să-i ceară cele 2000 de lei cu cari în vremea sărăciei îl împrumutase. Abia i-se adresă, şi bancherul începu să se jure înspăimântător zicând : „Să mă bată Dumnezeu, dacă îţi sunt dator". Nu termină însă falsul său jurământ, şi căzu mort la pământ.

466. Un ţăran îmi povesti următoarea întâmplare : „un tată pus la cale de mama vitregă a copiilor lui, făcu înaintea judecătorului următorul jurământ contra fiului său cu mâna ridicată spre cer : „dacă cele spuse de mine nu sunt adevărate, să mă pedepsească Dumnezeu". — Abia rostise acest cuvânt fals, căzu jos la pământ şi muri. Dus acasă şi pus în coşciug, în decurs de câteva ceasuri mâna cu care acest bătrân jurase se deslipi de trup.

467. Alboin, regele longobarzilor asediase timp de 3 ani oraşul Pavia şi era atât de pornit contra apărătorilor cetăţii, încât jurase că la ocuparea cetăţii va trece prin ascuţişul sabiei

pe toți locuitorii ei. Foametea îi sili pe vitejii apărători să o predea. Deoarece aflaseră de mai nainte de jurământul regelui Alboin se ascunseră care pe unde putu, pentru a scăpa astfel de moartea sigură. Regele însă, după ocuparea cetății nu se mai cugetă la jurământul său nedrept, și vesti în tot orașul că dă iertare poporului. El nu dorea alta, decât să i-se arate mulțumire pentru această binefacere prin credință și supunere.

Lăcomia.

468. Știi, cetitorule, cum sunt ținuți șerpii cei mari în circuri?

În fundul unei lăzi, este așezată o pernă, moale, moale de tot. Peste ea, încolăcit, stă șarpele, îmbuibat de mâncare. Peste el, alte perne de puf. Deasupra, capacul lăzii. Acolo, locuiește șarpele, — rob al lăcomiei —, între perne moi, zăvorât în lada, cu câteva găuri, pe unde intră aerul rău mirositor al circului.

Lacom, el nu știe altceva, decât să mănânce, pentru ca apoi să cadă în nesimțire. Lăcomia i-a luat libertatea, aerul curat, pădurile verzi, soarele, făcându-l rob al circului cu miros greu, fără soare și fără viață... Lui nu-i pasă: are ce să mănânce, stă pe puf, i-se pare că e liber. Adevărul este că stă zăvorât. E mort de viu. Într'o zi, aceleași perne moi, îi vor odihni hoitul.

Nu sunt oare și oameni lacomi, care trăiesc pe puf, ghiftuiți de mâncăruri și băuturi, îmbuibați de plăceri? Nu-și închipuiesc ei că sunt liberi, deși sunt zăvorâți în lada păcatului? Robi ai pântecelui nesătios, nu se gândesc că mâine, trupurile lor vor fi hrana viermilor lacomi.

Oare omul nu are în el o părticică din Dumnezeire? Ceea ce poate fi îngăduit animalului, nu este îngăduit omului.

Ce ai făcut, cetitorule, pentru îndreptarea unuia ca acesta?

(După Duminica Ortodoxă)

469. Un călător mergea printr'o pădure și lângă pânza unui paianjen văzu două muște oprindu-se din zbor.

„Cine o fi prins firele acestei pânze aurii de crengile copacului? Mândră aș mai fi să mă pot înfășura cu firele acestei pânze?" zise musculița.

Cealaltă musculiță îi zise: „Ferește-te, căci ceeace ți-se pare a fi fire de argint, îți va aduce moartea".

În ziua următoare călătorul întorcându-se pe aceiași cale, găsi o muscă moartă în pânza de paianjen.

Moarte aduc și plăcerile lumești, după cari lăcomim.

470. Trei oameni, călătoreau adată împreună, printr'o pădure. Aici aflară o comoară, pe care o și împărțiră în părți egale. Mâncarea însă li-se gătă și hotărâră, ca cel mai tânăr dintre ei să meargă în satul vecin și să cumpere. Acesta plecă. În drum spre sat își zise: „mi-am primit partea, sunt bogat, însă aș fi și mai bogat, dacă aș fi găsit singur comoara. Nu va fi greu să omor pe cei doi tovarăși și să le iau și banii lor. Le voi otrăvi alimentele, ce le voi cumpăra, le voi spune că eu am mâncat în sat, ei vor mânca, vor muri și banii vor fi ai mei". Cei doi ortaci rămași la marginea pădurii, văzându-se singuri și-au zis: „la ce mai era nevoie să împărțim banii aflați și cu necoptul acesta. Dar vom ști ce să facem. Când ne va aduce mâncarea, va face cunoștință cu ascuțișul cuțitelor noastre. „Când tânărul s'a înapoiat, cei doi îl uciseră, mâncară apoi, dar muriră și ei, iar comoara rămase a nimănui.

Lectura bună.

471. Un păgân pentru a combate creștinismul, cetise cu deosebită atențiune Noul Testament. Urmarea fu, că în sufletul său se produse o iubire atât de mare pentru Iisus Hristos, încât deveni creștin.

Astfel lectura bună poate însufleți pe om pentru un lucru bun, precum lectura rea poate pierde un suflet omenesc.

Legea strămoșască.

472. Baptiștii și toți ereticii spun că legea strămoșească nu are valoare, că noi ortodocșii prea mult ne lăudăm cu legea strămoșească. Greșit vorbesc acei rătăciți, pentru că, crezând cât mai mulți la fel, avem o dovadă că au crezut bine. Însuși Sf. Pavel zise: „Mulțumesc lui D-zeu, pe care îl slujesc ca și strămoșii mei". (II Tim. 1V:3).

Noi ortodocșii atribuim mare însemnătate vechimei credinței. Cred într'un chip oare-care pentru că așa au crezut părinții mei etc.

Profesorul și savantul francez Appel cerceta regulat sfânta biserică. Odată, la sfârșitul unei slujbe,

fu întrebat asupra împrejurării, cum se face că el — savant — are nevoie de D-zeu. „Eu, zise savantul, cercetez biserica şi cred în D-zeu, pentru că găsindu-mă în biserică, mi-aduc aminte cum mă ducea mama la biserică în copilărie. Eu cred în D-zeu, între altele şi din pricină că aşa au crezut şi părinţii mei".

Lenea.

473. Fericitul Ieronim primi într'o zi vizita unui tânăr, care-l întrebă, cum ar putea să reziste mai bine ispitelor la păcat. Ieronim îi răspunse: „Nu fi trândav. Pasărea nu poate fi prinsă sau lovită de săgeată când zboară, ci numai când stă pe loc".

474. După moartea Domnitorului Mircea vine la scaun Vlad Ţepeş (anul 1450). Acesta era un om ciudat, isteţ şi crud la faptă, neadormit la lucru.

Ca să bage spaimă în leneş — pedeapsa cea mai aspră a lui Vlad era „ţeapa", de aceea i s'a dat lui şi porecla de „Ţepeş"... Ţeapa a băgat aşa o spaimă în tâlhari, că în vremea lui Vlad — Ţepeş puteai să laşi noaptea în mijlocul drumului punga plină cu bani şi nimenea nu se atingea de ea.

Nimenea nu punea mâna pe averea altuia sau pe averea Statului.

Dreptatea şi munca cinstită înflorea în toată Ţara...

Vodă Vlad-Ţepeş era om aprig şi-i plăcea rândulala în toate.

Într'una din zile, Vodă Vlad a întâlnit un sătean, care avea o cămaşă scurtă, zdrenţuroasă, soioasă şi ruptă, de i-se vedeau şoldurile prin ea. S'a mâniat Măria Sa când a văzut pe bietul ţăran şi a poruncit numai decât să-l cheme, şi când a venit, a întrebat Vodă:

„Măi creştine tu eşti însurat"?

„Însurat Măria Ta".

„Nevasta ta trebuie să fie una din cele, cărora nu le prea place munca". Cum bre de nu-ţi face ea cămaşă, care să-ţi acopere coapsele tale? Şi apoi de ce nu-ţi spală nevasta rufele tale ca să fie curate?

Ţăranul a răspuns că femeia lui e cam leneşă, cam haimana şi iubeşte băutura.

„Dacă-i aşa, femeia ta nu este vrednică să trăiască în Ţara mea" a zis cu glas tare Vodă, cu ochii plini de mânie şi îndată

a poruncit să o aducă în grabă pe această femeee leneşă şi haimana, apoi a poruncit ca îndată să fie trasă în ţeapă, în ochii săi şi în faţa mulţimei de norod".

Spun că femeile dacă au văzut şi au auzit una ca asta, lucrau de dimineaţa până seara, cătau bine de bărbaţii lor şi de copii, ca să fie bine îngrijiţi.

Nici o femeie nu mergea la crâşmă, nici o femee nu umbla haimana.

Fiecare se temea să nu cadă în urgia lui Vodă Ţepeş... *Gurile rele vorbesc că şi astăzi încă n'ar fi rău, dacă s'ar arăta câte un Ţepeş prin sate, prin oraşe.*

(După Cuvântul Moldovenesc)

Lenea şi bogăţia.

475. Ziarele engleze în luna Iulie 1928 au scris despre faptul următor :

Prinţul de Galles, moştenitorul tronului englez, a participat la inaugurarea unui monument la Glasgow. Plecând dela aceea ceremonie cu automobilul, pe care însuşi îl conducea, numai cu greu putea trece prin mulţimea adunată la ceremonie. Unul din mulţime i-a aruncat o privire răutăcioasă zicând : „Încă unul din bogătaşii leneşi din ziua de azi".

Prinţul auzind aceste cuvinte ii răspunse zicând : „Bogătaş, da ; însă leneş, nu !"

In adevăr moştenitorul tronului englez este omul muncii, deşi are mare avere. Toţi bogaţii pot învăţa de aici. Ce bine ar fi când fiecare bogat ar putea spune : sunt bogat, dar şi muncitor.

Libertatea.

476. Regele Filip, în cuceririle sale, ajunse şi în ţara Lacedemonienilor. Era mare temerea ca Lacedemonienii să nu-i nimicească armata. Regele întrebă într'o zi pe un lacedemonian : Ce veţi face voi acum ?

Ce vom face ? Vom muri vitejeşte, de vremece noi Elinii ne-am învăţat să fim liberi, iar nu robii altora. Nimeni nu poate fi obligat să slugiască altuia, dacă este gata să moară.

Libertatea nu atârnă de darurile norocului, ci de desăvârşirea în virtuţi.

477. Diogene fu vândut lui Xeniade. Prietenii săi se sfătuiră să-l libereze, dar Diogene prinzând de veste, le zise: „Nu vă temeți de soarta mea. Au doară nu știți că leii nu slujesc celor cari îi alimentează, ci alimentatorii slujesc leilor? Leul rămâne leu, ori unde se află". (Laertius. Lib. 7).

Libertatea sufletului.

478. Înăbușirea sufletului prin terorizare, brutalitate, atitudini tiranice și orice mijloc infernal de răpire a libertății morale și ucidere a iubirii, rănirea sufletului creiază cea mai primejdioasă otrăvire. Pentru a înțelege mai bine această teorie, dăm un caz descris de W. H. R. Rivers, care a fost un vestit psiholog și medic englez. În timpul războiului mondial, i-se prezintă un ofițer, care suferea de claustrofobie, adică o spaimă irațională de un spațiu închis. Acest ostaș destul de curajos la atac, se distrugea atunci când era silit să stea în loc închis. Cercetat de aproape, ofițerul a spus că din copilărie are o mare groază de ganguri, tuneluri, bolte. Care este cauza acestei boli? Ofiterul de acum, obișnuia încă de mic, să vândă lucruri uzate unui negustor. Ca să ajungă la prăvălia cu vechituri, trebuia să treacă printr'un lung gang. Odată, îl înșfăcă un câne tocmai la mijlocul gangului și-l umple de groază. De aici a rămas cu această teroare pentru orice loc închis (T. P. Nunn, Education, p. 33—54). (C. Mureșanu: Educația Mulțimilor prin Școala Creatoare).

Limba.

479. În anul 1918 pe străzile orașului Timișoara un soldat negru din armata franceză privea ca la o minune la casele înalte din Timișoara. E întrebat de un trecător: „Așa-i că-i frumos în Timișoara?" Și soldatul zise: „Este frumos, dar mai frumos este la noi în Madagascar în Africa. — De ce? — întrebă trecătorul? — Pentrucă acolo am cu cine să vorbesc în limba mea."

Ce frumoasă este întâmplarea aceasta. Știa și bietul african că având în vedere scopul limbii — omul are dreptul firesc să-și exprime simțemintele și dorințele în limba maicii sale. Limba este glasul sufletului. Când va înceta acel glas, este semn că a încetat viața sufletului.

Limba păcătosului.

480. Într'un sat dela noi venise acasă un țăran din America acolo învățase și ceasornicăria. Dar înjura de multe ori. Preotul zise : „Măi creștine, lasă ceasul, căci arată bine, nu-i mai rea para". Țăranul zise : „Ceasul trebue să și arate bine, altcum n'are valoare".

Preotul îi ripostă : „Bine zici, așa-i și omul, nu-i destul că inima lui să fie bună, ci gura lui încă trebue să grăiască lucruri bune".

Lingușirea.

481. Trebonianus cancelarul lui Iustinian II, a mers atât de departe cu lingușirea, încât îl asigură pe acesta, că el și toți curtenii precum și poporul nu se tem decât de un lucru : că din cauza religiozității împăratul, va părăsi pământul și viu va fi răpit la ceriuri. Nici o mirare, că încunjurat de lingușitori împăratul nu își recunoscu slăbiciunile și nici nu se îndreptă. Poporul ajunse foarte nemulțumit cu dânsul și își esprimă dorința, că mai bine nu s'ar fi născut.

482. Antiochus regele Siriei, odată schimbându-și hainele regești se duse la vânătoare. Alungând un vânat se rătăci prin pădurea sălbatică și ajunse la coliba unui om. Intră în colibă, și fără să se descopere că cine este, începu vorba cu cel din lăuntru : „ce zic oamenii despre regele Autiochus ?" Acela îi răspunse : „regele ce e drept e un om bun, dar e încunjurat de lichele și lingușitori cari nu-i spun adevărul, ci îl mint și îi dau sfaturi rele. Ei nu-i spun că din cauza patimei vânatului își neglijă cele mai însemnate chestiuni de ale statului. Regele plecă, a doua zi adună pe toți curtenii și le zise : „eri abia am auzit adevărul. Câtă vreme ați fost la curtea mea, nu ați avut curajul să-mi spuneți adevărul, după care să mă fi orientat. Plecați dela mine slugi netrebnice și lingușitoare".

Prinți încunjurați de lingușitori, sunt mulți, și nici unul dintre ei nu-și dă seama de răul cel reprezintă.

483. Că lingușirea e o piedecă a binelui, despre aceasta s'a convins Alexandru cel mare deja în tinerețe. El avea ca amic un vestit filosof, cu care trăia în mare intimitate, pe care însă mai târziu nu-l mai răbda în apropierea sa, pentrucă acesta nu-l făcea atent la greșalele sale comise. „Nu-mi observă greșalele

mele — zicea — Alexandru atunci e un nebun, le observă și nu-mi face imputări, atunci e un linguşitor răutăcios. În ambele cazuri, merită să fie alungat din apropierea regelui."

484. In orient trăia odată un rege bătrân și bun. Pe lângă calitățile sale bune, avea însă și slăbiciuni și anume, că să lăsa ușor influențat de linguşitori. La curtea lui trăiau și oameni răi, pe cari nimeni nui putea suferi. Aceştia îl înfluențară în spre rău așa că regele ucise mai mulți din curtenii săi buni. Odată păşia cu paşi gânditori în castelul său. Aruncându-şi privirea într'un colț al camerei află un chip care reprezinta o pisică privind cu ochii un porumbel și o păsărică cu o coroană pe cap. Regele privind chipul deveni gânditor. Întrebă pe înțelepții țării asupra acestui chip. Ei căutau să-l linguşească pe rege. Un bătrân însă zise : „pisica reprezintă pe linguşitorii, cari te înconjură, porumbelul este blândul tău popor, iar păsărica din colivie cu coroana pe cap eşti tu o rege ! care între cei-ce te încunjură eşti un sărman prisonier. De aceea trimitei rege pe acești netrebnici linguşitori și onorează fidelitatea devotaților tăi."

Din ora aceea, regele nu mai ascultă de sfaturile linguşitorilor și deveni cel mai bun rege al poporului său.

485. Anaxander, un filozof alui Alexandru cel mare să distinse prin deosibită linguşire, mai mult ca toți ceilalți linguşitori. Odată îl însoțise pe Alexandru într'o călătorie. Pe drum se iscă o furtună plină de tunete și fulgere așa că toți se înspăimântară. Deodată un fulger izbi nu departe de Anaxander. Acesta ca să se linguşească lui Alexandru pe care îl ținea de fiul lui Jupiter, îl întrebă : „tu ai făcut aceasta Alexandre fiu alui Jupiter ?" Alexandru îi răspunse : „nu sunt atât de puternic, după cum tu pari a mă invața".

Liniștea sufletească.

486. Dacă atârnăm un corp greu de un fir lung, corpul acesta trebue să ajungă vertical cu sfoara pentruca să stea liniştit ; până n'a găsit poziția aceasta verticală el balansează încoace și încolo, deci pentru el există numai o poziție, unde-și găsește liniștea — cea verticală cu firul. Astfel este și cu omul, el numai atunci va găsi adevărata liniște sufletească, dacă voința sa se asimilează voinței lui Dumnezeu, dacă păzește poruncile Lui, ocolește răul și se supune voinței Lui.

Liturghia Sfântă.

487. Un mare poet participa în fiecare zi la Sf. Liturghie până la adânci bătrânețe. Într'o zi fiind un mare viscol, ai săi nu voiră să-l lase. Din cauza aceasta ziua întreagă fu cuprins de o mare tristețe. Un prietin, care veni să-l vadă, îl întrebă de cauza indispoziției lui și auzind despre ce este vorba, râse de el. Poetul însă îi zise : „Închipuește-ți că ai fi câștigat cu un bilet de loterie un milion de lei. Dar abia astăzi ai auzit aceasta, în ultima zi de plată. Nu te-ai duce să primești banii chiar și prin cel mai mare viscol ?" „De sigur că m'aș duce", răspunse prietenul.

Poetul zise atunci : „Vei recunoaște că o liturghie face mai mult de cât ori care câștig de loterie, toți banii din lume nu-i poți pune în cumpănă cu o liturghie".

Lucrul cel mai trist.

488. La regele persan Chosroes se adunaseră odată mai mulți filozofi greci și din Indii. Se puse întrebarea, care e lucrul cel mai trist din lume ? Un filozof grec răspunse : „o bătrinețe lipsită de putere împreunată cu mizeria". Un altul indian răspunse : „o boală corporală împreunată și cu cea sufletească." La urmă zise regele persan : „eu cred că lucrul cel mai trist ce poate să-l ajungă pe om în lumea aceasta este când omul se vede cu un picior în groapă, fără ca să fi câștigat vre'o virtute în întreaga s'a viață."

Lumea.

489. Un filosof păgân lăsă în testamentul său ca la moartea sa să fie așezat cu fața în jos și cu spatele spre cer. Căci — zicea el — până acum întregul mecanism al lumii este pe dos, dar odată și odată va fi așezat cum trebuie. Atunci toți ceilalți vor rămîne cu fața în jos, iar el va fi în poziția cea adevărată, adică cu fața spre cer.

Dacă aplicăm această părere păgânească la omenirea de astăzi și la veșnicie, vom găsi-o plină de adevăr căci pe lumea cealaltă toate se vor întoarce și schimba.

De aceea să nu ne acomodăm lumii acesteia, ci să fim creștini adevărați și atunci vom găsi răsplata în lumea cealaltă.

Lupta contra icoanelor.

490. Împăratul Constantin Copronim a fost un dușman al sfintelor icoane și a religiei. El a urmărit în întreg imperiul pe călugări, cari apărau pe cei persecutați de împărat. Dii porunca lui mânăstirile se transformară în casarme, sau chiar în grajduri. Multe icoane, sau mulți călugări fură unși cu uleiu și rășină, dânduli-se foc. Pedeapsa lui Dumnezeu însă nu întârzie. Pe neașteptate se îmbolnăvi greu, șoldurile îl dureau așa de cumplit, încât nu odată și-a pierdut conștiința. După chinuri groaznice la câteva zile muri.

Lupta creștinului.

491. Împăratul Napoleon știa să-și însufleţească soldații. Când inspecta trupele, în frunte erau așezați soldații cari au luptat la Abukir în Egipt, sau la Ieña, Austerlitz etc. Firește că Napoleon cunoștea pe mulți din aceștia, căci îi vedea des la inspecții. La front se întâmpla să întâlnească pe unii din aceștia și le zicea : „Tu ai fost la Austerlitz" etc. Toți soldații se încurajară văzând că Napoleon cunoaște deaproape faptele lor. Ei luptau cu mai multă însufleţire.

Așa și creștinul trebue să lupte cu râvnă multă căci împăratul împăraților știe toate.

Lupta pentru biruință.

492. Despre Camoens, autorul celebru al operei Lusiada, se spune că odată călătorind pe mare, avea la sine și manuscrisul operei sale. Furtuna duse la naufragiu și celebrul autor luă manuscrisul între dinți, îl ținu deasupra valurilor și după mari sforțări ajunse înotînd la o barcă de salvare. Pentru Camoens ce era mai de preț ? Lusiada. Pentru creștini sufletul are mai mare preț. Pentru el trebue să lupte cu îndărjire.

Luxul.

493. Un preot din eparhia Argeșului istorisește următoarele :

Un enoriaș din parohia mea, sărac și trupește și sufletește, ajunsese în ultimul timp a pieri de foame împreună cu întreaga sa familie. Alergă de grabă a se împrumuta cu ceva porumb, la proprietarul din comună. Proprietarul om de inimă, cunoscând situația precară în cari se svârcolea bietul om, convine spre

a-i da 10 duble de porumb. Mare a fost bucuria mai ales a bieţilor copilaşi, când au văzut că tatăl lor a putut să le agoniseas-că mâncarea zilnică. Dar ce credeţi că sa întâmplat... Vai !

Patima nebună a luxului stăpânea şi pe unul din membrii familiei aceleia. Soţia, bietului om, nemai ştiind pe ce să-şi cumpere cele de gâteală în lipsa bărbatului, când acesta era dus la munca câmpului, îi vine în minte o idee ingenioasă şi anume : Socoteşte de cuviinţă a lua două duble din cele cumpărate, se duce cu ele la prăvălie şi-şi cumpără cele necesare pentru gâteală. Vedeţi ce timpuri ce destrăbălare morală, ce concepţii nesănătoase ! Am semnalat acest caz, fiind prea isbitor pentru mine şi socotesc că este pentru ori şi care bun român, care-şi dă socoteala că banul dobândit cu sudoarea feţii, trebue cheltuit cu mare socoteală şi pe lucruri numai spre folos.

Buletinul Eparhiei Argeşului Sept. 1928.

494. Exemplu de lux era întocmirea întregului oraş din anticitate Roma. Roma avea 2000 palate, 800 băi, 420 temple, în cari se jertfea la 5000 de zei. Erau 5 pieţe mari cari se umpleau cu apă, unde aveau loc întreceri navale. Statui şi obeliscuri, nenumărate, 36 arcuri de triumf, din cea mai scumpă marmoră, 24 statui de cai din aur, 94 din os de elefant, teatre colosale, cari puteau cuprinde şi 100.000 de privitori ; casa de aur a lui Nero, 29 căi pardosite cu tăbli de piatră masivă, cari conduceau în provincie. Nenumărate monumente ridicate pe mormintele oamenilor avuţi.

(după Aurelius Victor)

495. Cleopatra regina Egiptului învitase odată la masă pe guvernatorul roman Antonius. Ca să-şi arate dragostea faţă de Antonius, desprinse dela ureche o perlă care preţuia 300.000 taleri, o aruncă în oţet de vin unde se disolvă şi apoi bău oţărul în sănătatea lui Antonius.

Acest exemplu, credem a fi suficient pentru a arăta luxul orbitor, care stăpânea lumea veche.

496. Apicius un cetăţean roman, avuse o avere colosală. pe care însă o risipise în mod uşuratic. La urmă rămase cu o parte de avere care-i producea suma de 125.000 lei aur. O astfel de sumă — crezu el — nu este de ajuns, ca se asigure unui cetăţean roman existenţa liniştită şi se sinucise.

(Gaume : Educaţia relig.)

Luxul (poate fi întrebuințat pentru a face fapte bune.)

497. O nobilă doamnă primise dela soțul său 70.000 lei pentru și cumpăra o blană. Simțind că această haină ar fi prea luxoasă pentru dânsa și cugetând că sunt atâția și atâția sărmani cari nu au o bucată de pâne, își făcu un palton cu 10 mii și restul de 60 mii îl trimise episcopului locului cu rugămintea, să-i împartă între săraci.

Maica Domnului.

498. Un ofițer ajuns în captivitate rusească povestește următoarele : când a plecat în războiu, mamăsa i-a atârnat de gât un medalion, cu icoana Maicii Domnului. El însă a purtat medalionul mai mult de dragul mamei sale, decât din simțirea unei necesități. În Galiția fu rănit și căzu în mânile unei patrule ruse. Un soldat îi rupse cămașa de pe piept. Ofițerul se aștepta la cele mai rele. Dar deodată soldatul tresări și se trase înapoi. El zări iconița Maicii Domnului. Ceilalți soldați se opriră și ei, iar unul dintre ei chiar sărută iconița cu evlavie. Îl traseră într'o groapă spre a-l feri de gloanțe, apoi îl duseră într'un spital unde a fost îngrijit cu cea mai mare bunăvoință.

Mama.

499. Un tînăr student român a plecat să studieze la Paris. Mama lui îi dăduse o educație aleasă și astfel nu-i mirare că mama lui îi apărea adeseori. El scrise unui prieten al său la București următoarele :

„Eu trăesc în prezența reală a mamei mele. Când sunt bun, când sunt în comunicare cu Dumnezeu, văd că ea îmi surâde de departe. Câte odată, în rugăciunile mele, cred a auzi rugăciunea ei însoțind pe a mea, ca și cum am face seara împreună în fața icoanei Prea Curate."

Fericiți sunt cei cari au asemenea mame.

500. Marele învățat englez Carlyle zice : „Sunt mândru de mama mea, cu toate că nu este bogată, nici învățată. Dar dacă e ceva bun din cele ce am spus spre a fi auzite de lume, e glasul tău, mamă, care a vorbit prin gura mea".

Varro spune că a văzut în Iliria femei purtând o sarcină de lemne în spate, iar în brațe unul sau doi copii.

501. Chateaubriand în copilărie era religios, dar căzu în indiferență, ba chiar în incredulitate. Dar mama sa muribundă, a

plâns mult soarta lui și el s'a îndreptat. În memoriile sale marele scriitor zice că-și aduce aminte cum plângea mama lui vărzându-l pe drum greșit. „Convingerea mea porni din inimă, am plâns și am crezut !... Binecuvântată să fii scumpa mea mamă, care mai învățat să-mi cinstesc și să-mi disciplinez vieața."

(După Education et Patriotisme p. 64)

502. O mamă mergea într'o zi rece, de iarnă, cu copilul său dealungul șoselei. Un căruțaș, care trecea pe lângă ea o luă în căruță. Dar cum vântul de nord sufla rece și tăios, pe biata femeie o cuprinsă frica pentru copilul ei. Își desbrăcă haina de deasupra, înveli copilul în ea și îl strânse la sân. Când în fine căruțașul își ajunse ținta și opri căruța, el văzu că femeia nu se mișcă. — Înghețase pe drum, dar copilul dormia liniștit în învelișul cald.

503. Carol al XII-lea, regele Suediei, în tinerețe a fost mare prieten al vinului și adeseori își pierdea cumpătul în beutură. În starea aceasta odată a jignit pe mama sa, pe care de altfel o stima foarte mult. A doua zi un prietin îi atrase atențiunea asupra acestui fapt. El se făcu atunci palid de rușine și umplând un pahar cu vin, se duse la mama sa. „Mamă", îi zise el, „eri Te-am jignit ; voiesc să-Ți dau astăzi satisfacție". Cu aceste cuvinte goli paharul și adăugă : „Acesta a fost cel din urmă vin, pe care l-am băut în vieața mea". Și se ținu de cuvânt.

504. Bismark, cancelarul de fier, dorind să verifice efectul măsurilor de desnaționalizare a polonilor, făcu o inspecție în Posen. Școli polone nu mai existau, nici învățători poloni, chiar și studiul religiunii și rugăciunile se învățau exclusiv în limba germană. Bismark, ajungând într'un orășel polon, a oprit pe un băiat de vr'o 9 ani și îl întrebă : „Micuțule, știi nemțește ?". „Da, domnule", fu răspunsul. „Știi Tatăl nostru ?" „Știu d-le". „Zi-l". Băiatul luă poziția de „drepți" și începu să rostească cu glas înalt, fără suflet pe nemțește" : „Tatăl nostru etc.". „Foarte bine", zise cancelarul și, mulțumit, voi să plece. Deodată însă îi fulgeră ceva prin minte. „Îl știi și în limba polonă ?" „Da d-le". „S'auzim !" Băiatul căzu în genunchi și, scoțind pălăria, unmânuțele, ridică ochii spre cer și cu o voce lină, blândă, începu rugător din adâncul inimii : „Tatăl nostru etc.", iar când pronunță : „și ne scapă de cel rău !" lacrimile erau să-l năpădească. Bismark, încremenit îl întrebă : „Cine te-a învățat tatăl nostru polon ?" „Măicuța", răspunse băiatul.

Prin legi draconice îi poți lua unui popor posibilitatea de a se desvolta pe teren cultural sau economic. Limba și religia însă, nu i-le poate lua nime — pînă are **mame.**

(după „Mama" de R. Agliceriu.)

505. Napoleon I. spunea odinioară către inteligenta doamnă de Campon : „Metodele vechi de educație par a nu plăti nimic. Dar ce ne lipsește spre a da unui om educație corectă ?" „Mama", fu răspunsul scurt și nimerit. Împăratul aprobă părerea aceasta și observă : „Da, în acest cuvânt unic zace un sistem de creștere. Ia deci asupra D-Tale grija de a crește mame cari știu să-și crească copii". — Este cunoscut că mulți oameni mari pot mulțumi ceia ce au mai bun mamei lor. Să amintim numai pe Antuza mama sfântului Ioan Gură de aur, sau pe Monica, mama fericitului Augustin. „O mamă bună face cât o sută de profesori", scrie filozoful englez Herbert, iar marele cancelar englez Baco de Verulan o numește „o lume plină de învățături".

Mama — cinstirea ei. —

560. Mai multe suferințe decât o mamă nu are nimeni în viață.

În 1918 duceau la groapă în Praga pe un biet soldat român, aruncat de soartă în Boemia, și un martor ocular însemna în catastifele sale : „Durerea mamii (sosite din Ardeal) nu o pot descrie. La țipetele ei au venit trecătorii de pe stradă (în „casa rece" a institutului patologic). Aproape că s'a umplut sala. Lume de tot soiul. Femei bătrâne plângeau cu mama la un loc. O doamnă s'a apropiat de mine și m'a întrebat în limba cehă „Rumunka ?". I-am spus că da. Pricepuse ea din țipetele ei chiar că era o „Rumunka" și s'a apropiat să-i strângă mâna cu compătimire, lățind vestea în toate părțile că mama îndurerată este o româncă. Iar biata „Rumunka" ținea sicriul negru cu amîndouă mânile, „cânta" să ți se sfâșie inima, aburea cu gura ei geamul prin care mai putea vedea fața iubită a lui „Orință" al ei și se topea de-a'n picioarele...

Cine ar putea descrie durerile tuturor mamelor române ? Cinstiți pe mame, căci durerile lor pregătesc viitorul neamului.

Grija de Mamă.

507. În Africa trăia o mamă pioasă cu numele Monica. Ea era văduvă și avea un fiu, care se numea Augustin. Însă tânărul căzu în acelaș timp în mrejele păcatului și ale unei învăță-

turi păgânești, și inima sa neascultătoare se întunecă și apucă pe calea rătăcirii. Mama sa însă arătă că el o va băga în mormânt cu suferințele pe cari el i-le cauzează. Și ea se ruga Domnului, plină de durere și vărsa lacrămi amare. Căută sfat și ajutor dela oamenii evlavioși.

Astfel merse ea la un episcop vestit și-l rugă . „Vorbește cu fiul meu, ca să-l întorci de pe drumul lui rătăcit !" Dar episcopul spuse : „Ba nu, căci acum el este plin de fumuri și se fălește cu noua lui învățătură ; poate are să-și astupe urechile la cuvintele mele ; dar lasă-l și mergi de te roagă pentru el lui Dumnezeu, care îl va îndrepta la vremea cuvenită !" Dar aceasta nu mângâe îndeajuns pe mamă și ea-l rugă a doua și a treia oară : „O, stăpâne, ascultă glasul servei tale și vorbește cu fiul meu !" Și ea plânse îndelung. Atunci se minună episcopul de dragostea nemai pomenită a mamei pentru fiul ei și zise : „Dute și adu-l ; căci este cu neputință ca fiul unor astfel de lacrămi, să meargă pe calea pierzării !" Și femeiei i se păru că aceste vorbe sunt spuse din cer. Și după vreme îndelungată se întâmplă tocmai după cum ea crezuse și se rugase ; acum putea spune cu bucurie : „Acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și s'a aflat". Ba încă, fiul ei fu unul dintre cei mai credincioși slugitori ai bisericii lui Hristos.

Pe voi copii, vă iubește, vă îngrijește și plânge pentru voi o inimă de mamă ! Nu este bine însă să storci mamei tale astfel de lacrămi. Voiți să fiți păziți de asemenea păcate ? ascultați glasul Dumnezeului vostru și urmați lui ! El vă iubește mai mult decât tatăl sau mama. Căci așa zice Domnul : Poate o femeie să părăsească pe copilul său, și să nu-i fie milă de fiul trupului său ?

Și dacă ea-l părăsește, eu totuși nu voesc să-l părăsesc !

(Din revista : „Gânduri Creștinești" Anul 1928 No. 8.)

Marinimia.

508. Intr'o zi nemuritorul autor dramatic francez Molière întâlni un cerșetor, căruia îi dete un ban, fără a se uita ce fel de ban îi dădu-se.

Insă abia făcu-se câțiva pași și cerșetorul alergând în urma lui îi zise : „Domnule, v-ați înșelat și mi-ați dat un galben de aur : poftim luați-l înapoi !"

— „Păstrează-l prietine," îi răspunse Molière, bătându-l pe umeri și pentru cinstea ta, îți mai dăruesc unul.

509. Indienii făcură prizonier pe un tânăr englez, legându-l de un copac și voind să-l omoare. „Nu-l omorâți ! Dați-mi'l mie !“ zise un bătrân indian, apropriindu-se. Ei îl dădură. Bătrânul indian deslegă pe tânăr, îl conduse la vatra sa, îi dădu să mănânce și apoi îl găzdui peste noapte. A doua zi dimineața, indianul porunci englezului să-l urmeze. Merseră ce merseră și când fură aproape de tabăra engleză, indianul zise tânărului : ai tăi au ucis pe fiul meu ; eu te las liber ! Întoarce-te la ai tăi ; mergi și omoară mai departe pe ai noștri ! Englezul păru mirat, dar zise : „De ce te joci cu mine ? Știi bine că ai mei au ucis pe fiul tău ; așa dar ucide-mă și tu pe mine, îndată !“

„Pe când voiau să te omoare, răspunse indianul, mi-am adus aminte de fiul meu și aceasta m'a mișcat. Întoarce-te așadar la camarazii tăi și ucide-ne, de vrei, înainte !“ Englezul, fu lăsat liber.

Martirii.

510. Sfinții Ignatie și Policarp sunt două figuri dintre cele mai strălucite și distinse ale martirilor vechiului creștinism. Ambii se numără între așa numiții „Părinți apostolici“ și amîndoi erau discipoli ai Sf. Apostol Ioan.

Ignatie a fost timp de patruzeci de ani episcop în Antiohia și sub împăratul Traian fu dus la Roma, spre a fi aruncat leilor la spectacolele (jocurile) publice. În fața acestei morți îngrozitoare el se ruga cu voce tare : „Eu sunt grăunța lui Dumnezeu și voesc să fiu măcinat prin dinții fiarelor, spre a deveni pâinea curată a lui Dumnezeu“. În drum spre Roma Ignatie întâlni pe Policarp, episcopul Smirnei, care sărută lanțurile lui Ignatie. În anul 166 a început și în Smirna prigonirile creștinilor ; Policarp fu prins și condus naintea proconsulului. Acesta îl provocă să hulească pe Hristos, dar el răspunse : „Optzeci și șase de ani i-am servit și nu mi-a făcut nici un rău. Cum aș putea deci să înjur pe Mântuitorul și Împăratul meu“. El își găsi moartea pe rug.

511. Adeseori auzim că martirii creștini, în însuflețirea lor, abea simțeau chinurile trupești. Așa d.e. diaconul Laurențiu, când a fost fript pe grătar încins, zise cu glas vesel către soldații din jurul său : „Întoarceți-mă pe partea cealaltă, căci aceasta s'a fript de-ajuns.“ Tinerul din Antiohia, care a fost torturat sub împăratul Iulian, povestea mai târziu că în timpul toturilor a văzut un înger, care îi ștergea sudoarea și îl stropea cu apă rece.

Mărirea deşartă.

512. Pestalozzi publică în anul 1780 cartea : „Leonardo şi Gertruda", preamărind educaţia în familie. Pe acea vreme el ajunge pedagog celebru. Marele duce de Toscana, un ministru austriac, căpeteniile revoluţiei franceze îl chiamă în ţările lor ca să organizeze învăţământul ,dar Pestalozzi răspunde : „Nu-mi trebue nici o mărire ; vreau să ajung învăţător".

Mărirea lumească.

513. Celebrul pictor flamand Rubens căpătase dela Maria de medici, văduva lui Henric al IV-lea şi regina mamă a lui Ludovic XIII o însemnată sumă de bani pentru executarea celor douăzecişiunu de tablouri mari intitulate Henriada, cari se află şi astăzi la Louvre.

Mai târziu regina Maria de Medici fu izgonită de fiul ei şi veni în exil la Antverpen, unde îşi puse amanet giuvaerele la Rubens.

In timp ce îi înmână banii, el zise cu politeţă :

„Mă simt fericit că soarta ne-a schimbat o singură dată rolurile."

(Rampa 8 Aug. 1928.)

Mărturisirea adevărului.

514. Sfântul Iustin Martirul, fiind ascultat de consulul roman Rusticus, a zis acestuia : „Am căutat adevărata ştiinţă la filozofii păgâni, însă în zadar. M-am adresat apoi creştinilor huliţi, şi la aceştia apoi — spre bucuria mea — am aflat perla căutată de mine." „Netrebnicule ! — zise Rusticus — prin urmare te închini şi tu lui Hristos ?" La ceea-ce Iustin răspunse : „nu aşi fi filozof, dacă găsind oriunde adevărul, nu m-aş bucura".

Mărturisirea credinţei.

515. In Armi, oraş Chaldeean, locuia o familie de creştini, ducând un traiu de model. Stăpânul casei, un grec, se căsătorise cu fată caldeică şi ajunse la rangul de major în armata lui Feth-Ali. El muri pe câmpul de luptă cu moarte de erou şi lăsă după sine trei feciori, cari toţi trei moşteniră onoarea şi caracterul tatălui lor. Cel mai mare la porunca regelui său de a trece la reli-

gia musulmană răspunse : „rege, tatăl meu a murit pentru tine și țara ta, sunt gata și eu pentru această jertfă ; dar dacă tu voești să-mi răpești sufletul, credința mea creștină, ia această sabie și izbește în servul tău !".

Șahul se minună de tăria credinței acestuia, și în loc de a-l ucide, îl ridică la rang și mai înalt.

516. Constantin Clor, tatăl împăratului Constantin cel mare, un regent viteaz și înțelept, voia să examineze pe unii creștini, cari trăiau în curtea sa. El le zise : „toți aceia dintre voi cari voiți să mai rămâneți în jurul meu, să jertfiți îndată zeilor și să vă închinați lor." Unii dintre curteni îndată se arătară gata a jertfi zeilor, alți preferară mai bine a se îndepărta de la curtea regentului, decât să se lepede de credința adevărată. Regentul după un timp oarecare îi convocă iarăși pe toți și le grăi : plecați dela fața mea — zise cătră cei ce se arătară gata a jertfi idolilor — voi curteni fățarnici, că cel-ce e gata să se lepede de Dumnezeul său pentru mine, nu e vrednic de mine" ; întorcându-se apoi spre cei-ce nu voiră să jertfească zeilor le zise : „voi cei rămași credincioși Dumnezeului celui adevărat, rămâneți spre bucuria mea în serviciul meu, că cel-ce e credincios Dumnezeului său, credincios va rămâne și regentului său."

517. Pe vremea împărăției romane trăia un demagog păgân cu numele Victoriu. Acesta șopti odată la ureche bătrânului și evlaviosului Simplician următoarele : „Fii convins că și eu sunt al vostru și voiu muri creștinește". Simplician îi răspunse : „Nu cred, deoarece nu te văd niciodată în biserica noastră". Așadară pereții bisericii fac pe creștin ?" întrebă ironic Victoriu. „Nicidecum", răspunse bătrânul, „dar Domnul nostru Isus Hristos zice : oricine, care mă va mărturisi înaintea oamenilor, mărturisi-voi și eu pentru el înaintea Tatălui meu celui din ceruri". (Mat. X, 23). Dumineca viitoare Victoriu își mărturisi credința în biserică.

518. Gordin, un ofițer roman distins, fu condamnat la moarte prin foc pentru credința sa creștină. Câțiva prieteni îl sfătuiră să-și păstreze credința în suflet, iar cu gura să o nege, ca astfel să scape de moarte. Dar el răspunse : „Nu știți voi ce scrie sf. ap. Pavel : „Căci cu inima credem ca să ne îndreptăm, iar cu gura mărturisim ca să ne mântuim". (Rom. X, 10).

Mândria.

519. La rădăcina unui plop fu semănată o tidvă, care nutrită de ploaie binefăcătoare, în curând cuprinse trunchiul copacului și se cățără până la vârful lui. Atunci tidva încrezută, întrebă cu mândrie pe plop : „în cât timp ai crescut așa de mare Acesta răspunse : „Aproximativ într-o sută de ani." Tidva zise „cu cât e mai mare meritul meu, căci sunt abia de vre-o câteva zile, totuși m-am ridicat aproape la aceeaș înălțime ca tine". „Aceasta nu-i vre-o mărire", răspunse plopul, „căci ceea ce crește repede, sfârșește cu moarte timpurie. Și iată că astfel s-a întâmplat cu tidva orgolioasă, a crescut repede, s-a copt repede și a căzut din plop.

520. O legendă spune că a fost odată un rege atât de mândru și orgolios, încât râdea când auzea cântări de laudă către Dumnezeu, în cari se spunea că Dumnezeu înjosește pe cei mândri, răstoarnă de pe tron pe cei puternici și înalță pe cei smeriți. El nu credea toate acestea, dar Dumnezeu l-a înfrânt. Regele se duse într-o zi să se scalde în râul din apropiere. Dar pe când era în apă, veni un înger, îmbrăcă hainele regale, luă înfățișarea regelui și puse o haină zdrențuroasă în locul celorlalte. Regele ieșind din baie își căută haniele, chemă servitorimea, dar nimeni nu apăru. Atunci îmbrăcă haina zdrențuroasă și plecă spre palat. Dar garda nu-l lăsă să intre, iar când spuse că el e regele, îl socotiră de nebun și răzvrătitor. Atunci fu condus naintea regelui și apoi condamnat la moarte. El, cuprins de spaimă, se rugă să-i lase viața, făgăduind că va părăsi țara. Atunci fu ertat și plecă în pribegie. Nu peste mult ajunse la un pustnic. Omul sfânt îi reproșă orgoliul și-l îndrumă spre umilință. Acum apăru îngerul, puse vesmintele regale lângă el și-l conduse în mod invizibil la palat. De aci în colo regele se lăsă de mândrie și orgoliu,fiind călăuzit numai de modestie și umilință.

521. Înțeleptul Solon fu invitat odată la regele Crösus, care îi arătă toate comorile și avuțiile sale, în speranța, că filosoful îl va lăuda și îl va socoti drept cei mai fericit om. Dar Solon îi răspunse : „O Crösus, nimeni nu poate fi socotit fericit nainte de moarte, căci în orice zi încă i-s-ar putea întâmpla o nenorocire". Pe Crösus îl supără cuvintele acestea și nu-și putea închipui cum este socotit de înțelept un astfel de om. Dar nu peste

mult se convinse de înțelepciunea lui Solon, căci multe nenorociri i-au fost rezervate. Fiul său mai mare fu ucis într-o vânătoare și toate avuțiile sale nu-l putură recompensa pentru pierderea aceasta. Fiul al doilea era surdo-mut. Mai târziu Crösus ajunse prinsioner la regele Cyrus ; el își pierdu avuțiile și țara și fu condamnat la moarte. Atunci exlamă : „O Solon ! Solon !" Cyrus îl întrebă de însemnătatea acestor cuvinte și Crösus îi istorisi tot ; aceasta îi scăpă cel puțin viața.

522. Soția unui nobil roman fu întrebată, pentru ce numai ea singură se îmbracă așa simplu și fără podoabe, pe când alte femei își pun tot felul de bijuterii și podoabe când apar în societate. „Pentru că soțului meu, răspunse ea, îi este destulă podoabă, virtutea mea".

523. Socrate, văzând pe Alcibiade cum se mândrește cu bogățiile sale, iar pe alții nu-i ia în seamă, îi arătă acestuia o hartă cu întreaga suprafață a pământului și îi zise : „Dragul meu Alcibiade, te rog caută pe hartă Attica, țara noastră." Alcibiade i-o arătă. „Acum caută te rog moșiile tale, care le ai". Alcibiade căută, dar negăsindu-le zise : „De ce te mândrești dară cu ceea ce nu găsești în nici o parte a pământului".

524. În anul 1831 bântuia o holeră groaznică în Silezia, în deosebi între oamenii săraci. Acest fapt îndeamnă pe soția unui comerciant bogat să facă obiecțiunea.: „această boală e pentru populația de jos." Nu dură mult și muriră mulți bogătași, însăși soția comerciantului fu apucată de această boală așa de cumplit, ca nimeni altul. Toată lumea se ferea de ea și fugea dinaintea ei, caci deveni-se cu totul neagră. Când muri, cioclii, căci nici aceștia nu voiră să seatingă de stârvul ei, cu furcile o luară din pat și o puseră în cosciug. Patul și hainele ei trebuiră arse. La înmormântarea ei lumea fu cuprinsă de groază, în așa măsură, că nu a participat nimeni. Moartea acesteia era privită de conlocuitori ca o pedeapsă dumnezeiască pentru atitudinea ei îngâmfată.

525. Un tată evlavios înainte de culcare citea Biblia, iar copii adunați în jurul lui îl ascultau cu atențiune. Intr-o seară doi dintre copii, obosiți de alergătură de peste zi, fură biruiți de somn și adormiră. Văzând aceasta cel deal treilea zise : „vezi tată, cei de colo dorm, iar eu mă rog" Tatăl însă îi răspunse pri-

vindu-l dojenitor : „dragul meu, mai bine să dormi, decât să te mândrești cu binele pe care îl faci !“

Mândrindu-ne cu faptele bune ce le facem, faptele noastre își pierd tot meritul înaintea lui Dumnezeu.

Mângăierea.

526. Amintindu-și de suferințele Mântuitorului pe cruce s-a mângâiat Contesa Helfensein în nenorocirea ei. Țăranii instigați la revoltă, plini de mânie, se aruncară asupra castelului, îl nimiciră și omorâră și pe conte. Contesa a fost asemenea maltratată împreună cu micul său copilaș, dusă fiind într'un car de gunoi dealungul străzilor satului. „Am multe păcate, Iisus însă a fost răstignit fără vină — aceasta mă mângâie.“

527. Într-a zi un țăran evlavios ieșise la câmp ca să privească semănăturile, cari parcă râdeau de frumoase ce erau. Din cauza soarelui, care dogorea, își scoase pălăria și ținând-o în mână zise: „omul văzând bogăția și frumusețea câmpului — uită să-și mai acopere capul — și aceasta ca mulțumită D-zeului, care le-a dat“.

Mângăierea creștină.

528. În anul 1849 se întreprinse o misiune religioasă la cei condamnati la galere. Acești condamnați, deși cu sufletele păcătoase, îmbătrâniți în rele, totuși au primit cu deosebită emoțiune misiunea creștină. Credința adevărată i-a întâlnit pe aceștia în nenorocirea lor, făcându-i să suporte mai ușor lanțurile. Unul dintre aceștia scrie : „au avut tot dreptul oamenii să mă pună în lanțuri, însă acum am curajul să le suport. Altă dată după munca istovitoare a zilei, zăceam lungit pe bancă cu sufletul zbuciumat și plin de disperare. Acum pot să mă arunce oamenii în cea mai întunecoasă închisoare, eu însă îmi voi îndrepta sufletul spre Mântuitorul meu și El îmi va ușura suferințele“.

Mânia.

529. Era un servitor foarte supărăcios, când vorbele grele și înjurăturile îi curgeau din gură ca veninul unui șarpe. Stăpânul său căută adese-ori să-l îndrepte zicându-i să lase sudalmele din iubire către D-zeu. Servitorul însă îi răspunse: „oamenii și

animalele îmi cauzează atâta supărare, încât nu mă pot reține". Într'o dimineață ca să-l probeze îi zise stăpânul: „dacă azi vei fi liniștit și nu vei înjura, vei primi deseară o sută de lei." Servitorul primi cu bucurie propunerea. Ceilalți servitori, căutară toate mijloacele să-l ațâțe, să-l întărâte, doar doar îi va scăpa o înjurătură de pe buze. Însă totul rămase în zadar, servitorul se purtă foarte corect. Stăpânul îi dete suta și îi zise: „să-ți fie rușine, că te-ai putut reține să nu înjuri pentru o sută de lei, dar din iubire către D-zeu, nu ești în stare a face lucrul acesta." Servitorul se îndreptă și deveni un om corect.

Mântuirea.

530. Ciudată purtare arată oamenii fără credință în D-zeu. Ei numesc și iscodesc tot felul de mijloace spre a scruta chiar adâncul mărilor, pentru cele trecătoare. Cu o cămașă de oțel, grea de 600kg. omul se coboară la adâncimi de 150 metri sub apă.

Mulți se minunează de ce la adâncimea asta, haina aceasta de oțel îți pare așa de ușoară ca și cămașu cu care iești îmbrăcat. Aceasta vine de acolo că apa apasă din toate părțile asupra hainei de oțel cu o greutate de zeci de mii de kg., așa că omul din haină o poate purta și folosi cum dorește, fără să simtă greutatea apei. La o așa adâncime, dacă nu ar fi băgat în haina asta, trupul omului ar fi strivit de greutatea apei.

Cu ajutorul hainei de oțel se caută pe fundul apelor și a mărilor bogățiile pierdute de corăbii, apoi învățații cearcă să afle cum e viața animalelor la această adâncime, apoi ce fel de plante, (buruieni) trăiesc acolo și câte alte lucruri, după cari se folosește omenirea întreagă.

Întrebarea este, ce fel de haină va putea face pe om să cunoască fundul sufletului său? Haina învățăturilor divine! Cu lumina lui Hristos mântuiești suflete, dar cu haina de oțel a lumii găsești numai lucruri trecătoare.

531. Mulți nu-și bat capul cu mântuirea. Ioan Gură de Aur aseamănă pe acești oameni nepăsători cu omul nebun care cheltuiește sume mari cu pictarea și împodobirea unei colibe dărăpănate sau cu o femeie iubitoare de lux, care și pe patul morții se împodobește. Secretarul împăratului Francisc I pe patul morții se plângea că a scris optzeci de mii de acte, dar nu știe dacă s'a ocupat serios cel puțin un sfert de oră cu mântuirea sufletului său.

532. Doi creştini discutau într'o zi asupra mântuirii. Unul zise: „Taina mântuirii sufleteşti are numai trei paşi, trei păşiri sufleteşti:

1. Pasul prim: să ieşim din noi înşi-ne şi din lume (din duhul lumii).

2. Pasul al doilea: să intrăm în Domnul Iisus Hristos (să primim Jertfa Crucii sale şi să trăim o viaţă cu El şi evanghelia Lui).

3. Pasul al treilea: să intrăm în rai."

Cel de al doilea zise: „Iubite prietene! Precum spui, mântuirea ar fi uşoară, dar sf. apostol Pavel zice: — Cu frică şi cu cutremur mântuirea voastră o lucraţi (Filip 2:13)—,"

Ce crezi, iubite creştine, avem noi ceva de spus în faţa acestor două păreri? Noi te sfătuim să iei aminte cuvintele sf.-lui ap. Pavel şi atunci vei putea face cei trei paşi, despre care vorbise unul dintre cei doi prieteni.

533. Oraşul Mitilena din insula Lesbos se desfăcu din legătură cu Athena şi se ataşase la Lacedemonia. Atenienii voiră răzbunare. Dictatorul Kleon înduplecă poporul să trimită o corabie cu ostaşi cari să ucidă pe bărbaţii din Mitilena, iar copii şi femeile să fie aduse în robie. Dar în timpul nopţii, locuitorii din Atena simţiră părere de rău. În ziua următoare se ţinu o nouă consfătuire şi o nouă corabie fu trimisă ca să oprească executarea cumplitei hotărâri din ziua anterioară. Însă prima corabie ajunse mai curând. Ostaşii din Atena erau gata să execute porunca. Se citise sentinţa de moarte. Mai mulţi Mitilinieni îşi plecase capetele spre a fi executaţi când iată Atenienii din urmă veneau cu steagul alb în mână. Sentinţa de moarte fu înlăturată. Mare fu bucuria celor osândiţi la moarte, dar graţiaţi. Şi sufletele mântuite au mare bucurie. Ele cad la picioarele lui Iisus zicând: „Slavă Ţie Doamne"!

534. „Un împărat se chibzuia cu sfetnicii săi. O provincie îndepărtată din împărăţia sa se răzvrătise împotriva împăratulpi, îi necinstise numele şi se lepădase de el. Sfetnicii împărăţiei erau adunaţi în divan şi mai marele oştilor se înfăţişă înaintea împăratului şi zise: „Dămi oaste şi eu voi aduce pe răzvrătiţi la ascultare". Împăratul însă clătină din cap. Se sculă atunci marele vornic şi zise: „Voi da poruncă aspră ca de acum înainte cine va nesocoti numele Tău să plătească cu capul şi să i-se ia şi averea". Împăratul clătină din nou din cap şi zise: „La ce

mi-ar sluji să am o ceată de sclavi ce tremură, dar pândesc în tot momentul prilejul să se scape de mine?" Sfetnicii amuțiră. Dar iată că unicul fecior al împăratului, prințul moștenitor, se plecă înaintea împăratului și zise: „Lasă-mă pe mine să mă duc la ei, și-i voi întoarce la ascultare". Împăratul mirat întrebă: „Cum socotești să faci aceasta?" Prințul grăi: „Le voi povesti dragostea și îndurarea ta și le voi vorbi de slava împărăției tale. Nu voi conteni cu iubirea mea pentru ei până ce nu-i voi scoate din rătăcirea lor, până ce flacăra dragostei nu se va aprinde din nou în sufletele lor reci". Atunci împăratul privi îndelung și cu duioșie în ochii iubitului său fiu și zise: „Mergi și poartă grijă de cei căzuți. Numai dragostea ta îi va putea izbăvi și să lege din nou și strâns inimile lor de mine". Și s'a dus feciorul în țara răzvrătită și nu știa de odihnă, numai să caute pe cei pierduți și să întoarcă la Tatăl pe cei rătăciți. Prețul plătit a fost scump — căci a trebuit să-și dea viața pentru ei — dar pentru aceasta biruința a fost mai strălucită". (După Speurgeon).

Iată cum putem înțelege că Fiul împăratului este Domnul nostru Iisus Hristos, fără de care nu este mântuire.

535. Dacă treci hotarul țării noastre, primul om ce îl vei întâlni, va fi un jandarm al țării vecine. Dacă încerci să-l ocolești, te vei trezi la răcoare. El trebuie să știe ce duci cu tine. Nici un fel de contrabandă nu trebue să treacă. Așa este și la trecerea milei lui Hristos. Nici un om nu poate fi mântuit, dacă nu i-a spălat păcatele. El trebue să părăsească orice drum rău. „Nu", spune bețivul, „vreau să intru cu plăcere, dar trebuie să caut să încerc pe orice cale să vîr și sticla mea acolo". — „Aș fi cu dragă inimă să fiu un creștin adevărat", — spune un altul; „însă nu-mi plac aceste cântări spirituale căci eu cânt cu plăcere cântecele mele lumești". — „Dumineca", spune un al treilea „petrec cu plăcere cu cei evlavioși; însă în cursul săptămânii nu trebue să-mi răpiți toate distracțiile mele lumești, căci nu mă pot despărți de ele".

Ei bine atunci nu poți intra în cer, căci Isus nu ne mântuie în păcate, ci ne mântuie din păcate.

Mântuirea prin Isus.

536. Inchipuiește-ți, că ai alături de tine o băcănie și începi să cumperi de acolo pe datorie. nu cumperi lucruri scumpe și deaceea nici nu te gândești să plătești numai decât. Și

cumperi o săptămână, două, nouă, ani și ani. Te gândești tu câte odată la datorie, dar îți zici că poate n-o fi așa de mare și deaceea poate că nici nu s-o băga în seamă. Iată însă că după un număr de ani,îți sosește acasă o hîrtie, în care spune cât de mare e datoria ta. In această stare numai două lucruri poți să faci : sau plătești, sau dacă nu, închisoarea. Abia acum îți dai seama ce rău ai făcut,că ai lăsat să se strângă atâta datorie ; și te miri că s-a strâns atâta. Să plătești n-ai cu ce ; să faci închisoarea, iar nu poți. Vestea aceasta ți-a tăiat tot curajul, așa că umbli îngândurat, apăsat.

Intr-una din zile îți sosește încă o scrisoare, în care ți se spune că datoria ți-a fost plătită. Cum ? Vecinul tău, care e un om bogat milostiv fiindu-i milă de tine, s-a dus și a plătit în locul tău datoria ; și ți-a dat de știre,ca să te bucuri.Nu e așa că vestea primită dacă o crezi, te umple de bucurie ? Așa e că dacă te-ar întreba cineva ce faci cu datoria, care te apăsa, îi vei răspunde că ai scăpat de ea ; ba chiar îi poți dovedi acest lucru cu scrisoarea pe care o păstrezi.

Același lucru e și cu păcatele tale. Ai păcătuit un an, 2,10. 20,50. Și pentru că după părerea ta n-ai făcut păcate prea mari și pentru că Dumnezeu nu te-a pedepsit după fiecare păcat cum se cuvenea, ai ajuns să nesocotești pe Dumnezeu. Dar iată că Dumnezeu îți trimite o scrisoare, Sf. Evanghelie, prin care se vestește că Isus a murit pentru păcatele tuturor. Nouă ne rămâne să ne scăpăm de păcate prin mărturisire la duhovnic și împărtășire.

Mila.

537. O femeie sărmană, cumpără făină de la un morar pe datorie. Foametea din ținutul acela nu înceta iar sărmana femeie fu silită să trăiască și pe mai departe pe împrumut. Părându-i-se că prea abuzează de bunăvoința morarului își luă vaca, singura avere ce o avea, o duse la morar și îi zise : „sunt datoare 600 de lei pentru făina împrumutată neavând îndrăzneala să abuzez de bunătatea D-tale, ți-am adus vaca mea în loc de bani. Lacrimile îi curgeau sărmanei femei și plînsul plin de dureri nu și-l putea stăpâni. Morarul văzând-o în halul acesta se înduioșă și zise :" Doamne ! nu voi îndrăzni să vă răpesc singurul bun ce aveți, fără vaca aceasta D-ta și copii D-tale veți muri de foame. Du-ți vaca acasă femeie, de azi în

colo vei primi gratuit bucatele necesare cu următoarea condițiune : ca D-ta și copii D-tale să ziceți zilnic pentru mine, câte un „tatăl nostru". Și acum D-zeu să-ți ajute !

538. Toate ziarele de la noi din țară s-au ocupat de pățania tristă a celor șapte frați Andreescu din București. Părinții celor 7 frați muriseră în capitală. Ei veniseră de la Iași. Cei 7 orfani auzind că au rude în Iași, iar pe de altă parte fiind muritori de foame, — au plecat de la București, pe jos, pe vreme rea ca să ajungă la Iași, dar pe drum 5 au murit de frig și foame.

Intre bogații capitalei nu -s-a făcut nimănui milă de ei. Un biet tâmplar auzind trista întâmplare, scrise unui ziar (Curentul) următoarele :

„Am citit în ziarul „Curentul" că este un copil rămas după dispariția din viață a soților Andreescu, așa că ne-am hotărât eu împreună cu soția mea „ca să-l luăm noi să-l creștem."

„Adresa noastră este Ion Stoicescu, tâmplar, str. Unirei. No. 12 București."

Unde este averea voastră și mila voastră bogaților ?? !!

539. Pe vremea lui Alexandru cel mare, regele Macedoniei, un soldat mâna odată un asin, care avea în spinarea sa tezaurul regesc. Când soldatul observă că greutatea e prea mare pentru sărmanul asin, luă câțiva săculeți cu taleri, ca să-i ușureze sarcina și-i duse el în spinare. Regele observă de departe si când soldatul se apropie îi zise : „brav luptător, sacii cari din milă ridicat de pe spinarea asinului, să fie ai tăi, ești vrednic ca să posezi".

540. Soției împăratului Gallenus îi vânduse cineva un șir de perle false în loc de adevărate. Impărăteasa auzind aceasta, ceru de la soțul ei pedepsirea vinovatului. Impăratul a poruncit să-l ucidă și spuse soției sale că-l va arunca fiarelor sălbatice. Dar ce a făcut împăratul capricios ? Inchise o capră în cușcă si pe când, în arenă, înșelătorul și poporul așteptau un leu turbat, în locul acestuia, sări din cușcă capra. Spectatorii se întrebau și se mirau asupra cauzelor celor întâmplate. Trimisul împăratului le răspunse : „Acest om a comis o înșelăciune deci trebuia înșelat în așa fel ; așteptând moarte, să i-se dea viață."

Mila adevărată.

541. Părintele C.Dron în ziarul „Universul“ dela 30 Iulie 1928, remarcă fapta următoare :

„Un domn din București, întâlnește într-o zi pe stradă un copil care după figură și îmbrăcăminte, părea să fie fructul unor necazuri omenești. Impresionat de mizeria pe care, nu fără dreptate, o presupunea la casa lui, a luat copilul de mână, a intrat cu el într-un magazin, l-a îmbrăcat în haine noui și l-a îndrumat spre casă, fără a-și spune numele sau a da vreo lămurire“.

Pe noi ne interesează și bucuria pe care a avut-o sărmana mamă când și-a văzut copilul îmbrăcat de alții. Dar ne interesează faptul că nu prea auzim de asemenea fapte. Mila față de alții trebuie să fie mai frecventă și cât mai sinceră. Soldatului îi cerem să fie cât mai neclătit în datoriile sale. Oare soldatul lui Hristos să fie altcum ?!

Deci să fim milostivi căci și așa nenumărate sunt durerile și necazurlle lumii și ori cât de bine am face, mai rămâne încă mult de făcut.

Mila către animale.

542. Un criminal fu osândit la spânzătoare și când era gata să-și ispășească grozava pedeapsă, se întoarse către lumea ce asista și zise : când eram copil tratam crud cu animalele. Prin sîngele lor scurs, mi-s-a învârtoșat inima, așa că devenind mare, nu mai aveam milă nici față de oameni. Așa am ajuns aici unde mă vedeți.

Cruzimea către animale ne face să fim cruzi și cu oamenii, prin ceea ce omul își atragre asupra sa nenorocire pământească și trupească.

543. Doi băieți întâlniră odată pe stradă o broască râioasă. Adunară repede pietrii pentruca să o omoare. In clipa aceea, venia în fugă o trăsurică trasă de un măgar. Acesta tocmai era pe punctul de a pune copita pe broască, și s-o strivească. Băgă însă astfel de seamă și făcu o săritură, mai la o parte ca să nu o calce. Văzând băieții gestul acesta și-au adus aminte de sfaturile primite în școală și unul dintre ei zise : Uite, măgarul e mai cuminte decât noi. Și rușinându-se au plecat, lăsând biata broască în pace.

Mlostenia.

544. Cuviosul Ilarion cel mare avea obicei de a cerceta mănăstirile împreună cu vre-o câțiva călugări. Un căluăr foarte primitor de oaspeți avea vie, care-i da în fiecare an cam la vre-o sută de măsuri de vin. El l-a primit pe Sf. Ilarion cu mare dragoste și bucurie, i-a rugat pe călugării ce erau cu dânsul să se ducă la vie și să rupă la struguri cine cât a vrea. Călugării așa au făcut. Cuviosul văzând bunătatea călugărului, a blagoslovit via.

Și Dumnezeu i-a răsplătit bunătatea călugărului : în vara ceia el a strâns mai mult de trei sute de măsuri de vin. Iar alt călugăr zgârcit și rău la inimă, văzând pe Ilarion ce trecea cu călugării, a pus la via lui străjeri, ca nimeni să nu ia nici un strugure de poamă. Străjerul, striga : „nu vă apropiați de vie, că-i străină" ! Și cît i-a eșit dintr-aceasta ? Călugărul cel zgîrcit a strâns foarte puțină poamă din via lui, și când a făcut vin, apoi era foarte acru.

(După Cuvântul Moldovenesc din 22 April 1928).

545. Richard, regele Angliei, se rătăcise prin pădure, la o vânătoare. Ceru adăpost peste noapte la un cărbunar, care nu-l cunoștea și care vorbea foarte dur cu el. Regele abia în grajd fu primit, iar când a cerut pâine, cărbunarul l-a împins la o parte ca pe un cerșetor. Abia i-a dat puțină pâine și apă.

În ziua următoare regele ședea pe tron în palat și chemă sine pe cărbunar,zicând : „Mă cunoști acum nenorocitule"? narul căzu la pământ și muri de spaimă nu peste multă . Cunoscuse că era regele său pe care-l pălmuise.

vor face bogații când se vor înfățișa la judecată și Iisus zice : Ce ați făcut cu mine, când m-am arătat vouă sub înfățișarea săracilor?

546. În București, capitala țării, se află azilul numit Leagănul sfânta Ecaterina, unde sunt adăpostiți „copiii nimănui", adică sărmanele ființe lepădate de nenorocite mame.

La Crăciunul din anul 1927, micul nostru Rege Mihai I, primind frumoase daruri, și-a încărcat automobilul cu multe feluri de bunătăți și s'a dus la leagănul copiilor lipsiți de părinți și le-a împărțit daruri, ca să le facă și lor luminoasă ziua Nașterii Mântuitorului.

547. Precum matca albinelor nu călătorește niciodată neîntovărășită de micul său popor, tot astfel, milostenia niciodată nu pătrunde singură în inimă, ci târând cu sine toată ceata celorlalte virtuți, pregătindu-le și punându-le la lucru așa cum face un căpitan cu soldații săi, și nu le pune nici de îndată la lucru, nu le dă nici aceiași muncă, nici în acelaș timp și nici în toate locurile. Și precum potrivit este ca pomul ce se sădește lângă cursul apelor și dă roadele sale la timpul lor, tot astfel mila înrourând, sufletul, îl face să lucreze fapte pline de virtute, și fiecare faptă la timpul său.

E folositor lucru să-și aleagă fiecare practicarea unei virtuți, nu spre a lăsa pe celelalte în prăpastie, ci spre a-și ocupa mai bine sufletul.

O fată tânără și frumoasă, luminoasă ca soarele, gătită și împodobită împărătește și încoronată cu o coroană de măslini se prezentă sfântului Ioan, episcopul Alexandriei și-i zice : „Eu sunt fiica cea mai mare a regelui, de mi-ești prieten, te voi duce înaintea lui". El înțelese că Dumnezeu îi recomandă mila față de cei săraci și după aceia se dedică cu atâta hotărâre practicării acestei virtuții, încât peste tot fu numit Ioan Milostivul. Evlogie Alexandrinul dorind să servească în deosebi lui Dumnezeu și neavând putere nici să îmbrățișeze viața monahală, nici să se supună ascultării altora, luă cu sine un nenorocit pierdut și plin de lepră, spre a face cu el milostenie ; și spre a îndeplini mai bine această hotărîre, el jură lui Dumnezeu că-l va trata, servi și cinsti, ca o slugă pe stăpânul său. Și când fură ispitiți și leprosul și Evloghie să se despartă unul de altul, ei se adresară sfântului Antonie, care le zise : „Nu vă despărțiți unul de altul copii mei ; căci fiind și unul și altul aproape de sfârșit dacă îngerul nu vă găsește împreună, sunteți amenințați să vă pierdeți cununile.

Regele Ludovic cel sfânt, vizita spitalele și servia bolnavii cu propriile sale mâini. Sfântul Fracisc iubia sărăcia pe care o numia soția sa ; Dominic, dela care și-a luat numele ordinul cu acelaș nume iubia predica. Sfântul Grigorie cel Mare îi plăcea să adăpostească pe pelerini după pilda lui Abraham și ca și acela primi ca un pelerin pe regele Slavei.

(După Francisc de Sales din Buletinul Eparhiei Argeșului Nr. 9—10 din Mai 1928).

548. Un preot povestea din memoriile sale din tinerețe : Intr'o iarnă grea făcusem într'o zi o cale de mai multe ore, pe jos. Invins de foame și oboseală, mă culcasem în zăpadă și în

curând curând căzui într'o toropeală. Deodată mă simții cuprins de două brațe puternice, și fui ridicat în trăsură. Apoi mi-se dete ceva mâncare și beutură spre a mă întări și fui depus în cea mai apropiată comună.

Un căruțaș fu care îmi salvă viața. Ii mulțumii din inimă și voiam să-i dau o răsplată bănească. Dar el respinse cu indignare. Atunci spune-mi cel puțin numele D-tale, îl rugai eu, dar el răspunse : „Precum văd D-ta ești preot ; spune-mi te rog, cum l-a chemat pe samarineanul milostiv ?" La aceasta îi rămăsei dator cu răspunsul.

549. Era odată un preot foarte cunoscut pentru milostenia sa. Intr'o zi de iarnă un boer bogat se duse să-i facă o vizită. Intrând în casă boerul rămase uimit de ceace văzu în camera de primire a preotului. Mobila era foarte simplă și puțină de tot, iar pereții erau spoiți cu var și fără tablouri sau covoare.

„Printe, îl întrebă boerul, ce e sărăcia aceasta din odaie ?

„Prietene — îi răspunse preotul, — când intru iarna în casă, pereții nu mi-se plâng niciodată că nu au podoabe, pe ei, sau că le e frig. Săracii însă, cari intră pe poarta casei mele, primesc totdeauna câte o mâncare călduță și câte-o hăinuță, care îi poate apăra de frig".

550. In anul 996 isbucni în Persia o foamete mare, și mulți oameni săraci pieriseră din pricina mizeriei, pe când unii bogați aveau de toate cu prisosință. Atunci înțeleptul domnitor Agud dădu ordin ca pentru fiecare sărac înfometat să moară un bogat. De aci încolo nu mai muri nimeni de foame.

551. Inainte cu vre-o treizeci de ani trăia în Paris un avocat, care apăra pe cei nevoiași de lăcomia bogaților. Pentru munca depusă nu cerea dela clienți, decât câte un buchet de flori. Avocatul păstra toate buchetele. Când se apropie de sfârșitul vieții, și-a exprimat dorința că voește ca florile să se așeze în sicriu iar deasupra lor să se așeze trupul lui neînsuflețit.

Câți fac oare ca acel avocat ?

Milostivirea.

552. Tit, domnitorul milostiv, își propuse ca în fiecare zi să facă bine cuiva. Dacă se întâmpla să treacă vre-o zi fără a fi făcut vre-un bine, spunea celor din jurul său : „Prieteni, ziua

de azi am pierut-o". Nici odată el nu lăsa pe nimeni să plece dela el fără a-l mângâia. S'a întâmplat odată că doi tineri distinși au conspirat contra lui, voind să-l omoară. Tit, auzind acestea, îi chemă la sine, îi dojeni cu bunăvoință și văzând că tinerii se căesc de fapta lor, nu numai îi iertă, ci îi dărui și îi ospătă ; prin aceasta i-a câștigat și i-a deobligat pe amândoi încât de aci nainte deveniră partizanii lui statornici.

Minciuna.

553. Printre elevii unui liceu era foarte răspândit păcatul minciunii. Odată s'a întâmplat un caz destul de grav, era în joc însăși reputația liceului, fără să se poate da de urmele elevului păcătos. Ascultați, elevii mințiau fără rușine. Am luat atunci pe un elev, asupra sufletului căruia credeam că s'a întins mai puțin amintita molimă și i-am zis : Ovid ! pe cine iubești mai mult, pe Dumnezeu sau pe conșcolari ? Mi-a răspuns simplu și hotărât : de sigur că pe Dumnezeu. Iți voi arăta că nu este așa — i-am răspuns, — Dumnezeu pretinde ca tu să vorbești în totdeauna adevărul, conșcolarii pretind însă ca tu să minți și pentrucă tu urmezi pe conșcolari și nu pe Dumnezeu, trebuie să cred că pe conșcolari îi iubești mai mult decât pe Dumnezeu. Elevul roși, și după câteva momente de reculegere arătă pe adevăratul vinovat.

554. „Cel-ce minte, poartă în suflet chipul diavolului, carle dintru început a fost părintele minciunii. Cel-ce ia ca model pe diavol, este ca monedele false. Când acele monede false în ziua judecății vor fi aduse înaintea judecătorului, și vor fi întrebate : al cui este chipul de pe ele ? vor răspunde : al diavolului. Fără îndoială că judecătorul va zice : dați-le atunci diavolului căci ale diavolului sunt."

555. Când Atenienii pierdură o luptă pe mare, Stratokle, alergă repede în oraș și vesti că Atenienii au obținut o nemaipomenită victorie asupra dușmanului. Orașul se umplu de bucurie și două zile au dus-o într'o beție. Când s'a adeverit apoi contrariul — cu toate că Stratokles se scuza că voia să procure poporului câteva zile adevărat fericite, — mulțimea îl prinse și-l linșase.

556. Pe vremea persecuțiunilor împăraților romani, soldații căutau pe un bătrân de 90 ani cu numele Kardias, care s'a distins mult prin predicele sale despre Mântuitorul. Bătrânul

se afla în chilia sa unde cetea cu multă sârguință sfânta Scriptură. În stradă se juca în nisip nepotul său, nu copilaș cam de 10 ani. Soldații îl întrebară pe acesta că unde se află bătrânul Kardias ? Copilul care-și dăduse seama de ce este căutat moșul său, răspunse că bătrînul s'a dus la biserică să se roage. Soldații se îndepărtară, iar nepotul alergă la moșul său căruia îi povesti cele întâmplate. Bătrânul certă pe nepotul său pentru minciună, se duse apoi în piața orașului, unde cu o deosebită însuflețire începu să predice pe Mântuitorul. Soldații îl aflară și drept pedeapsă îl decapitară.

557. Despre nemuritorul Șaguna se spune că în copilărie suporta mai bine pedeapsa, decât să grăiască vre-un neadevăr. Mama sa îi zicea adese-ori : Dragul meu Atanasie, numai să nu minți ! Minciuna te despoaie de onoare înaintea lui Dumnezeu, înaintea oamenilor și înaintea conștiinței proprii. Minciuna e dela diavol și prin minciună devine omul fiul diavolului". Aceste cuvinte se sădiră adânc în sufletul copilului, și se arătă gata mai curând să sufere orice în viață.

558. Un învățător prinse pe o elevă cu minciuna și el spuse păcatul acesta clasei întregi, dar fără a aminti numele fetiței. La sfârșit el zise : „Acum priviți bine în jurul vostru și spuneți-mi cine a fost". Mica Elenuța își plecă capul rușinată și roși. „Elenuța e," strigară ceilalți copii, uitându-se la ea malițios. Atunci învățătorul le zise : „Acela dintre voi care n'a mințit niciodată să aducă pe Elenuța la mine". Dar toți rămaseră la locurile lor.

559. Impăratul Traian detronase pe regele Traciei luând prizonier pe fiul acestuia. Tînărul principe fiind dus în Roma, câștigă dragostea împăratului, care se hotărî să-i retrocedeze tronul tatălui său. Se întâmplă însă că Traian îl prinse cu minciună ș.a. întâlnindu-l odată în palat îl întrebă că unde a fost, la ceea-ce tânărul — fără să știe că Traian îl văzuse plimbându-se prin grădină, — îi răspunse la școală. Traian îi zise : mă hotărâsem să-ți dau înapoi regatul tău, dar fiindcă ai mințit, te-ai arătat nedemn de el. Îl voi da altuia care îl merită mai mult ca tine !

Dacă omul de caracter nu poate suferi minciuna, cu atât mai puțin Dumnezeu.

Minciuna. Urmările ei.

560. Ziarul „Universul" în nr. 26 din 7 Feb. 1929 relatează următoarele : C. Bacanu, elev de liceu din Ploiești voia să meargă în luna August 1927 dela gara din Ploiești la sora sa căsătorită, d-na Negulescu, din comuna Rușețu. În gară tânărul s'a adresat unui căruțaș să-l ducă în acea comună. Căruțașul a acceptat. Pe drum nefericitul liceean spre a putea convinge mai ușor pe căruțaș să-l ducă mai repede, i-a spus că are servieta plină cu bani. Trucul acesta însă i-a fost fatal, căci banii au trezit în căruțaș instinctul criminal și s'a și hotărât să-l jefuiască.

Aproape de Aramnul Boangă pe șos. Surdila- Greci căruțașul l-a lovit pe liceean cu o piatră în cap. Acesta a leșinat.

Căruțașul a început apoi să caute prin servietă. Dar liceeanul s'a recules și a început să strige după ajutor. Atunci căruțașul a sărit asupra lui și l'a sugrumat. Cadavrul la aruncat într'o fântână.

În servietă criminalul n'a găsit decât caiete și cărți.

Iată cari pot fi urmările unei minciuni, la aparență cu totul nevinovată.

Mitropolit vrednic.

561. Despre mitropolitul Grigorie al Ungro- Vlahiei, — care în anul 1828 a fost locțiitor de Domn, — știm următoarele: Domnitorul Grigorie Ghica fuge la Brașov de frica Rușilor. Înainte de a fugi a lăsat locțiitor pe mitropolitul Grigorie. În ziua de 28 Aprilie 1828 s'a cetit în biserica Sf. Gheorghe actul de numire. Peste două zile Rușii intră în București și cer lucruri mari de la populație. Nenumărate care cu făină, ovăz și alte provizii trebuiră date numai decât. 30.000 de oameni sânt luați de la munca câmpului pentru a sluji la dărâmarea Brăilei sau „ca vite de tras" la poveri. Și când mitropolitul a intervenit pentru țăranii înjugați la care, Joltuhin i-a răspuns: „nu ne pasă nouă dacă oamenii sau dobitoacele fac slujba, destul ca ordinele să fie executate". Împotrivirea mitropolitului la toate aceste grozăvii nu era bine plăcută Rușilor. De aceea când mitropolitul se opune la scoaterea a mai mult decât 340 care preoțești pentru transportul aprovizionării armatei, președintele divanului, rusul Palen, îl exilează în Basarabia la 24 Ianuarie 1829 și numește pe Neofit, episcopul Râmnicului, locțiitor de mitropolit.

Purtarea mitropolitului este pilduitoare și în această împrejurare. El nu dorește lămuriri pentru pricina exilării; cere numai răspuns pentru punerea în rânduială a treburilor mitropolitane; apoi pleacă în surghiun, pe o iarnă grea, într'o căruță, spre Basarabia, de unde abia peste patru ani i se dă voie să se întoarcă cu totul istovit la scaunul său din București.

Ci o! nepătrunsă rânduire a economiei dumnezeești! După 99 de ani, de cînd mitropolitul Grigorie, umilit și amărât se târa prin nămeți în surghiunul din Basarabia răpită de la sânul Moldovei, un alt urmaș al său în scaunul Ungro Vlahiei cercetează Moldova dintre Prut și Nistru. Dar cu deosebire! Grigorie era mitropolit al Ungro-Vlahiei, era locțiitor de Domn, iar călătoria lui era de jale. Miron este patriarh al României, este locțiitor de rege și călătorește în alaiu de veselie. Grigorie se duce într'o Basarabie răpită. Miron călătorește într'o Basarabie liberă. Grigorie găsește o Basarabie smulsă de 19 ani. Miron prăznuiește 10 ani de când s'a întors la sânul României. Slavă puterii tale Doamne!

* * *

Pomenirea strămoșilor vrednici în zile de sărbători este semn de cumințenie. Pe oasele lor ducem noi astăzi viață lină și îmbelșugată.

Preotul Nic. M. Popescu
în revista „Apostolul" pe Iulie 1928.

Misionarismul.

562. Un preot misionar învăța pe indienii săi să scrie pe scrisori data anului 1867. „De ce acest număr mare"? îl întrebară pieile roșii. „Fiindcă atîția ani au trecut de la nașterea lui Hristos", îi lămuri preotul. „Cum" strigară ei atunci, „de atâta vreme există creștinismul în lume și abia acuma l-ați adus la noi?"

Moartea.

563. Sf. Ioan Milostivul, patriarhul Constantinopolului a dat ordin să i-se facă un mormânt la locul, unde odihneau și predecesorii săi, dar să nu fie terminat definitiv.

La serbări mari, când era adunat clerul întreg, arhitecții trebuiau să vină și să-i spună: „Părinte, mormântul tău nu este terminat, poruncește deci să se termine căci nu știi ceasul când

va sosi moartea." A făcut aceasta spre a-şi aduce aminte de moarte şi spre a da exemplu bun urmaşilor săi.

564. „Eu am multe cetăţi", zise un principe la moartea sa, „dar nu ştiu unde îmi va fi lăcaşul pentru noapte".

Însă creştinul are promisiunea lui Iisus Hristos, care zice: „Multe lăcaşuri sunt în casa Tatălui meu" (Ioan, 14, 2).

565. Un negustor întreabă pe un marinar, de ce moarte a murit tatăl lui. Marinarul răspunse:„Tatăl meu, bunicul şi străbunicul meu toţi au murit în naufragiu pe mare". „Şi nu te temi să mai mergi pe mare ?" îl întrebă negustorul. „Dar ai spunemi te rog, cum au murit tatăl, bunicul şi străbunicul?" întrebă marinarul. „Toţi au murit în pat", răspunse negustorul. „Vezi", zise atunci marinarul, „de ce m'aş teme eu mai mult să mă duc pe mare, decum te temi tusă te culci în pat ?"

566. Se zice că de prima dată când Buda a trecut printr-un oraş cu un serv al curţii, a întâlnit un om bolnav. El întrebă pe serv: „De ce merge acest om aşa încovoiat"? Servul a răspuns că estt bolnav şi de aceea merge aşa. Mai departe au întâlnit un convoi funebru şi întrebă din nou pe serv: „Dar acesta ce este?" Şi răspunsul dat a fost: „Este un om mort, pe care îl duc la mormânt". Văzând că lumea este sortită să sufere şi să moară, el exclamă : „Vai,sărmana omenire !"

Orice observator serios rămâne profund mişcat de acest adevăr,dar nu deznădăjduieşte, căci ştie că va învia.

567. Un bun cunoscut vine odată la mine şi ajungând să discutăm despre moarte îmi recomandă „Gândirile şi Maximele morale" ale d-lui Emil N. Socec. Lămurind pe cunoscut că am cunoştinţă de această cărticică, nu puţină îmi fu mirarea că dânsul îmi citează din acea broşură pe dinafară următorul pasaj: „a ne teme de moarte este o copilărie; te poţi teme de ceva nesigur, nu putem însă decât să aşteptăm cu resemnare ceea ce este inevitabil şi nu ne face nici un rău" (p. 17).

Am răspuns că citatul acesta are o greşală, intru-cât moartea păcătoşilor nu este amintită, iar Psalmul 33 spune că grozavă este o asemenea moarte. Psalmul 115 zice: „Scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioşilor lui".

Ţineţi seama deci, iubiţii mei, că deşi moartea este sigură, păcătosul nu poate avea adevărată resemnare, adică va primi răsplata faptelor sale.

568. Damocle era un linguşitor. Pe regele său îl lăuda şi nu era zi să nu-l linguşească. Regele, nu se încredea în viaţa sa, ci avea teamă de moarte. Pe Damocle voia să-l convingă, că bogăţia şi rangul nu-l fac fericit pe om. A dispus ca Damocle, îmbrăcat în purpură să stea la masa regelui ca şi când ar fi un rege. Damocle se veselea de minune, şi muzica îi gâdila urechile. Cineva îi zise : „Priveşte o clipă în sus". El se uită în sus şi văzu o sabie care se lăsă spre el atârnată de tavan numai cu un fir de păr. Voia să fugă, văzând sabia, dar regele l-a oprit. I-s-au adus mâncări, dr el n-a mai gustat nimic. Se gândea tot la sabie, că v-a cădea şi-l va omorâ. Aşa este fiecare om, în fiecare clipă e ameninţat de moarte. Să nu ne alipim prea mult de cele trecătoare.

569. În timpurile vechi când se încorona împăratul, în momentul când i-se punea coroana şi i-se dădea sceptrul în mână, arhitectul mormintelor aducea înaintea împăratului trei pietre : una de alabastru, una de ipsos şi una roşie, întrebând pe împăratul în auzul tuturor : „Alege Cezar una din aceste pietre ca să-ţi zidesc de acum mormântul". Regele Egiptului Ptolemeu, când şedea, la masă, un servitor îi aducea craniul unui mort şi-l punea pe masă spunându-i : „Adu-ţi aminte Măria Ta, că în curând vei fi şi tu ca acesta". Numai cu astfel de gânduri nu vom mai fi creştini făţărniciţi, sau morminte văruite cum zice Mântuitorul.

(Cuvînt — Bun) Dec. 1928.

570. În ziua de Sâmbătă, 8 Martie 1929 a trecut la cele vecinice scriitorul român Teodor V. Speranţa. În ziua precedentă la ora 7 seara fusese la ziarul „Universul" pentru a publica un articol, pe care l-a încheiat cu următoarele cuvinte : „Vom mai vedea". Răposatul voia să continue articolul său şi astfel este explicabil că articolul său la urmă zicea „Vom mai vedea".

Moartea l-a făcut să nu-şî poată continua ceeace dorea să mai scrie. (articolul său din urmă trata despre preziceri).

Iată moartea, cât este de grabnică. Ea vine fără de veste. Să ne dăm seama de adevărul acesta şi să trăim astfel ca să fim liniştiţi chiar azi dacă am muri.

571. Un tânăr se hotărâ să între în mănăstire. Tatăl său, om bogat, făcu tot posibilul să-l abată de la aceasta hotărîre a sa. „Tată — îi zise fiul său — voiu părăsi mănăstirea şi mă voiu reîntoarce din ţinutul nostru".

„Iți promit fiul meu — zise tatăl — dar spune-mi care este răul obiceiu, care domnește în ținutul nostru ?". „Ca atât tinerii, cât și bătrânii să nu mai moară" — fu răspunsul tinărului. Un astfel de răspuns nu așteptase bătrânulș Se cugetă aspru cuvintelor fiului său, și îl lăsă în mănăstire bucurându-se că acesta să cugetă la moarte cu atâta abnegație, lucru ce dânsul nu-l făcuse niciodată. Câți dintre noi nu am lucra altfel în viața aceasta, dacă ni-am ocupa cu gândul morții.

572. Când odată tânărul bogat Guerikus — care era foarte mândru de averea sa — auzi în biserică din gura preotului : „toți anii trăiți de Adam au fost nouăsute și treizeci, și el muri... Și toate zilele lui Set au fost nouăzute și doisprezece ani, și el muri . . . Și toate zilele lui Enos au fost nouăsute și cinci ani și el muri" această expresie făcut o deosebită impresie asupra dânsului. O pocăință de nouăsute ani nu a putut schimba sentința pe care o merită. Adam în urma păcatului său și un timp tot atât de lung nu a putut schimba păcatul moștenit dela Adam. Cu ce se termină cea mai lungă viață ? Cu moartea și poate cu o moarte cu atât mai grea cu cât mai lungă și lipsită de griji a fost vieața. Aceste gânduri îl îndeamnă pe Guerikus să-și schimbe viața, să părăsească gândul continuu la bunurile sale lumești, și să-și îndrepte cugetul la moarte.

573. Un om se duse odată la sfântul Macarie în pustie, și ceru de a i-se arăta un mijloc de a muri fericit. „Mergi în curtea bisericii și defaimă morții — fu răspunsul. Tânărul făcu după cum fu sfătuit și când se întoarse la Macarie fu întrebat de răspunsul morților. „Nimic" răspunse tânărul. „Mergi atunci mâine și îi laudă" îi zise Macarie. Tânărul după ce făcu întocmai se întoarse și zise : „nici de astădată nu mi-au răspuns nimic". Atunci îi zise sfântul : Ascultă fiul meu : „voești să trăești bine și să mori, atunci fii asemenea celor morți" adecă nu te sinchisi de lauda sau defăimarea oamenilor, ci te lasă în grija bunătății și îndurării lui Dumnezeu.

(Valea sfinților).

574. Într-un sat trăia odată un om bătân de 90 ani. Nu a prea fost bolnav în lunga-i viață și bătrânul nostru nici la etatea aceasta nu se prea ocupa cu gândul morții. Într-o seară cercetă pe un fiu al său, care locuia în cealalt capăt a satului. La înapoiere fiind foarte întunerec, aprinse o lanternă. Ajuns înaintea crucii din mijlocul unei străzi, deodată lanterna se stinse. Nu era nici vânt nici ploaie. Bătrânul s'a mirat de faptul acesta

și îl cuprinse o frică grozavă. Ajuns acasă povesti soției sale întâmplarea, și-și exprimă teama de moarte. Când începu să se desbrace simți o împunsătură la inimă și în clipa următoare căzu mort la pământ. Dumnezeu îi prevestise moartea.

575. Pericle, al cărui curaj mare era bine cunoscut în lumea de atunci, la moartea fiului său, fu cuprins de o tristeță fără seamăn, începu să plângă și să se bocească ca o femeie.

(Plutarch)

576. La moartea lui Constantin cel mare, în Ancyra soldații de gardă, își rupseră hainele, se aruncară la pământ, își izbiră capetele de perete, și se boceau cuprinși de o durere extraordinară. Toți generalii și soldații izbucniră în plâns, când au aflat trista știre. Locuitorii civili ai imperiului plini de tristeță alergau, încoace și încolo vestind moartea împăratului. Unii alergau cu ochii eșiți ca de spaimă pe stradă. Alții plângeau ca și când ar fi pierdut cel mai mare bine din lume.

577. Regele David când se îmbolnăvi, fiul său născut din nelegiurea lui cu femeia lui Urie, se retrase în singurătate și căzu la pământ de durere. Bătrânii poporului îl rugară să se ridice de jos, el însă nu vroia. La 7 zile copilul muri. Vestea morții nu îndrăzniră să o aducă la cunoștința lui David, pentruca inima să nu i-se rupă de durere. Când regele totuși auzise trista veste, se spălă, se îmbrăcă și merse la templu, începu să se roage cu mare ardoare. Se întoarse apoi acasă, ceru mâncare și mâncă. Văzând mirarea celor din anturajul său zise : „copilul e deja mort, de ce să mai postesc ? Pot oare eu să-l chem îndărăt ?".

(2 Regii 12. 16 - 23)

Moartea Creștinului.

578. În noaptea de Crăciun în 1928 la casa părintească din C. Lung, artistul Leonard a părăsit viața.

Tatăl său a spus ziariștilor următoarele lucruri despre clipele din urmă ale lui :

„Privindu-mă cu ochii lui mari și buni, scăldându-mă într-o dragoste pe care niciodată n'am simțit-o mai caldă, m'a rugat să-l ajut să moară ca un adevărat creștin.

— Doresc să mă împărtășesc. Știu că mă voi întâlni în curând cu mama, care m'a iubit atât de mult și nu vreau să fie

tristă că în viața mea de artist m'aș fi îndepărtat de bunele ei îndrumări și aș fi putut uita pe bunul Dumnezeu, care a fost atât de darnic cu mine" . . .

Moartea necredinciosului.

579. Un bun creștin englez cu numele Moody ne istorisește că un necredincios fiind pe patul de moarte a fost cuprins de groază mare. Sudorile i-au eșit pe frunte, iar frica și descurajarea îl chinuia. Un prieten, la fel necredincios, care sta la patul lui de moarte, încercase să-l mângâe „Nu te teme" — zise el — „Fii curajios prietene, și speră până la sfârșit !" „Da, — zise muribundul, — aș fi bucuros să pot, dacă aș avea ce să sper !" Biblia zice : „Nădejdea celui nelegiuit va pieri". Necredinciosul n'are nădejde, și deci nici viitor. Acești necredincioși, neavând temelie, stau fără scut față de încercările grele ale vieții, și față de loviturile, pe cari soarta i le dă.

Fiți deci credincioși !

Modestia.

580. Pe vremea marelui împărat bizantin, Iustinian, Bizanțul era amenințat de poporul Ostrogoților. Împărăția bizantină pe vremea aceea avea doi mari generali : Belizer și Narzes. Nu se știa cui să-i fie încredințată comanda. Lui Belizar, care avea cunoscuți ,averi, biruințe — deci experiențe, sau lui Narzes, care era mai modest.

Iustinian, în înțelepciunea lui, a hotărât că va da comanda lui Narzes, care dacă n'a avut biruințe, nu a fost nici înfrânt niciodată. Așa a fost și Narzes a biruit.

Mulțumită.

581. Un tînăr student, întâlni un om bogat recunoscut ca mare sgârcit, și nerecunoscător lui Dumnezeu pentru bunătățile sale lumești, și studentul zise : „Am văzut în scurta mea viață un orb, care căzu de pe o stâncă și-și pierdu mânile și picioarele. Inima mea fu cuprisă de milă, și întrebai pe om, ce-ar fi în stare să dea pentru a-și primi mânile și picioarele ?". „I-aș fi un sclav aceluia" — zise nenorocitul. „Bogatule — zise studentul mai departe, — Dumnezeu ți-a dat ochi, mâni și picioare și celelalte membre ; pe lîngă aceste te-a înzestrat și cu bunuri lumești, și unde e mulțumita ta pentru aceste ?".

(Krönes : Lex. III.)

582. Împăratul Alexandru al Rusiei vizitând Parisul în anul 1814 cercetă cu acel prilej pe văduva fostului său instructor Leharpe. Aceasta mișcată de deosebita atenţiune a împăratului, rămase în picioare în fața lui. „Doamnă sunteți foarte schimbată“ — zise împăratul. „Maiestate, am trecut prin multe nevoi prin războiu și revoluții suferind mult“. „Nu mă înțelegeți Doamnă — zise Alexandru — dacă zic că sunteți schimbată, o zic pentrucă nu sunteți atât de amabilă și bună cum erați cu mine odinioară, când trăia bărbatul D-Voastră“. Văduva rămase uimită de atâta bunătate din partea împăratului, care continuă : „dacă am însușiri bune, cari vă convin, cui am să-i mulțumesc decât îngrijirei părintești a fericitului D-Voastră soț ? Aș fi vesel să Vă arăt și numai o parte a recunoștinții mele“.

Munca.

583. Un mare fabricant și filantrop trecu într'o zi cu un prieten al său pe lângă o mănăstire veche, căzută în ruină. El zise prietenului său : „Mănăstirile s'au dărâmat , deoarece oamenii în timpul din urmă se rugau numai în ele fără să lucreze ; fabricile noastre vor avea aceiaș soartă, dacă în ele muncitorii vor munci numai fără să se roage.

584. Un om din societatea înaltă cercetă odată pe prietenul său, un morar sârguincios și îi arătă acestuia un inel cu două pietrii prețioase. „Ce folos ai din aceste pietrii ?“ întrebă morarul pe vizitatorul său. „Nimic“ fu răspunsul. „Atunci îți voi arăta eu ție două pietrii mai prețioase,“ zise morarul și îi arătă cele două pietrii de moară.

585. Un om tiner și voinic stătea culcat la soare înaintea casei sale și se plângea vecinului său, un om harnic, că are prea puțini bani. Acesta îi zise : „Ia vezi, în pământ chiar sub tine sunt 100 de taleri ; sapă numa după ei“. Tinerul se puse îndată pe lucru și săpă o groapă mare în pământ. Atunci vecinul îi dete un păr tiner, care îi aduse mai târziu chiar mai mult decât 100 de taleri.

586. Un moșneag se întorcea dela pădure cu o sarcină de vreascuri în spate. Era bătrân și fără putere, iar locuința-i era departe și drumul obositor.

Dela o vreme lăsă jos sarcina de vreascuri și zise, văitându-se, „Oh ! de-ar veni odată moartea să mă ia, că tare m'am săturat de atâta chin !“

Moartea ascultându-l veni numai decât :

— Iată-mă ! Ai nevoie de mine ?

Moşneagul se umplu de spaimă, când văzu moartea în faţă care a venit să-l ia.

Asta-i povestea după marele cugetător Tolstoi, îi hazlie povestirea, dar sub haina ei hazlie se ascunde un mare şi adânc înţeles al vieţii.

El chemă moarte ca să-l ia.

Moartea vine . . .

Însă dragostea de viaţă, pentru o clipă înăbuşită, de chin îşi ridică glasul, se arată mai puternică ca orice şi moşneagul nu doreşte moarte, doreşte iar viaţă.

Pe moarte o pune la lucru — îi zice să-i ridice sarcina. Şi aici este mare înţeles. Munca-i Sfântă şi prin ea se Sfinţeşte viaţa dându-i-se înţeles şi rost spre a fi trăită.

Să muncim ca să nu ne găsească moartea şezând.

Viaţa-i muncă, iar munca-i datorie.

Iar prin fapte mari omul rămâne veşnic nemuritor.

Spre aceasta ne îndeamnă şi Marele Învăţător, Predicatorul vieţii vecinice — Hristos.

(Vasile Longhinescu).

587. Acei cari aud, că miliardarii americani trăesc fără să facă nimic, bucurându-se numai, sunt foarte greşiţi. Pe lângă că a strânge acele imense averi, toţi au muncit din greu, dar mulţi din ei neluând în seamă situaţia lor actuală pun pe copiii lor să muncească spre a învăţa cum se câştigă existenţa.

Cel mai recent e cazul lui George Goetz junior, fiul magnatului cărbunilor din Chigago, care a început să se iniţieze în afacerile tatălui său ca simplu lucrător începând în mine şi trecând prin toată filiera până la departamentul unde se fac livrările cărbunilor. El lucrează încă de acum 6 luni pentru suma de 85 de dolari pe săptămână şi puţini din camarazii săi de lucru ştiu cu cine au de-a face, căci toţi îl numesc simplu : George. In fiecare dimineaţă se duce la lucru, munceşte 11 ore pe zi, şi seara se întoarce acasă cu metroul se duce în strada unde e palatul tatălui său şi pe o scară de serviciu se urcă în apartamentele sale, de unde după ce ia baia şi-şi face toaleta, iese transformat pentru câteva ore în tânăr de lume.

(„Universul")

588. Un ziar din capitala ţării noastre (Curentul din 18 Aug. 1928) istoriseşte că în America bătrânul cerşitor Daniel Sagrew

ştia să mascheze că e om putred de bogat şi cerşia mila trecătorilor. Poliţistul Kerk — cu prilejul unei razzii — l-a arestat şi l-a dus la poliţie. Acolo se dovedi că Kerk avea în haina sa zdrenţuroasă 170 dolari. Fu destul acest lucru pentruca poliţistul să apostrofeze cu indignare pe cerşitor zicându-i : „Ce individ". Cerşitorul simţindu-se ofensat, a chemat în judecată pe poliţist, dar pierdu procesul, dovedindu-se că posedă o avere de 20 milioane de dolari.

Iar judecătoria americană trimise pe bogatul cerşitor într'o casă de muncă, fiind omul, — chiar dacă e bogat, — trebuie să muncească în mod productiv iar nu să trăiască de pe spinarea altora.

589. Un monah din Muntele Sinai, deşi avea foarte mult de lucru, fiindcă trebuia să facă mâncare în fiecare zi pentru 220 persoane, totuşi nu era nici odată năcăjit sau trist, ci vesel şi voios. Stareţul îl admirase pentru această bună dispoziţie şi la un prilej binevenit îi ceru să-l lămurească asupra voioşiei lui. Monahul răspunse : „eu muncesc caşi când tot ce fac, ar fi slujbă pentru Dumnezeu", referindu-se prin aceasta la cuvintele lui Hristos : „tot ce veţi fi făcut la unul din aceşti mai mici ai mei, mie mi-aţi făcut".

De aici se vede, că omul îşi poate îndeplini cu mult mai multă uşurinţă lucrările lui, chiar şi cele grele şi obositoare, dacă se gândeşte că a munci pentru aproapele înseamnă, a munci pentru Dumnezeu.

590. Carol cel Mare a fost nu numai unul dintre cei mai mari împăraţi din toate timpurile ci şi un model de părinte. El a voit ca toate fiicele lui să se puie la lucru după condiţiile lor, aşa că ele trebuiau să spele, să facă mâncare, să coase, să brodeze şi altele. Impăratul nu purta decât albituri făcute de fiicele lui. Cu acest exemplu al casei sale împăratul a învăţat pe supuşii săi că munca nu e o ruşine, ci şi o datorie a tuturor.

Atâtea domnişoare din timpul nostru ar trebui să roşească faţă de aceste fiice ale marelui suveran.

591. Un monarh se abătuse odată pe la o mănăstire străină. Văzând cum lucrează călugării din acea mănăstire de dimineaţa până seara, le zise : „voi vă cugetaţi prea mult la hrana, care piere ; aduceţi-vă aminte însă că Domnul a lăudat pe Maria şi a ţinut de rău pe Marta". Auzind stareţul de părerea acestui că-

lugăr străin îl trimise într'o chilie ca să se odihnească. Când sosi ceasul prânzului, monahul aşteptă să fie chemat la masă, dar în zadar. Veni şi seara şi nimeni nu-şi aduse aminte de el. Atunci eşi el din chilie şi zise unui frate : „dar călugării de aici nu mănâncă ?" Călugărul îi răspunse : „au mâncat la ameaz !" Atunci iar întrebă : „apoi pe mine de ce nu m'aţi chemat să mănânc ?" Un frate îi răspunse : „Pentrucă tu ţi-ai ales partea cea bună, ca Maria şi ai socotit de prisos grija de pâinea zilnică." Sf. Apostol Pavel zice în mod hotărât : „cine nu lucrează să nu mănânce".

592. Un inginer eşi într'o dimineaţă prin ploaie şi furtună spre a examina un teren ce urma să fie canalizat. Un muncitor îl întâlni şi îi zise : „Domnule inginer, dacă aş fi un domn aşa de mare ca D-ta, nu aşi ieşi afară pe un astfel de timp". „Tocmai de aceia nu ţi-a dat Dumnezeu atâţia bani ca mie, fiindcă atunci nu ai mai munci.

Natura. Operă divină.

593. Un savant întrebă odată pe sf. Antonie : „Părinte, cum poţi trăi fără mângăierea cărţilor ?" Antonie răspunse : „Cartea mea este natura cu toate creaturile dintr'ânsa ; cartea aceasta este pururea la mine, înaintea mea şi în jurul meu ; când încep să o cetesc, văd în ea cuvintele Atotputernicului Dumnezeu."

Nădejdea.

594. Sfântul Nicolae, când i-se încredinţă un scaun episcopesc, în modestia lui avu convingerea că nu e demn de această chemare şi nici nu va putea răspunde cu sfinţenie chemării lui Dumnezeu şi să preia această mare răspundere. Când luă deci acest jug sfânt pe umerii săi, privi spre ceriu şi se rugă fierbinte zicând : „am nădejdea în Tine Doamne şi Părinte al meu ! Nu mă vei părăsi şi îmi vei ajuta să suport sarcina, ce mi-ai încredinţat-o. Ca Dumnezeu poţi să întinzi dreapta Ta, ca Părinte al meu, nu mă vei uita, şi iubirea Ta părintească nu va lăsa pe fiul său în neştiinţă." Astfel vorbi el, şi nu s'a înşelat în nădejdea sa ; nu primi numai ajutorul necesar ci cu mult mai mult decât avea trebuinţă.

(Lohner Biblioteca III 26).

595. În orăşelul Edesa Diaconul Abidus suferi moarte de martir. In timpul maltratării sale nu s'a auzit nici măcar un suspin din gura lui iar faţa lui nu trăda nici un semn al cumpli-

telor dureri, ce fără îndoială trebuie să le îndure. Atunci îl întrebă prefectul roman, ce foloase așteaptă el pe urma suferințelor sale, încât își dă sufletul cu atâta sânge rece. Sfântul martir îi răspunse : „noi creștinii nu ne uităm la aceea ce ne așteaptă, nu, noi primim și nădăjduim acea fericire Dumnezeiască, care ni este promisă și despre care apostolul Pavel scrie : „suferințele lumii acesteia sunt nimic pe lângă răsplata, care odată ni-se va da".

Vesel își primi moartea, capul i-se rostogoli în praful străzii și își dădu sufletul în mâinile lui Iisus.

(Baron Ad. anu 516. III. 48)

596. „Cel ce nădăjduiește, trebue să sufere" zice poporul nostru. E de neînchipuit de multe ori câte suferințe trebue să îndure cel-ce nădăjduiește, pânăce nădejdea ajunge să fie lăudată și imitată. Renumitul filozof Diogene, în frigul ierni — din cauza modestiei și a lipsei — umbla desculț pe ghiața străzilor — în admirația plebei. Plato zice către popor : „dacă voiți să vă arătați miloși către acest om și să-l liberați de chinurile lui, trebue să faceți ceva și anume, să nu vă mai arătați înaintea lui". Plato prin aceasta voia să spună că Diogene nu va mai simți chinul, dacă lumea admiratoare dispare.

Ce chinuri impune moda îndeosebi femeilor, cari se ologesc, numai să fie la modă. Și nu trebue să ne cugetăm la picioarele mici din China, ci la picioarele, sprâncenele smulse, ale femeilor noastre.

597. Un soldat cu numele Adrian fu chiar prin nădejdea creștină, câștigat pentru creștinism. Când acesta în floarea vieții — ca soldat — avu ocazie să privească atâtea și atâtea persecuții grozave contra creștinilor, întrebă odată pe niște martiri : „ce așteptați și nădăjduiți în schimbul chinurilor groaznice ce le îndurați ?" Și martirii îi răspunseră : „Nădăjduim dela Dumnezeul nostru acea fericire, pe care a promis-o adese-ori ; acele bunuri, pe care nici nu le-a văzut om pe pământ, despre care urechea încă nu a auzit și cari încă nu au existat în inimile vre-unui om, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce îl iubesc". Auzind cuvintele aceste Adrian a rămas atît de pătruns de cuvintele aceste încât se hotără să devie creștin, înmulțind numărul celor ce mor pentru Iisus Hristos.

598. In apropierea coastei de Vest a Angliei, un mare vapor de pasageri a fost surprins de un uragan. groaznic. Viața celor 1500 oameni ce se aflau pe vapor, se găsea în cea mai mare pri-

mejdie. Căpitanul vasului, conștient de datoria sa, a făcut toate sforțările cari stau în putința omenească, spre a îndrepta vaporul din apropierea primejdioasă a coastei. După o muncă îndelungată și de jertfă de sine a bravilor mateloți, vaporul a trecut peste adâncimile fatale și a ajuns în largul mării. Toți simțeau o ușurare. Dar deodată, o detunătură, o sdruncinătură, sguduind întregul vapor din toate încheieturile și în clipa următoare vaporul puternic, asemenea unei ghioci de nucă, a fost expus fără sprijin valurilor violente ale mării. Ce ce întâmplase ? Se rupsese cârma vaporului și astfel falnicul vapor devenise o jucărie a furtunii, care-l mâna cu o putere neobișnuită spre țărmul apropiat, în care valurile izbiau cu turbare. Toți priveau în față moartea sigură. Catastrofa părea inevitabilă. Pasagerii năvăleau asupra căpitanului, care, palid ca moartea, stătea la postul său. „Oare nu mai este speranță de salvare ? Nici măcar una singură ?", era strigătul tuturor, fiind plini de disperare. Dar el, trecut fiind prin experiențe mari, le răspunse solemn și serios : „Totuș, o ultimă speranță mai avem ; și aceasta este ancora temeinică a vaporului nostru. Vrem s'o încercăm în numele lui Dumnezeu." Apoi a dat comanda, ca ancora vaporului să fie slobozită. Urmă câteva clipe de nesiguranță înfricoșată. Apoi o lovitură în direcția vântului, și încă o sdruncinătură puternică, sub care se cutremură totul, și vaporul a fost ancorat. Un strigăt de bucurie a izbucnit din pieptul acelor suflete, cari deja păreau a fi victimele morții. Salvat ! „Ultima și unica speranță" a căpitanului, „ancora temeinică" a vaporului n'a dat greș.

O astfel de „ancoră sigură și temeinică" este nădejdea, care nu rușinează, precum zice Sf. Apostol Pavel.

După Semnele Timpului Nr. 8 din 1928.

599. Se spune că înainte cu vre-o 30 de ani un episcop din vechiul Regat primi vizita unui boer bogat, care voia să-și desvelească un mare păcat. Când boerul zicea un cuvânt, îl podideau lacrimile. Episcopul se nevoia să-i inspire curajul și-i șoptea „Ori cât ar fi cineva de păcătos totuși milostivirea dumnezeiască e multă și-l va ierta." Boerul cu sila toată zice : „Hotărât sunt a plânge neîncetat, și mă consider un mare păcătos și rătăcit la minte, căci nu pot pricepe și să cred, că : Dumnezeu s'a făcut om !" Zicea episcopul : „Mărturisește-mi sincer boerule, nu te mustră conștiința rostind o astfel de rătăcire ?" Boerul răspunde : „Dimpotrivă, gândul acesta mă doboară și nu-mi convine !" — „Apoi încă o întrebare ! " adause episcopul : „N'ai fi învoit

să ia-i bani sau alte daruri, numai să nu mai vestești în lume o rătăcire ca aceasta !" —N-aș face-o pentru lumea întreagă și prefer să mi se zdrobească capul ca la șarpe decât să împărtășesc și altora rătăcirea ce m'a cucerit !" — „Deci să-ți spun și eu părerea mea ;" urmă episcopul. De am fi în vreme de război și Măria Sa, Vodă, ți-ar încredința spre pază o cetate situată la frontieră„ loc primejdios și'n nemijlocita apropiere de vrăjmaș, și tot Vodă mi-ar da și mie în pază o altă cetate, dar la loc mai ferit, cam în mijlocul țării ; n'ai putea să-mi spui : căruia ar fi Vodă mai obligat cu recunoștință, mie că îmi încredințase o cetate scutită de năvală inamică, ori d-tale că te-a pus de veghe la o cetate expusă primejdiei ?" — „Cred că mie, căci era mai cu anevoie de a o veghia !" zise boerul luminat o leacă — „Atunci" nu mai fi desnădăjduit, — zise episcopul, — căci Dumnezeu te va răsplăti pentru lupta ce o duci cu desnădejdea dar eu deși sunt episcop, am mai puțin răsplată în această privință fiindcă nădejdea mea nu este amenințată de necredință.

(Foaia Diecezană).

600. Oștirile lui Ștefan cel Mare stăteau față'n față cu oștirea dușmană a turcilor. Sultanul trimise un spion să știrească planul oștilor Moldovenești. În zadar întrebuință acest spion toate mijloacele spre a-și ajunge scopul. El se întoarse la stăpânul său, raportându-i că un război contra lui Ștefan nu se va sfârși cu norocul turcilor, căci el l-a auzit pe acesta zicând : „îmi voiu încredința planurile mele lui Dumnezeu. El va prinde armele pentru robul său. Dacă dușmanul va porni cu război contra Lui, îl va pedepsi pe dușman după nebunia sa".

Nădejdea necredinciosului.

„Nădejdea celui necurat va pieri" (Iov 8 v. 3)

601. Furtuna atunci e înspăimântătoare când cineva te asigură că nici-o nădejde de scăpare nu mai ai. Regina Elisabeta a Austriei în desperarea ei cea mai de pe urmă a exclamat : „Totul ce posed, dau pentru o oră de timp pentru a mă putea pregăti la moarte, căci până acuma n'am crezut că după moarte mai poate fi ceva.

Dar a murit în clipa următoare. Ea era ca un pelerin în noaptea fără de lună.

Nădejdea credinciosului.

602. Într'un spital din București o tânără creștină era pe patul morții. Părinții ei, cu lacrimi în ochi, așteptau lângă tânăra fată desnodământul fatal. Medicul îi mângâia zicând : „Nu plângeți, căci dânsa și-a văzut cele mai frumoase zile ale tinereții și vieții sale".

„O, nu, Domnule Doctor, zise tânăra fată, „zilele mele cele mai frumoase încă nu au trecut, căci sfânta biserică m'a învățat că dacă trăesc creștinește, voiu vedea pe Domnul Hristos în mărirea sa".

Nașterea din nou.

Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu. Ev. Ioan 3. 3.

603. Nicodim, care a trăit în timpul Mântuitorului nostru ca învățător al Israeliților, avea o părere foarte bună despre Iisus Hristos.

Aceasta o știm din Evanghelia după Ioan Cap. 3. vers. 2. unde citim că, Nicodim îi mărturisește Domnului următoarele :

Știm că ești un învățător venit dela Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe cari le faci tu, dacă Dumnezeu nu este cu el.

Mântuitorul la rândul Său, ar fi putut să-i răspundă : Bine zici Nicodime, învățătorul lui Israel ! ; căci chiar nimeni nu poate face semnele pe cari le fac eu, pentrucă Dumnezeu este cu mine ; ai o părere foarte bună despre Mine, Nicodime.

Și atunci Nicodim ar fi putut încheia cu cuvintele :

Imi pare bine că m'ai înțeles Iisuse, și ai știut să-mi apreciezi considerația pe care am avut-o despre Tine și la revedere pe altădată.

Și Nicodim ar fi plecat poate acasă, mulțumit de convorbirea avută cu Iisus.

Dar vedem că s'a întâmplat cu totul altfel.

Mântuitorul în loc de a răspunde lui Nicodim la „bunele păreri" pe cari le avea despre Dânsul, îi răspunde cu totul altceva și anume că, „Cine nu se naște din nou, nu va vedea împărăția lui Dumnezeu".

Iubite cititor.

Nu cumva te asemeni și tu cu Nicodim, având despre Domnul Iisus, doar niște simple „bune păreri", dar neștiind nimic

despre naşterea din nou şi fără de care nu vei putea vedea împărăţia lui Dumnezeu sau poţi spune împreună cu apostolul Pavel : „Dacă este cineva în Hrisos, este o făptură nouă". II. Cor. 5,17.

Nu te mulţumi cu părerile tale bune despre Iisus Hristos ; caută să te naşti din nou (sufleteşte), stăruie asupra acestui lucru şi nu obosi până nu înţelegi cuvintele Mântuitorului, că dacă nu se naşte cineva din nou, nu va vedea pe Dumnezeu.

Ar—Ei.

Neascultarea.

604. Sfântul Ioan trimise odată pe un ucenic al său Gallus la un râu să pescuiască, pentru a avea cu toţii de mâncare. Gallus se duse, dar la un alt râu unde nu pescui toată ziua nimic şi seara se întoarse cu traista goală. Sfântul Ioan îl mustră, că nu-l ascultase şi nu i-a îndeplinit porunca cu promptitudine. Gallus îşi dăduse seama că neascultarea lui e cauza că Ioan şi ucenicii trebuie să rabde foame o zi întreagă. A doua zi când îl trimise iar, ascultă şi prinse o mulţime de peşti. Astfel învăţă Gallus cât de stricăcioasă este neascultarea, chiar şi în lucruri neînsemnate, şi ce binecuvântare poate aduce ascultarea.

(Beda, Cartea III).

Necazul.

605. Cine nu ştie că necazurile oţelesc pe om, aducă-şi aminte de icoana unui călător prin munţii înalţi şi primejdioşi. Eşti călător prin potecile muntelui.

Ai pirdut poteca marcată şi-ţi bocesti nefericirea ce te-a găsit până şi în acea ascunsă potecă dintre stânci. Energie, căci acum îţi vei pune la grea încercare spiritul de orientare. Familiarizat cu văile şi piscurile, vei ghici, nu ştii cum, cam pe unde trebue să continui drumul, pentru a prinde firul marcajului.

Marcajul acesta al potecilor e o binefacere imensă. Îţi menţine atenţia într'o stare permanentă trează, de veghe şi observaţie, ochii iscodesc ascuţit în toate părţile. Te oblig la un mare lucru ; acela de a merge totdeauna atent la locurile prin cari treci, de a merge cu ochii deschişi !

E mai folositor să rişti a te pierde, decât să ai o călăuză prea cunoscătoare a locurilor. Ea te va îndruma, e drept, pe cele mai

pitorești poteci, și va ști fiecare colț cum se chiamă, însă tu riști, cu toate acestea, să nu știi pe unde ai umblat. Te-a dus altul de mână.

Necinstire.

606. Un preot într'un sat, voia să închidă biserica, până ce el și cu credincioșii au eșit cu „crucea" la câmp afară. Aceasta pentrucă prin sat treceau o mulțime de oameni netrebnici, cari eventual nu s'ar fi temut să intre în biserică și să fure lucrurile de preț. Poporul însă privea aceasta faptă ca și o neîncredere în el și începură vociferările. Ba unul merse până acolo, încît ridică pumnul asupra preotului îmbrăcat în ornate. Din ziua aceea, preotul nu mai avu zi liniștită în comună. La vre-o câteva zile însă muri copilul aceluia care strigă mai mult contra preotului. La înmormântare preotul atrase atenția poporului la pedeapsa dumnezeiască. Și când muri și cel-ce ridicase pumnul asupra preotului, poporul se pocăi și-și cinsti preotul.

Necredința.

607. Pe un vas de războiu francez servea un locotenent, foarte punctual în serviciu și un tot așa de bun creștin. Căpitanul vasului însă era un dușman neîntrecut al religiunii, care prin glumele sale, căută să-l abată dela credința creștină pe bravul locotenet. Căpitanul se îmbolnăvi greu. Pe patul de moarte ceru dela locotenent să-i aducă o cutie din pupitrul mesei sale, în care avea însignele francmasonice. Lăsă să i-se cetească înc'odată formulele păcătoase francmasonice, și cu blăstămul pe buze își dete sufletul. Locotenentul fu cuprins de o așa scârbă, la auzul ultimelor cuvinte ale căpitanului încât părăsi marina și intră într'o mănăstire.

608. Wolfgang Fischbacher din Tirol, prin imoralitatea sa ajunse un necredincios, iar prin necredința sa ajunse un criminal. Abia în etate de 28 ani fu condamnat pentru nenumărate crime și tâlhării. El a fost ucigașul a două fete. El a ucis o familie întreagă, bătându-și joc de față înaintea părinților ei. El a recunoscut că a siluit peste treizeci de fete tinere. Advocatul lui a căutat să-i scuze crimele accentuând că el totdeatâteaori a fost stăpânit de nebunia superstițioasă. La această afirmațiune a răspuns Fischbacher, că el nu a crezut niciodată în nimic.

A murit cu totală lipsă de căință.

609. Cu câțiva ani înainte, s'a găsit sub un stejar cadavrul unui tinăr, iar lângă el revolverul cu care își luase zilele. În buzunarul hainei s'a aflat o bucată de hârtie, pe care erau scrise următoarele cuvinte cu creionul : „Cel-ce îmi vei descoperi cadavrul, află, că am trăit cinci ani după prescripțiile evangheliei, deplin mângâiat și mulțumit. Intr-un moment nesocotit însă am ajuns în societatea unor libercugetători, și aceia m'au adus, acolo unde mă afli azi. Rog creștinătatea să-mi ierte pasul, care fără îndoială o va supăra. Rog iertare dela iubitul meu preot, a cărui sfaturi dacă le-aș fi urmat, nu aș fi azi aici. Rog iertare dela părinții mei iubiți cărora prin acest gest nesocotit, le-am cauzat durere atât de mare. Luasem hotărîrea, să le fiu sprijinul bătrâneților lor. Dar trebue să renunț, căci nu mai pot suporta viața."

Iată unde duce necredința !

610. Pe un vapor ce călătorea spre America, între călători se afla unul, care nu mai contenea cu glumele sale nesărate la adresa lucrurilor religioase. Un călător evlavios îl ascultă câtva vreme liniștit, dar pierzîndu-și răbdarea îi zise : „crezi în nelămurirea sufletului ?"„Nu, eu nu am suflet," fu răspunsul. „Nu crezi nici în Dumnezeu ?" „Nu, căci el nu există." „Da ? răspunse omul, dacă e așa atunci eu am auzit despre D-ta, ba chiar am cetit." „Se poate, — zise glumețul — dar spune-mi dela cine, și unde ai putut ceti, pentrucă eu nu am scris nici-o carte ?" Și omul îi răspunse : „în psalmul lui David, unde stă scris : „nebunul zice în inima sa : nu este Dumnezeu.

Răspunsul acesta, râsul ascultătorilor de la bord, îl făcură pe necredincios, să se retragă tăcut și gânditor.

611. Goethe numește mari acele vremuri, în cari credința vie stăpânește pe om, iar pe acele în cari se lățește necredința, le numește neînsemnate și seci.

K. E. de Baer scrie : „fără îndoială vom privi ca un dar stricăcios, aceea știință, sau cultură, care ne răpește pacea sufletului, sau subsapă religia strămoșilor noștri."

612. Filozoful și poetul păgân Diagoras, era un necredincios îndîrjit. De mult se svârcolea în noroiul tuturor păcatelor, până ce avu nenorocirea să cadă în prăpastia atheismului. Odată i-se fură de oarecineva, una dintre cele mai frumoase poezii pe cari le compuse. Poezia furată produse hoțului mulți bani și

foloase materiale. Diagoras pârî pe hoț, acesta însă jurând strâmb, fu declarat de nevinovat. Procesul acesta îl scoase atât de mult din serite pe Diagoras, încât se cugetă la modul cum ar putea ajunge să jure și el strâmb, fără rușine, fără mustrare de conștiință spre folosul său propriu. Îi pică în minte, să desconsidere și să nege pe zeii romani. Se puse la masă, și scrise despre aceasta o carte. Din momentul acela nu mai existau pentru el zei, devenind cu desăvârșire un necredincios.

(Herbst : Exemple.)

613. David Hume un renumit filozof — privit de popor ca un mare necredincios — locuia într-un suburbiu al orașului Edinburg. Suburbiul era în legătură cu orașul printr-un pod de fier. Odată Hume având treabă urgentă în oraș, voind să scurteze drumul, nu mai ocoli pe podul de fier, ci se hotărâ să treacă mlaștina pe un podulet improvizat din câteva scânduri. Din întâmplare scândurile se rupseră și Hume căzu în ea unde se cufundă până la gât. Speriat începu să strige după ajutor. O femeie bătrână îl auzi, dar văzând că e filozoful Hume, îi zise : „A ! D-ta ești necredinciosul Hume, bine ți-s-a făcut ! Sufere acum !“ „Nu, nu sunt necredincios — răspunse Hume — Dumnezeu din ceriu îmi e martor“.

Mulți oameni necredincioși, își aduc aminte că există un Dumenezeu, numai când sunt în pericol, sau în fața morții.

614. Pe vremea alegerilor parlamentare din Franța, într-un departament își puse candidatura un socialist. Aderenții lui cunoscuți vrăjmași ai sfintei cruci, pentrucă contracandidatul era un preot, își luară urâtul obiceiu, că unde întâlneau o cruce o rupeau și o aruncau într-un anumit loc al Senei. În păcătoasa faptă s-a distins în deosebi un tânăr muncitor.

La un an chiar în locul unde fură aruncate sfintele cruci, s-a înecat tânărul muncitor.

615. In Olanda este o fabrică de hârtie, al cărei proprietar este lipsit de credință în Dumnezeu. El își comandă o mașină mare și urma să o instaleze. Prin această mașină lucrătorii nu aveau să aibă odihnă nici Dumineca, căci pusă odată în mișcare lucra luni de-a rândul. Ziua instalării sosi. Mulțime mare de curioși se adunară să vadă noua mașină. Proprietarul începu să glumească : „se zice că există un iad, atunci și pântecile acestei mașini este un iad. In iad nu va fi așa de rău după cum spun oamenii, nu a venit nici unul să ne spună“ etc. Puseră apoi ma-

șina în mișcare. Sus la cazan deodată începu ceva să clocotească. Intrigat proprietarul se urcă să vadă ce e. In momentul acela mașina explodă și trupul lui fu rupt în bucăți. Foc și aburi umplură întregul edificiu. Lipsa în nădejdea lui Dumnezeu de multe ori aduce pericole mari.

616. Filozoful fără credință Shopenhauer, muri în 20 Sept. 1860. Despre sfârșitul lui cetim : în decursul boalei lui, pătimind de grele suferințe, îi scăpă pe buze adeseori : Doamne, Dumnezeul meu ! Când un medic ce era la căpătâiu îl întrebă : există totuși un Dumnezeu în filozofia D-tale ? filozoful răspunse : la durere nu se poate fără credința în Dumnezeu, ceea ce înseamnă, că dacă mă voi face sănătos, trebue să mă schimb. De fapt filozoful deveni sănătos și același doctor îl întâlni odată și începu să-i vorbească despre vecinicie și Hristos. Shopenhauer plin de mânie îi răspunse : păstrează-ți poveștile cu grozăviile lor, bune pentru copii, filozoful nu are lipsă de un Hristos.

Și istoria ne spune : în aceeaș zi fu filozoful un cadavru.

617. Insuși Mântuitorul ne arată urmările necredinței când zice : celce va crede și se va boteza, se va mântui, celce nu va crede osândi-se-va. (Marcu 16. 16). Cela ce crede întru el, nu se judecă, iar cel-ce nu crede iată este judecat, că nu a crezut întru numele celui unuia născut Fiul lui Dumnezeu." (Ioan 3. 18) „celce crede întru Tine, are viață veșnică, si cel-ce nu ascultă pe Fiul nu va mai vedea viața". (Ioan 3. 36).

Necredința. Urmările ei.

618. Milionarul ateist Cecil Rhodes zise pe patul de moarte;: „Am căutat mult și am găsit mult în Africa : sănătate, diamante, aur, bogății. Acum pe toate acestea trebue să le las, nimic nu pot lua cu mine. Ceea ce ar fi rămas, n-am căutat, prin urmare nici nu am găsit". Cecil Rhodes ceru ce-i drept, telegrafic un preot, dar muri nainte de a sosi telegrama la destinație.

Necuviința.

619. O domnișoară frumoasă, începu să-și bată joc cu prilejul unui bal de o altă d-șoară, care avea defecte corporale. Cuvintele de batjocură le auzise un bun creștin, care îi răspun-

se : „D-zeu ne-a făcut şi nu noi înşine, iar fápturile lui D-zeu sunt toate bune." D-şoara continuă însă cu observaţiile ei ironice. Creştinul se simţi îndemnat să adauge : „credeţi-mi d-şoară, sufletul d-şoarei botjocorite este cu mult mai bun,mai frumos şi drept, decât corpul DVoastră, e suficient să ştii lucrul acesta." Prin aceste cuvinte izbuti creştinul să o reducă la tăcere.

Nedreptatea.

620. Un boer plecă cu argaţii săi la vânătoare de prepeliţe. El cutreieră diferite semănături şi ajunse şi la holda unei sărmane văduve. Văduva îl rugă să nu-i calce holda, căci aceasta este singurul izvor de existenţă pentru ea şi copii ei. Rugarea nu i-a fost însă ascultată. Boerul cu argaţii călcară întreaga holdă a sărmanei văduve, parcă din adins. Ce se întâmplă însă ? Întorcîndu-se boerul la conacul său, când voi să descalece, calul se sperie şi-l trânti pe boer aşa de nenorocit, că rămase mort pe loc.

621. In noaptea zilei de 8 iulie 518 s-a deslănţuit o furtună groaznică asupra Constantinopolului. Fulgerile şi trăsnetele se succedau unul după altul. Viforul cumplit trezi din somnul ei mortal, conştiinţa împăratului Anastasiu I., care a săvârşit nenumărate nedreptăţi bisericii lui Hristos. Ca un nebun, plin de frică şi cu groaza pe faţă, se vedea împăratul fugind dintr-o cameră în alta, căutând scăpare. Dimineaţa îl aflară mort de spaimă într-o cămăruţă dosnică. Pe semne îl omorâse frica de răzbunare a lui Dumnezeu pentru nedreptăţile comise.

622. Renumitul fabulist Esop dojeni odată pe locuitorii din Delphi, pentru cultivarea rea a pământului. Locuitorii se supărară foarte şi nu numai că-l închiseră, ci îi vâră în sacul lui un pocal din sfintele vase ale templului şi îl acuzară apoi, ca fur a celor sfinte. Pentru această nedreptate ce i-se făcu, Esop compuse următoarea fabulă : o broască primi la sine pe un şoarece. Îl legă cu o sfoară şi voi să îl ducă în fundul apelor. Şoarecele începu să strige că se îneacă. Broasca însă nu-l ascultă. Un vultur, ce observă totul, sări asupra şoarecelui şi-l mâncă, trase însă cu sfoara şi broasca afară, care avu aceeaş soartă. Esop voia să zică, că Dumnezeu la rândul său răsplăteşte nedreptatea cu toată siguranţa.

Neglijența.

623. Împăratul Teodosiu avea obiceiul să semneze toate actele ce i-se puneau înainte, fără ca să le citească. Pentru a-l vindeca de această neglijență care îi putea deveni fatală, își permise sora sa Pulcheria o femeie cuminte, următoarea glumă : între hârtiile puse înaintea împăratului spre semnare, strecură aceasta și o hârtie prin care vinde surorii sale pe soția sa. Împăratul iscăli. Pulcheria luă hîrtia, și chemă pe împărăteasa Eudoxia pe care o informă de toate planurile sale. Când împăratul lăsă să fie chemată iubita lui soție, servitorul i-a adus știrea că Pulcheria nu permite aceasta, pentrucă fosta împărătească este acum sclava ei. Împăratul mirat trimite al doilea servitor după împărătească. Primi ca răspuns actul de cumpărare iscălit de însăși mâna sa. Împăratul văzându-și neglijența se rușină și din clipa aceea a fost vindecat de superficialitatea sa.

Nelegiuire.

624. Era în campania din 1916. Soldații români înaintau vitejește în Ardeal. În spitalul din orașul B. între mulți alții era și un soldat, despre care s-a spus preotului „că e așa de mutilat, încât trebue împărtășit având să moară în câteva ciasuri. Preotul se apropie de el și îi zise: „Prietene! am auzit că ești greu rănit, am venit să te mângâi.“ Surâzând îi răspunse soldatul: „Părinte ridică pătura de pe mâinile mele — preotul ridicând, cu groază observă, că îi lipsesc ambele mâini. Apoi soldatul zise: „ridică pătura de pe picioarele mele, și preotul ridicând-o, văzu că îi lipsesc și picioarele. „Cât te compătimesc prietene“, exclamă preotul. Soldatul însă îi răspunse: „nu mă compătimi părinte, căci mi-am luat răsplata pentru necredința mea de mai naínte”.

625. Rabsaches, pe care-l trimise regele Asiriei contra Ierusalimului scrise Iudeilor următoarele rânduri nelegiuite: să nu vă înșale pe voi Ezechia zicând : Dumnezeu vă va izbăvi pe voi, au doar a izbăvit vreunul din Dumnezeii neamurilor țara sa din mâna împăratului Asirienilor. Unde este D-zeul lui Emat, și al lui Arfat? Și unde este D-zeul cetății Lepfarimului? Au putut mântui Samaria din mâna mea? Cine din Dumnezeii tuturor neamurilor acestora au mântuit pe pământul său din mâ-

na mea? Cum va mântui D-zeu Ierusalimul din mâna mea? (Isaia 36: 18-20.)

626. Mai mulți oameni petreceau într'o zi de Duminecă la crâșma unui sat, tocmai pe timpul liturghiei. Sunau clopotele când unul dintre bețivi stăpânit de diavolul începu să înjure pe preot, pe D-zeu, pe toți sfinții că-i tulbură petrecerea. Crâșmarul om religios, căută să-l calmeze, dar bețivul răspunse: „D-zeul nostru e o păpușe, nu mă tem de el! Să vedem are puterea să mă oprească a înghiți acest pahar de rachiu?" Când ridică paharul, odată îngălbeni și căzu mort jos la pământ.

627. Un tânăr care avea deosebita plăcere să-și bată joc de tot ce este sfânt, precum și de preoți, servitorii lui D-zeu, fiind odată într'o societate începu să arunce cu noroi și în Maica Domnului exprimându-se atât de necuviincios, încât cei de față rămaseră consternați. Abia se împrăștie societatea, o luă spre casă și tânărul nostru. Trecând pe lângă o casă în construcție și nevoind să o ocolească, chiar în momentul trecerii se surpară schelele omorându-l pe loc. Persoanele cari au petrecut împreună cu dânsul auzind întâmplarea aceasta au zis: „aceasta a fost mâna dreptei judecăți."

(La Vera bouna Novella di Fir).

628. Un episcop se afla în vizitațiune canonică împărtășind credincioșilor peste tot binecuvântarea sa. Un tăietor de lemne nelegiuit își bătea joc de binecuvântarea episcopului și căută să-l imiteze. Abia plecă episcopul și tăietorul ocupat cu crăparea unor lemne, își repezi securea în mâna, cu care imita batjocoritor binecuvântarea episcopului.

Astfel se răsplătește nelegiuirea!

Nemulțumirea.

629. O istorioară ne spune: Un țăran se căznea cu aratul și se necăjea foarte din cauza pământului pietros. Dar iată că veni la el un străin misterios, îi luă plugul din mână, și trase cu el cele mai frumoase brazde. „Ar fi bine acum", zise țăranul, „dar îmi lipsește sămânța". „Iată și sămința" zise străinul, și într'o clipă presără grăunțele. „Dar ploaia va strica semănătura, sau soarele o va arde". „Aici sunt două cutii, una cu ploaie, alta cu soare; le poți schimba după plac". Și într'adevăr la seceriș, grâul era de o frumusețe rară. Străinul veni din nou și întrebă: „Ei, ești

mulțumit acum?" „Aș", răspunse țăranul, „dacă este atâta grâu, n'are nici un preț", „Dar într'al tău sunt numai grăunțe de aur", zise străinul și frecând în mână câteva spice, aurul cel mai curat străluci în mâna sa. „O, cum mă va înșela jidanul când mă voiu duce să schimb aurul", strigă atunci țăranul.

Nici acum nu era mulțumit.

Nemurirea.

630. Carmen Sylva, fericita regină a României, zice în cugetările sale : „Mângâierea s'o cauți numai în ceeace e fără moarte : în natură și la Dumnezeu". Marele român Emanoil Ungureanu la Dumnezeu a căutat fericirea sa. Acest binefăcător al Bisericii ortodoxe române cu cinci minute înainte de moarte, simțind că va muri, a zis către cei care-l îngrijau : „Aprindeți acum lumânarea căci nu vreau să mor fără lumânare. Aprindeți acum lumânarea căci lumânarea însemnează viața omului după moarte".

(Din cuvîntarea funebră a P. S. Episcop Grigore al Aradului, la înmormîntarea mecenatului Emanoil Ungureanu, în ziua de 28 Martie 1929 în Timișoara).

631. Nasamonii, un vechiu popor al Africei, avea datina că după moarte se îngropau șezând, ceeace înseamnă că munca lor s'a terminat și au trecut în eternitate, în nemurire. Romanii așezau pe scaune statuile împăraților lor decedați, pentru a semnifica trecerea lor la nemurire.

632. Biserica din Constantinopole în anul 459 a ridicat mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul. Toți cenobiții erau împărțiți în trei serii, care se succedau la slujbele divine, așa fel că nici odată nu se oprea cântarea și cetirea în biserică.

Cât de puțin indică cântarea și cetirea neîncetată — vecinicia. — Călugării din Constantinopole erau săraci,. dar prin sărăcie erau numai în așteptarea bunurilor viitoare. Ei lăcrimau, dar numai cu lacrimi prea puțin făceau, căci chiar în tot timpul vieții dacă or fi plâns, aceasta — față de vecinicie, — este ca și cum cineva ar plânge la mormântul tatălui său, iar a doua zi nu ar mai plânge.

633. La Focșani s'a ridicat o statuie lui Nicolae Filipescu. Teodor Enibace din Putna a luat inițiativa. Dar n'a apucat să ajungă desvelirea monumentului. Înainte de moarte scrie în testamentul său următoarele :

„Presimt că Dumnezeu nu-mi va îngădui să rostesc eu însumi elogiul lui Nicolae Filipescu, de care au fost legați cei mai frumoși ani ai vieții mele politice... Desigur, este neobișnuit lucru, ca la o solemnitate de felul acestuia să se audă și ce gândea unul din aceia care au făcut marea și ultima călătorie... Când se vor citi cele ce scriu aci, de multă vreme eu nu voiu mai fi printre voi, — și poate totuș că voiu fi, cu sufletul, care este nemuritor, și poate că împreună cu mine va fi aici și sufletul lui Nicolae Filipescu ...".

Aceste cuvinte fură citite în Nov. 1928 de fiul lui Enibace la desvelirea monumentului marelui patriot.

634. Regele Dariu al Perșilor avea — între alții — zece mii de soldați, care formau **legiunea** zisă și : **„nemuritoare"**. Numirea aceasta nu provenea dela faptul că soldații nu ar fi murit, ci de la faptul cum era susținută. Dacă un soldat cădea pe câmpul de luptă sau murea în alt chip, locul lui era numai decât complectat, astfel că numărul de zece mii era totdeauna complectat. Omenește se poate spune că Dariu a voit să facă un fel de nemurire, dar încercarea a trecut peste puterile lui.

„Al Domnului este pământul și plinirea lui" (Ps. 23 v. 1). Numai în Dumnezeu ne bucurăm de nemurire.

635. „Dacă punem alături clădirile morților cu locuințele celor vii, vom vedea între ele o mare deosebire. Adăpostul pentru vii este aproape totdeauna un bordei șubred, pe care vremea sau o întâmplare nenorocită, lesne o nimicește. Lăcașul de veci însă, trebuie să fie după credința acestor oameni, de o trăinicie care să înfrunte puterea distrugătoare a vremii, precum și primejdia de tot felul. Casa în care își ducea viața putea să fie și vremelnică așa ca viața, dar mormântul trebuia să fie durabil, vecinic, ca și viața de după moarte. — De fapt mormântul primitiv, — dolmenul, peștera, gropnița boltică, — cu pereți de piatră ascunși în pământ e o întrupare a veciniciei — Sub înrâurirea credinței religioase, s-a desvoltat în chipul acesta arhitectura, în epoca neolitică.

(Revista Teologică p. 269, anul 1925.

636. Alexandru Cel Mare întrebă pe ghicitorul Maxim : „de unde isvorește râul Nil, iar ghicitorul răspunde mirat că dela un împărat se aștepta să-l întrebe ceva despre origina omului și cele ce vor urma după moarte." În adevăr nemurirea ar trebui să preocupe mai mult și pe creștini.

637. Aproape toate religiile din antichitate aveau la bază credința în nemurirea sufletelor. O dovadă elocventă despre aceasta ne servesc mumiile și piramidele egiptene precum și doctrina indiană despre metempsichoză (trecerea sufletului dintr'un corp în altul). După Zendavesta perșilor vechi, sufletul celor drepți trece după moarte peste o punte îngustă și înaltă, care duce deasupra unei prăpastii adânci, din lumea deșertăciunilor în livezile minunate ale lui Ormuzd. Deasemenea și dacii au avut credința în viața de după moarte.

638. Un învățător explică elevilor săi nemurirea sufletului în felul următor : Desfăcu înaintea lor ceasornicul său, separând cutia ceasornicului de mecanismul lui. „Vedeți", le zise el, „mecanismul funcționează mai departe, chiar dacă i se ia îmbrăcămintea. Astfel și sufletul poate trăi mai departe și fără îmbrăcămintea sa, fără de trup".

Nemurirea sufletului.

639. Socrate, când a fost condamnat la moarte, zise către judecători : „Acuzatorii mei mă pot omorî și-mi pot chinui trupul după placul lor, dar asupra sufletului, care e nemuritor, nu pot exercita nici o putere".

Nenorocirea.

640. Un rege al Persiei a întrebat odată pe trei din cei mai de seamă înțelepți ai țării lui : „Care nenorocire e mai mare pe lumea aceasta" ?

Cel dintâiu a răspuns : „Bătrânețea, însoțită de neputința trupului și de slăbiciunile minții, de sărăcie și de boli — e cea mai mare nenorocire".

Cel de al doilea a spus : „să fi sărac și fără nădejde de a scăpa de sărăcie ; să fii bolnav și pe deasupra nerăbdător — e și mai rău. Nerăbdarea este cel mai mare rău".

Cel de al treilea a răspuns : „Ceea ce este mai de temut, e să ai moartea în față și să știi că ți-ai risipit viața veșnică, Iată cea mai mare dintre toate nenorocirile".

Regele spuse că cel de al treilea are dreptate. Și dete poruncă să fie răsplătit cu daruri.

Nepăsarea față de patimi.

641. Stă scris în „Viețile Sfinților Părinți pustnici" că un bătrân pustnic fiind întrebat de ucenicii săi asupra mijlocului de a combate relele înclinări, le răspunse prin exemplul acesta :

El locuia într-un loc plantat cu chiparoși. Porunci unuia din ucenicii săi să scoată un chiparoș care i-l și arătă. Ucenicul îl scoase îndată, fără nici o greutate, cu o singură mână.

Bătrânul îi arătă un altul, puțin mai mare pe care îl scoase ucenicul dar cu mai mare silință și punându-și amândouă mânile.

Pentru a scoate un al treilea, care era și mai mare, trebui ca unul din tovarăși să-i ajute și o făcură cu destulă greutate.

În sfârșit, bătrânul pustnic le arată unul, care era înalt și gros, cum sunt copacii mai îmbătrâniți. Toți tinerii pustnici se străduiră și nu putură nici decum să-l miște.

Atunci bătrânul pustnic luând de aci exemplu spre a-i instrui, le zise :

— „Iată, scumpii mei, fii, cum sunt patimile noastre ? La început, când încă nu s'au înrădăcinat, ți-este ușor de a-le scoate, oricât de puțin te-ai strădui să lupți împotriva lor. Dar când printr'o îndelungată nepăsare, au fost lăsate, să prindă rădăcini adânci în inima ta, ți-este greu să le stăpânești.

Stăruiți, deci, din vreme, ca să desrădăcinați. și îndepărtați pe dușmanii, cari mai târziu v'ar da de lucru, aducând în urma lor pierderea voastră. Ne împăcăm, adeseori, cu gândul că avem, pentru mai târziu, destul timp de îndreptare ; dar vremea ,care trece până să ne hotărâm pentru îndreptare, nu face altceva decât să adune alte fărădelegi. O amânare zadarnică de a ne îndrepta este mai de grabă o primejdie, decât un mijloc de scăpare !".

(După : Duminică Ortodoxă)

Nerecunoștința

642. Un copac dintr'o pădure, tăiat și trântit la pământ, plângea cu amar. Un tăetor de lemne trecu pe acolo și-l întrebă de ce plânge. Arborele răspunse : „Nimic nu mă doare ca nerecunoștința. Acum câteva zile veni un om la mine, rugându-mă să-i dau o creangă spre a-și face o coadă la topor. Eu i-o dădui dar ce să vezi, abia potrivi coada la topor și mă și doborî la pământ cu câteva lovituri".

643. Un filosof păgân din vechime spunea că cea dintâi treaptă a nerecunoștinței este de a nu răsplăti fapta bună, a doua de a uita, iar a treia de a răsplăti binele cu rău. Cunoaștem fabula despre omul care a încălzit la sânul său un șarpe amorțit, dar acesta drept recunoștință la omorît cu mușcătura-i veninoasă. Istoria aceasta a șarpelui se repetă mereu în lume și se potrivește mai ales atunci, când oamenii nerecunoscători abuzează de darul lui Dumnezeu și jignesc pe cel mai mare binefăcător, pe Dumnezeu.

Nerușinare.

644. În anul 912 fu cotropită Germania de hoardele nomade sălbatice ale Ungurilor. În Brema sălbaticii Mongoli uciseră mulți cetățeni, mulți preoți, arzând și nimicind multe biserici. Își bătură joc de relicvile sfinte, jucară și-și petrecură în casa Domnului în mod nerușinat. Apoi beți, dădură foc bisericii catedrale. În mijlocul petrecerii însă veni pedeapsa lui Dumnezeu. Izbucni pe neașteptate un vifor cumplit, cari duse schinteele până în tabăra dușmanului, care se aprinse și se mistui în flăcări. Nu numai că a ars întreagă tabăra dar au pierit și mulți dușmani, iar cei rămași au trebuit să fugă.

Astfel a știut Dumnezeu să pedepsească pe nerușinați.

Nesațul.

645. Un servitor avea obiceiul, de a bea cu un pahar de vin ori rachiu, mai mult, decât putea suporta. Într-o zi el aducea caii de la adăpat. „Du caii îndărăt la adăpat", îi porunci stăpânul. Servitorul se uită mirat la el, dar observând tonul hotărât al stăpânului, se supuse și plecă bombănind. Când se întoarse stăpânul îl întrebă : „Ei, au beut caii ?" „Cum să bea, doar știe oricine că animalele nu beau, dacă nu li-e sete", răspunse servitorul. Atunci stăpânul îi zise zimbind : „Vezi să iei în viitor exemplu de la cai tăi și ține minte, că un om, care bea prea mult, are mai puțină minte decât un animal".

Nestatornicie.

646. Trei creștini Andrei, Paul și Nicomach fură duși înaintea procurorului roman, acuzați că sunt creștini. La întrebarea procurorului, Nicomach îi răspunse trufaș : „eu sunt un creștin".

Acelaș lucru îl mărturisiră și ceilalți însă modest și cuvincios. Procurorul îi porunci lui Nicomach să jertfească zeilor, la ceea-ce acesta răspunse: „tu știi că un creștin nu jertfește diavolului". Procurorul dădu ordine și chinurile începură. Abea îl atinse însă călăul, când Nicomach începu să strige „nu am fost niciodată creștin, sunt gata să jertfesc". Îndată fu eliberat și dus la altarul de jertfă, unde acesta, jertfi. Însă în momentul acela diavolul îl trânti la pământ, începu să se zvârcolească în dureri cumplite, și apoi își dete sufletul.

Nestatornicia vieții.

647. Ești un biet trecător omule, pe acest pământ. Voești să mănânci un măr frumos dar înlăuntrul lui găsești un vierme. Vrei să rupi o floare frumoasă de lângă cale, dar un șarpe de lângă floare te face să fugi speriat. Lauzi frumusețea mării, dar ți-aduci aminte că mulți au pierit în valurile ei. Vezi cum se ridică norii și aștepți ploaie, dar în loc de ploae vine o furtună năpraznică și sămănăturile se nimicesc.

Îți faci casă betonată dar cutremurul ți-o surpă.

În fața pumnului naturii omul devine neputincios, de unde trage dureroasa concluzie a nimicniciei omenești, care reduce la umilință mândria omului îngâmfat de multele și marile descoperiri. Și totuși această natură atât de răsvrătită este și profund îndurerată, după cum s'a exprimat un filozof german: „Natura, în melancolia ei fermecătoare, este ca o mireasă al cărei mire a murit în ziua nunții. Ea poartă cununa și veșmîntul de mireasă, dar ochii îi sunt plini de lacrămi".

„Că nu avem aici cetate stătătoare, ci aceea ce va să fie o căutăm (Evrei 13 v. 14)".

Nesupunerea.

648. O căprioară zise odată puiului său: „Odorul mamii, să nu te avânți singur în pădure, fiindcă nu departe de noi stă un tigru, care cum te vede, te sfâșie și te mănâncă". „Spune-mi mamă — zise fiul — cum e tigrul, ca să știu să mă păzesc de dânsul. „Tigrul copilul meu, e dihania cea mai grozavă, ce s'a văzut vreodată. E un ucigaș din ochii căruia scapără scintei, iar la gură face spumă de sânge". Bine mamă, făcu puiul de căprioară, acum când îl știu, mă voiu putea să mă feresc din drumul lui. Nu mult după aceasta, puiul de căprioară eși să se plimbe

în pădure și nenorocul îl duse tocmai lângă un tigru care dormea în iarba verde. Puiul de căprioară se uită la tigru, care era cu ochii închiși și zise : „Nu, nu, acesta nu poate să fie tigrul, căci din ochi nu-i scapără scântei, și din gură nu-i curge nici-o picătură de sânge. Și nici așa de groaznic nu este la vedere. Așa dar, hai să mă apropii de el și să-i dau bună ziua". Se apropie deci, îi dete bună ziua(, dar cu aceasta îl trezi pe tigru, care dormea. Tigrul sări în sus și fără să-i răspundă măcar, îl sfâșie și-l mâncă.

Așa e și între oameni. Nu e bine să-i judecăm după înfățișare, căci adese-ori oamenii cei mai răi se prefac că ar fi buni și nevinovați. ca niște îngeri.

Nobleţea inimii.

649. Erau odată două surori, una bogată și alta săracă. Cea săracă lihnită de foame se duse la sora bogată să ceară ajutor. Aceasta îngânfată însă îi răspunse : „du-te căci nu vreau să te ajut". Câteva ore mai târziu o zarvă mare se auzea în curte, casa luase foc, nori negri de fum străpunși de suliți de foc înfricoșătoare umplură văzduhul. Bogata țipa și își rupea părul zicând : „vai de mine voiu muri cu ai mei de foame". „Bunul Dumnezeu va avea grijă de cei nenorociți" îi răspunse sora cea săracă, dar bună, care alergase în ajutorul ei.

Numele Domnului.

650. Sfântul Ioan Chrisostom zicea adeseori : „Numele de Iisus redă orbului vederea, surdului auzul, ologului mersul, mutului graiul, mortului viața și celui stăpânit de duhurile rele, liberarea de ele".

Obicinuința.

651. Să intrăm odată noaptea în azilele noastre de noapte, în închisorile arestaților, în cazărmile soldaților, unde se adună atâția și atâția oameni, ori să intrăm iarna în colibele țărănești, în cari oamenii, găinile și viteii cu purceii dorm împreună și vom vedea, că un om atunci intrat în colibă abia poate să răsufle de aerul cel greu. Cei din lăuntru sunt însă foarte mulțumiți și zic, că e bine așa, pentru că e mai cald.

Tocmai așa e și în viață. Generația de oameni a venit după generație a venit și s-a dus ca valurile mării și fiecare a adus

cu sine din fundul sufletului ei gunoiul și murdăria pe care a avut-o, pentru a o arunca în viață. Răutatea a crescut atât de mare, cât muntele. Răutatea și nedreptatea au înficiat aerul atât de mult, încât omului cu sufletul curat îi pare, că trebuie să se înece, dar mulțimea cea mare și rea de oameni s'a obicinuit cu această atmosfră grea, încât e mulțimită și se bucură de viața ce o are.

Petrov : Calea lui Dumnezeu.

652. Alcibiade era foarte mirat că Socrate avea o soție atât de guralivă, și-l întrebă cum de o mai poate suferi. Filozoful răspunse : „m'am obicinuit cu gura ei care nu mă mai supără, ca și cum aș auzi țăcănitul roții de la fântână. Țăcănitul e supărător câtă vreme nu ești obicinuit, dar auzindu-l în fiecare zi, nu-i mai dai nici o atențiune la urmă".

Ocupațiunea.

653. Atenianul Pisistratus, om practic, lăsă să fie adunați toți bărbații lipsiți de lucru în piața orașului, acolo li-se împărțea vite și sămânță și li-se ordonă să cultive pământul.

654. Sfântul Macarie cercetă odată pe sfătul Antonie, care era tocmai ocupat cu împletitul de coșuri. Macarie deși foarte obosit de drumul lung ce l'a făcut, s'a apucat să-i ajute. Și a lucrat cu atâta sârguință, încât Antonie plin de admirație, i-a sărutat mâna.

655. Cenzorul roman Cato nu permitea nici unui străin să poarte titlul de cetățean roman, dacă mânile nu-i erau muncite, pline de bătături, ca semn că nu-și petrece viața în trândăvie, ci în ocupațiune serioasă.

Împăratul și filozoful Marc Aureliu numea acea țară fericită, în care nu se găsesc trândavi, ci unde toți trăesc din munca proprie, și nimeni nu se folosește de sudoarea altuia.

656. Un bătrân ce locuia într-un deșert, trebuia să-și care de departe apa necesară. Se întâmplă într-o zi, că din cauza oboselii își pierdu puterile și căzu la pământ. „La ce să mă mai chinuiesc atâta cu căratul apei, — își zise bătrânul — îmi voiu muta coliba la marginea râului și acolo voiu locui pe viitor". Pe când își zicea aceste, auzi deodată pe cineva venind după dânsul și numărându-i pașii. „Cine ești" ?. zise bătrânul. „Sunt îngerul trimis de Dumnezeu, pentru a-ți număra pașii și a-te

răsplăti pentru osteneala ta". Bătrânul, întărit din nou, se sculă și își mută coliba și mai departe de apă.

657. Un tînăr deveni ucenicul unui eremit bătrân și venerabil. Tînărul se plânse — după scurtă vreme — de descurajare. Bătrânul căută să-l îmbărbăteze zicându-i : „nu-ți pierde curajul, mă voiu ruga de bunul Dumnezeu să-ți ajute El" — Nu peste multă vreme tînărul se plânse iarăși. Bătrânul atunci se rugă ferbinte de Dumnezeu să-i arate cauza descurajerii tânărului. Iar Dumnezeu îl arătă pe tînăr cum acesta o parte bună din zi o petrece în lenevire, dormind. Îndată chemă pe tînăr la sine și îi povesti vedenia, îndemnându-l să fie activ și să lucreze sârguincios. — Acesta îl ascultă, și din momentul acela dispăru ispita.

Rosweid : Viața sfinților.

658. Un tânăr acest ce trăia în pustie, se plânse odată că e în pericol a-și pierde fecioria. Nu-i ajută nimic nici postul, nici rugăciunea și nici privegherea. „Poate să-mi ajute o ocupațiune își zise — și se puse pe lucru. El era de meserie olar. Se apucă să fabrice oale, pe care apoi după ce le termină le sparse, pentru ca să se apuce din nou a le fabrica. Și numai muncind din greu putu scăpa de ispită.

659. Un cetățean roman fu acuzat de vrăjitorie înaintea senatului, pentrucă el de pe o holdă relativ mică, aduna bucate cu mult mai multe, decât vecinii lui de pe holde cu mult mai mari. Pentru a se apăra luă cu sine vitele sale, uneltele de plugărit și pe puternicul său frate. Ajuns înaintea senatului zise : „aceste aici sunt mijloacele mele de vrăjitorie, prin cari câștig atâtea bucate. Munca mea de peste noapte, precum și sudorile mele, bineînțeles nu le pot aduce ca martor".

Plinius I. 10 c. 6.

660. Regele Egiptului Amasis elaboră o lege în urma căreia, fiecare cetățean din Egipt avea datoria strictă de a se prezenta odată pe an înaintea guvernatorului, pentru a arăta că din ce trăește. Cine întrelăsa aceasta, sau nu era în stare să-și justifice ocupațiunea, acela era privit ca povară nefolositoare pe acest pământ și condamnat la moarte.

661. Brahmanii — o castă la poporul din Indiile engleze —, alungau nemâncați copii de la masă, dacă nu dovedeau că s'au ocupat cu ceva serios în acea zi, așa ca să merite mâncarea ce o mănâncă.

Omul. Valoarea lui.

662. În împărăția lui Dumnezeu pe pământ fiecare om este atât de necesar, încât nu poate fi înlocuit cu altul. Să nu crezi, iubite cititorule, ori cât de mic și neînsemnat te-ai ținea, că ești de prisos pentru lucrul lui Dumnezeu în lume. Aceasta se poate vedea și din următoarea întâmplare :

La repetiția generală a unui concert cu orchestră, când corul cânta mai cu multă putere, însoțit de sunetul tobelor, trompetelor și al goarnelor, flautistul care stătea în colț s'a cugetat în sine : „În acest sgomot puternic e indiferent de voi cânta și eu ori nu" — și a încetat de-a mai sufla în flaut. În acel moment dirigintele a dat semnalul de tăcere, și a strigat : „Ce e cu flautul" ? Urechia artistului a simțit că armonia nu e deplină, fiindcă un instrument nu-și făcea datoria. Astfel și Dumnezeu ascultă să auză glasul de laudă al fiecărui om la locul și lucrul pe care îl are. Armonia și împărăția lui Dumnezeu pe pământ atunci este mai deplină când toată suflarea laudă pe Domnul.

Rev. Teol. anul III Nr. 14—16.

Onestitatea.

663. Un mohamedan vându unui arab creștin o cămilă și băeții acestuia o aduseră acasă. Când luară șeaua de pe cămilă, găsiră sub șea un colier de diamante, pe care desigur vre-un călător îl ascunse acolo și îl uitase. „Tată", ziseră băieții. „binecuvântarea ne face avuți fără osteneală". Dar acesta zise : „Duceți îndată diamantele îndărăt vânzătorului, căci el mi-a vândut numai cămila, iar nu și această podoabă".

664. Un preot evlavios călătorind spre casă fu întimpinat de niște bandiți, cari îl despoiară de tot ce avea la sine. La urmă căpitanul lor se răsti la el : „Nu mai ai nimic ?" „Nu", răspunse tremărînd preotul, care dăduse de bună voie tot ce avea. Atunci banditii îl lăsară să plece ; dar mergînd mai departe bietul om își aduse aminte că mai are câteva monede de aur cusute în tivul hainei. Se întoarse deci îndărăt la hoți și le mărturisi ! „Sunt un mincinos, v-am spus că v-am dat tot și iată că mai aveam la mine acești bani. I-am adus și pe aceștia". Această onestitate impresionă atât de mult pe banditi, încât îi deteră tot ce luaseră de la el, lăsându-l să-și urmeze calea neturburat.

665. Un negutător onest, văzându-și zilele terminate, înainte de a muri ceru să i-se aducă registrele pentru a le revidia. Răsfoind se opri la socoteala achitată a unui tâmplar. Revizuind-o a aflat că tâmplarul achitase mai mult cu o mie de lei Tâmplarul era deja de mult mort. Îi rămăsese însă copiii. Bunul și onestul negutător trimise pe un prieten al său la urmașii tâmplarului, care achită acestora mia și procentele.

666. Generalul francez Chatillon eșind odată din biserică dădu unui cerșitor mai multe monede, fără ca să se uite la ele. Monedele erau de aur. Cerșitorul observând aurul alergă după general pentru a i-le restitui. Generalul văzând onestitatea sărmanului om, îl lăudă, și-i lăsă lui întreaga sumă! (Galura: Exemple).

667. Tamerlan ocupă întreaga Sirie. Un sărman agricultor, pe când î-și ara holda sa, fierul plugului scoase din pământ un vas plin cu monede de aur. Sărmanul om duse comoara viteazului Tamerlan, care chemă pe sfetnicii săi și golind aurul le zise: „căutați și vedeți se află pe banii aceștia efigia antecesorului meu? „Nu, răspunseră sfetnicii, aceste sunt monete romane". Atunci Tamerlan zise: „prin urmare nu am nici un drept asupra acestor bani; aș fi nedrept dacă aș lua ceva din aurul aflat de acest sărman om, căruia însu-și ceriul îi dăduse." (Dolz. Exemple).

668. Doi gospodari din Elveția Franz și Gaspar se judecau pentru o livadă. Într-o zi zise Franz lui Gaspar: „vecine! pentru judecata noastră, eu am lăsat să fie convocați mâine judecătorii cantonului. Nu suntem destul de învățați nici tu și nici eu pentru a ști a cui este dreptatea, să hotărască ei. Vino te rog mâne, cu mine la judecată". „Prietene, răspunse Gaspar — vezi bine că mâine sunt ocupat cu aducerea fânului acasă, nu pot să vin". „Iar eu — zise Franz nu pot să resping pe judecători". — După câteva momente îi zise Gaspar: „știi cum să facem? mergi mâne tu singur la judecătorie și predă punctul tău de vedere și pe al meu". Vecinul se învoi și plecă la judecată. Seara întorcându-se, se abătu pe la Gaspar și îi zise: „livada este a ta; judecătoria ți-a judecat-o ție. Îți doresc mult noroc, și sunt vesel, că chestuinea s'a aranjat bine".

Schmid. Exemple

669. Împăratul Austriei Francisc I. se afla odată în Praga. O femeie bătrână veni la dânsul şi i-se plânse că flaşneta sa prin care câştiga pâinea copiilor săi, în urma unei nenorociri se sparse. Ii ceru 5 coroane pentru a o putea derege. Nenorocirea femeii îl mişcă pe împărat şi îi dărui o sută de coroane. Femeia mulţumi şi vărând banii în buzunar plecá fără să se uite la ei. Eşind pe poarta castelului pipăi moneta, o scoase din buzunar şi atunci observă cu mirare că nu e o monedă de 5 coroane, ci un taler de 100 coroane. Se întoarse îndărăt la împărat şi îi zise : „majestate, aţi greşit, eu cerusem numai cinci coroane şi iată ce am primit." Impăratul înduioşat în zise : „ţineţi banii mătuşă ! Flanşeta se poate înc'odată strica, când eu eventual nu voiu fi în Praga."

670. Un negutător de poame începuse negutătoria numai cu câteva mere. Fiind onest şi drept se ridică repede. El alegea totdeauna poamele bune, de cele rele, pe cari le vindea cu un preţ bagatel. Când spunea : aceste mere sunt bune, iar aceste sunt rele, aceste sunt sănătoase, iar aceste sunt putrede înlăuntru, puteai să te încrezi în vorba lui. In câţiva ani câştigă bani aşa de frumoşi, încât putu să-şi cumpere grădini întregi cu poame.

671. Un negutător din Stuttgarten, primi o însemnată sumă de bani urmată de următoarea scrisoare : „Cu mulţi ani înainte, am stat în serviciul Dtale. Fie din uşurătate, fie că aveam mare nevoie de bani, ţi-am sustras atunci 400 franci. Mă simt acum obligat a-ţi restitui acest capital împreună cu procentele, rugându-te să mă ierţi. Iertarea Dtale îmi este indispenzabilă pentru liniştea conştiinţei mele."

672. O croitoreasă, d-na Rejéace, trecând în Nov. 1928 pe lângă biserica Madelaine, din Paris, a zărit un obiect în noroi.

L-a ridicat şi a constatat că e o bijuterie de mare preţ.

Croitoreasa a dus-o la comisariat, s'au făcut cercetări şi s'a stabilit că bijuteria — în valoare de 3 milioane franci, fusese pierdută de o bogătaşă engleză.

Cine a zis că „minuni în vremea noastră nu cred a se mai face . . ." ?

Proprietara bijuteriei, Iady Owen, a oferit ca recompensă 48.000 franci pentru săraci şi 70.000 franci onestei croitorese.

(„Universul")

Onoarea.

673. Şi păgânii ţineau mult la onoare.

Cicero zice : „cel ce e nepăsător la ceeace zic oamenii despre dânsul, nu e numai trufaş, ci şi un decăzut".

Cicero, De otf. 1, 1.

Socrates zice : „voeşti să ai un nume bun, sârgueşte-te a fi acela, ce doreşti să fii ţinut de alţii.

Cato zice : „dacă ai pierdut totul, caută să-ţi salvezi cel puţin onoarea".

674. Gottfried Bouillon, dupăce înfrânse oştirile saracenilor şi ocupă cetatea sfântă, principii creştini îl declarară de rege al sfintei ţări şi l'au încoronat. Evlaviosul principe nu se încumetă să poarte coroana, căci îşi zicea : „nu se cuvine ca omul să poartă coroană de aur acolo, unde regele regilor Hristos a purtat coroană de spini pentru păcatele noastre."

Onoarea — Lipsa ei.

675. Omul de multe ori se simte ruşinat de aşi îndeplini chemarea onorabilă.

Regina Vasthi ţinu de nedemn, de a se supune poruncilor bărbatului său.

A. se ruşinează să ceară într-o zi de Vineri mâncare de post într'un restaurant, sau aşi face rugăciunea obişnuită acolo.

B. nu se ruşinează să asculte cuvintele maliţioase la adresa religiunii, din partea prietenilor săi.

C. se ruşinează a-şi ridica pălăria când trece pe lângă casa Domnului, a se spovedi şi a se cumineca, cum i'ar pretinde onoarea lui de bun creştin.

Acestora li-se potriveşte cuvintele Mântuitorului : „oricine se va ruşina de mine şi de cuvintele mele, de acesta fiul Omului se va ruşina, când va veni întru slava sa şi a Tatălui şi a sfinţilor Îngeri. (Luca 9.26.)

Onoruri.

676. Oamenii se străduiesc să ajungă la onoruri şi situaţii înalte, fără ca să-şi dea seama, sau să se întrebe, că oare puterile lor sufleteşti sunt în deplin acord cu ceeace ei doresc ?

Când odată Temistocle văzu cum oare cineva căuta să-şi facă loc spre o poziţie socială suspusă zise : „dacă îmi arăţi două drumuri dintre cari unul duce la mormânt, iar celalalt la onoruri, eu mi-aşi alege mai bucuros primul, decât al doilea.

Orbirea sufletească.

677. Intr'o zi de Duminica Tomii doi creştini mergeau spre casă dela biserică. Unul era bogat. Trecând pe lângă o cocioabă sărăcăcioasă, auziră ţipete. Intrară în casă. Femeia era bolnavă în pat iar copiii cereau pâine şi nu primeau. Totuşi bogatul eşi fără să dea ajutor, iar tovarăşul său îi zise : „Ai văzut o casă a suferinţei şi nu te-ai milostivit. Ai căutat scuze, desvinovăţiri, sub acoperământul cocioabei unui nevoiaş. Auzise-şi de el că e bolnav, sărac, împovărat de copii ....Nu cred, până nu văd, „Sunt Toma" ai zis. Iată acum l-ai văzut pe patul suferinţei. I-ai văzut copiii firavi, supţi, soţia luptând cu nevoile. Casa aproape goală. Lemne, nu, de-ale mâncării, lipsă. Nu ţi-au spus ţie nimic acestea toate ? Nici acum n'ai crezut ?

Ai plecat orb şi surd, mormăind către o slugă a ta : „E un leneş, un păcătos".

Fătarnicule, nu eşti Toma necredinciosul ! Acela a văzut semnele suferinţei şi a crezut. Dar tu ?

Zic ţie : Vai de cel ce a văzut şi n'a crezut.

Ordinea

678. O linie ferată clădită după toate regulele artei moderne, cu terasament bine construit cu traverse tari şi şine noui, nu va permite ca trenul să deraieze, mai ales dacă şi locomotiva, şi vagoanele sunt neexcepţionabile, iar maşinistul, om conştiincios, care conduce maşina cu băgare de seamă. Pe o linie ferată însă, clădită în mod superficial cu desconsiderarea tuturor regulelor fundamentale arhitectonice, nefericite sunt inevitabile.

Aşa e şi în viaţa omului. Pretutindeni sunt regule, legi, pe cari nimeni nu le poate lăsa neobservate fără urmări rele. Lumea îşi duce viaţa, după legile Creatorului.

(Petrov : Calea spre Dumnezeu)

Orgoliul.

679. Impăratul Napoleon, în timpul cât a stat la Moscova, a dat ordin să se bată nişte monede, purtând pe o parte chipul său. Pe cealaltă parte era următoarea inscripţie injurioasă îm-

potriva lui Dumnezeu ; „Cerul este al Tău, pământul al meu.“ Napoleon trimise câteva din aceste monede guvernatorului din Orenburg. Acesta, drept răspuns, scrise pe o monedă sub capul lui Napoleon următoarele : „Spatele este al tău, iar biciul al meu“. Ştim din istorie cum a pedepsit Dumnezeu pe Napoleon. Adânc umilit, a murit părăsit de toţi, în singurătatea insulei sf. Elena.

Pacea.

680. In vechea Romă într'o zi izbucni o revoluţie cumplită, poporul iritat dăduse năvală înarmat asupra Capitolului, pentru a prinde şi ucide pe senatorii adunaţi acolo. Lucrul acesta ar fi fost o grozăvie pentru oraş. Unui senator în clipe grele îi veni o ideie ; luă în braţe un mic copil, pe care ridicându-l astfel ca să-l vadă mulţimea revoltată strigă : „cives, cives puer iste proclamat almam pacem“ „cetăţeni, cetăţeni acest copil proclamă pacea dorită“. Privind copilul, mulţimea se îmblânzi ; era copilul unei familii de patrician, privit de popor ca sol al păcii şi garanţie pentru îndreptarea tuturor relelor. De fapt se restabili pacea între cetăţenii Romei şi astfel fu evitată o nenorocire mare.

681. Răposatul mitropolit Platon din Kiew, un om cu inima de aur şi cu suflet adevărat creştinesc a slujit odată în catedrala lui Isac din Petrograd. In cursul sfintei slujbe a intrat în biserică un Englez călător şi văzând că slujeşte mitropolitul, s'a rugat, să i-se permită a se apropia de mitropolit, pentru a vedea bine slujba. La finea liturghiei Englezul a rugat pe mitropolit să-i dea binecuvântarea arhierească, iar mitropolitul binecuvântându-l i-a zis : „Noi şi Dta suntem oameni din ţări deosebite şi de credinţă deosebită. Vorbim limbi diferite, dar credinţa mea e tare, că toţi aceşti păreţi-despărţitori, pe cari i-am ridicat noi oamenii între noi, nu ajung până la Dumnezeu şi că Dumnezeu dela înălţimile sale din ceriu priveşte cu iubire egală la toţi oamenii, la toate popoarele, la toate ţările. In numele acestui Dumnezeu, care e Dumnezeul iubirii, te binecuvânt.“

682. Eremitul Macarie era cam gâlcevitor. Odată pe când se ruga în chilia sa, auzi o voce zicându-i : „Macarie tu nu ai ajuns măsura virtuţii, ca şi cele două femei din oraş“. — Dimineaţa următoare se sculă Macarie îşi luă toiagul şi o porni spre oraşul unde locuiau cele două femei. Când ajunse ştiricind dădu de casa lor. Eremitul ceru găzduire şi când fu primit, chemă pe cele do-

uă femei și le zise : „din cauza voastră am avut multe de îndurat, spuneți-mi vă rog care e felul vostru de trai ?“ Și ele răspunseră : „noi nu ne cunoaștem dintr'un început. Acum suntem soțiile alor doi frați. Azi se împlinesc cincisprezece ani decând locuim în aceeaș casă, și nu ne aducem aminte ca să ne fi certat vre-odată, sau să fi dorit rău una alteia, ci am trăit în cea mai bună înțelegere. Nu de mult am făcut jurământ să nu ne despărțim niciodată, iar în viața noastră să nu ne ofensăm cu nici o vorbă.“

683. Cu ocaziunea revoluției din 1918, poporul dintr'o comună se răsvrătise contra contelui posesor a mai multor mii de jugăre de pământ. Când sătenii se înarmară și voiau să o apuce spre castel, preotul îi opri zicându-le : „iubiții mei ! ziua libertății și a răsbunării a sosit. Proprietarul conte a fost până acum asupritorul nostru ; acum trebue pedepsit. Nu îmi pot lăsa singuri credincioșii, cari totdeauna m'au ascultat. Permiteți-mi să fiu conducătorul vostru, și jurați că veți urma întru toate exemplului meu. Voiți aceasta ?“ Țăranii se învoiră, și atunci zise iarăși preotul „așa dară jur sărbătorește, să iert celui acuzat toate greșalele lui“. Țăranii au rămas o clipă nehotărâți, dar pentrucă erau oameni cum se cade, văzură că trebue să se țină de cuvântul dat și-l lăsară în pace pe conte.

684. Locuitorii din Groenlanda sunt oamenii păcii. Acolo nu se știe ce este cearta, înjurătura și nici bătaia. Când făcură cunoștință pentru prima dată cu corăbierii norvegieni și suedezi esclamară : „oamenii aceștia se pare a fi uitat, că sunt oameni creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu“ !

(Dolz : Educația tineretului)

Patria.

685. Chiar aderenții cosmopolitismului, adică acei cari nu voesc să cunoască deosebire între om și om, și deci nesocotesc barierele convenționale dintre popoare, au totuș simpatie pentru națiunea din care fac ei parte. Așa de pildă J.J. Rousseau, precursor al marei revoluții franceze, revoluție nu națională ci socială, expulzat fiind din Franța pentru o scriere a sa, trecând granița în Elveția, sărută pământul Elveției, în care s'a născut.

686. O mamă spartană, când primi vestea că fiul său iubit, a căzut pe câmpul de luptă, uscându-și lacrimile a zis : „bine !, pentru aceasta l'am născut ca să moară pentru patria sa“.

687. Omul, întotdeauna a simțit alipirea către locul unde s'a născut; totdeauna inima lui i-a svâcnit mai puternic, când s'a apropiat cu trupul — sau măcar cu sufletul — de leagănul copilăriei sale. In lume, ori unde împrejurările l-ar împinge, va prefera să iubească țara lui; momentanele și întâmplătoarele ademeniri la templul umanității, nu întunecă nici odată în om candela iubirii de neam și de patrie. Au știut să adeveriască acest lucru socialiștii francezi înaintea marelui războiu, când conducătorul lor Hérvé, ani de zile întemnițat pentru ideile sale, a scris cel mai avântat articol, în care a îndemnat tot ceeace este francez să pornească împotriva dusmanului patriei.

Patria — dragostea de țară.

688. Principesa Ileana a României, care acum vizitează Suedia, a încântat pe toți suedezii prin farmecul Ei înăscut și prin înfățișarea Ei atrăgătoare și strălucitoare.

„Iată o adevărată Principesă", aceasta a fost opinia generală a tuturor celor cari au asistat la recepția Clubului internațional din Stockholm, după ce au auzit pe tânăra Principesă rostind o conferință despre istoria patriei Sale și desvoltarea și mândria tinerei Principese pentru țara Sa.

Patriotismul.

689. Noi Românii cu regiunile noastre bogate în daruri primite din belșug dela Dumnezeu, am putea lua pilda de patriotism dela olandezi. Noi fără multă muncă, primim aproape de-a gata multe bunătăți ale țării și totuși aruncăm vina asupra altora decât noi, că nu merg lucrurile destul de bine. Trebue să ne modificăm concepțiile și să nu ne prea încredem în patriotismul nostru, căci alte popoare sunt încă patriotice dar cu jertfe mai mari.

Acum o sută de ani olandezii au ridicat zăgazuri și au oprit marea și au pământul țării lor mai jos subt iezătura și subt linia mării. Trei mari pompe de secătuire au fost așezate lângă diguri colosale și timp de 12 ani au impins spre mare 18 milioane metri sub de apă. In chipul acesta 17 mii de hectare de pământ au fost obținute, parcelate și vândute la țărani cu aproape jumătate miliard de lei în monedă românească. „Țara aceasta e a lor intr'o mai mare măsură decât alte țări sunt ale altora. Două părți din cinci au creat-o ei singuri din glod. Inaintea popoarelor europene, pe pământurile pe care se află astăzi statornicite, au

fost odinioară alte neamuri și înaintea acestora altele. S'au perindat unde cresc ușor holde și fructe pentru ei și pășuni pentru vitele lor. S'au sugrumat unele pe altele pentru stăpânirea pământului aceluia. Pe când înaintea Olandezilor, aici, n'au stătut decât peștii și dihăniile mării. Și grâul pe care l-au scos din nămol, l-au sămănat și a fost cel dintâi grâu aici. Și pomii pe cari i-au plantat, și florile pe cari le-au răsădit au fost cele dintâi flori și cei dintâi pomi. Și tot ceeace se află pe acest pământ e munca lor".

(Sadoveanu : Olanda p. 77).

690. Adevăratul patriotism este să știi a te jertfi cu entusiasm și bucurie pentru poporul și patria ta, personificarea veciniciei zicea filozoful german Fichte în celebrele sale „Discursuri către națiune".

Nu se găsește nimic exagerat sau uimitor în cuvinele rostite de filozoful german pentru îmbărbătarea conaționalilor săi. Mai ales, dacă ne gândim la timpul și împrejurările în cari acestea au fost rostite. Succesele rapide ale marelui corsican, care după bătălia dela Jena ,în mai puțin de un an supuse stăpânirii sale întreg poporul german, aduce acest popor într'o stare de toropeală morală — resultat al teribilei înfrângeri suferite de această națiune de pe urma biruinții lui Napoleon. Cuvintele de îndemn la refacere și de curagioasă îmbărbătare la ridicarea armelor împotriva dușmanului națiunii întregi, sunt ecoul neadormitei conștiințe naționale, care veghia la căpătâiul destinelor unui popor.

Foaia Diecezană

691. Când în a. 1877 se declară războiul independenței, apăru înaintea domnitorului Carol al României un țăran chiabur cu o mie lei aur, pe care i-a adus pe altarul patriei. Carol il întrebă : „Cum te chiamă și de unde ești bade ?" „Aceea nu trebue să o știe nimeni" răspunse țaranul și dispăru. Domnitorul trimise oameni spre a știrici cine e acest țăran iubitor de patrie, însă țăranul le răspunse : „Credeți D-voastră că vă voi spune ceeace nici lui Vodă nu i-am spus ?!"

692. O mică școlăriță, fata unui funcționar din Iași, când, s'a declarat războiul din 1916 a trimis ministerului de finanțe o sumuliță de bani pe care i-a adunat în pușculița ei, urmată de următoarea scrisoare : „Tăticul meu zice că e o adevărată hoție a nu da în aceste vremuri grele pentru patrie ceeace omul are

de prisos. Dăruiesc această sumă cu învoirea părinților mei, dorind din suflet ca steagul neamului meu să fâlfăe dela Nistru până la Tisa. — Dumnezeu să vă ajute !" —

693. În războiul mondial din 1916—18 o armată românească de 4000 oameni era urmărită de 20.000 germani în retragerea dela Predeal. Generalul român chemă la sine pe un colonel prietin și îi zise : „Vezi cum stăm. Du-te și te așează cu regimentul tău în trecătoare, ai să fii omorât, dar câștigăm timp pentru a scăpa armata". „Da Dle general" răspunse colonelul. Colonelul se așeză cu regimentul său la locul indicat. Intregul puhoi german se năpusti asupra regimentului românesc, care ținu calea dușmanului 4 ore întregi. Generalul avu timp să se retragă la un adăpost bun cu oștirea, iar colonelul muri cu cinste împreună cu vitejii săi.

694. In luptele grozave și pline de jertfă dela Mărăști un caporal indreptase tunul spre tranșeele germane. Se pregătea chiar să-i dea foc, când o ghiulea vrășmașă trimisă de nemți, îi reteză mâna dreaptă. Soldatul erou slobozise cu stângul tunul său, și apoi zise : „credeau oare germanii, că am numai o singură mână ? și cu stânga îmi pot face datoria !". Numai după aceea se lăsă dus la ambulanță pentru a i-se lega rana.

Păcatul.

695. Un boer avea mai mulți prieteni la masă. Ca să-și distreze prietenii, după masă îi pofti în cerdacul casei, de unde cu o privire se putea cuprinde toată curtea. In mijlocul curții așeza-se o oală cu miere fierbinte, se dăduse apoi drumul unui urs puternic, care îndată ce simți mierea se apropie de oală. Se fripse însă, sări doi pași dela oală, dar după puțin timp veni iar, așa scena să repetă, până linse toată mierea, însă din cauza mierii fierbinți ursul după scurtă vreme a căzut mort.

Așa e și cu omul viționos : la început se scârbește de păcat, pentruca să se reîntoarcă iarăș la el. Să căește și iarăș păcătuiește și așa mai departe. Cu cât păcătuiește mai mult, cu atât simte to' mai puțin scârba, până ce la urmă se ruinează trupește și sufletește.

696. Ce e mai plăcut ca mierea și vinul, dar dacă în ele cade o musculiță, un vierme sau un paianjen, îndată simțim scârbă și nu mai gustăm din ele. Așa este și cu sufletul omului.

Dumnezeu găsește cea mai mare plăcere în el cât timp este curat și nepătat. Dacă însă omul se întinează cu cel mai mic păcat, Dumnezeu urăște păcatele zidirii sale.

697. O legendă povestește că un rege avea o sabie atât de artistic lucrată și atât de ascuțită, încât cu o lovitură tăia pe cineva în două ; dar cel tăiat simțea rana mortală numai dacă făcea vre-o mișcare. Atunci el se desfăcea în două și murea imediat. Natural că nu există o astfel de sabie trupească, dar este una sufletească, care are pentru suflet acelaș efect mortal ; aceasta este păcatul de moarte. El despărțește pe om de Dumnezeu, Carele este viața, osândindu-l la moarte. Cei mai mulți poartă rana mortală cu sine, dar nu o simțesc, parte fiincă nu cred în păcat, sau că sunt orbiți de patimi. Dar moartea îi va scutura și Dumnezeu va arunca în iad sufetul lor mort.

698. Ioan Gură de aur, patriarhul Constantinopolului, cel mai mare orator al bisericii noastre combătea cu multă energie învățăturile eretice. Din cauza aceasta ajunse în conflict și cu împăratul Arcadie,, părtinitor al ereticilor.

Sfătuindu-se odată împăratul cu sfetnicii săi cum s'ar putea răzbuna asupra acestui episcop, unul îl sfătui : confiscă-i toate averile, altul i pune-l la închisoare, al treilea : trimite-l în exil, al patrulea : ucide-l, al cincelea însă îi zise : „toți greșiți, nu sunt aceste mijloace pentru a te răzbuna contra acestui episcop. Cunosc un mijloc de a-l face cu adevărat nefericit : siliți-l să păcătuiască, căci acest om, de nimic nu se teme mai mult ca de păcat."

Și'ntru adevăr, cel mai mare rău pe lume e păcatul, fiindcă nimic nu poate face pe om veșnic nefericit, nici sărăcia, nici boala, nici durerea, decât numai păcatul.

699. Fericitul Augustin zice în cartea sa „Sermo 28 de verbis Apost." referitor la păcat următoarele : „Păcătosul, ce e drept merge cu picioarele sale, mișcă din mâini, vede cu ochii, aude cu urechile și toate membrele sale se mișcă făcându-și datoria. Crezi tu creștine, că un păcătos trăește ? Da, însă trăește numai cu trupul său, sufletul său e mort ; partea cea mai aleasă a sa e moartă. Locuința e vie, locuitorul însă e mort".

700. Un paraclisier sărman avea lipsă de lemne în toiul iernei. Ce să facă ? Își aduse aminte că în biserică după ușă era o icoană mare făcătoare de minuni. Se hotărâse să o ardă pe aceas-

ta. O luă în mână și când să isbească cu toporul în ea, îi scăpă din mână. O luă a doua oră și se întâmplă acelaș lucru. Plin de uimire și frică o puse la loc. Păcatul însă se săvârșise prin hotărârea odată luată. Lăsă icoana și se sui în turnul bisericii fiind tocmai timpul să tragă pentru biserică. Când să ajungă la treapta din urmă alunecă ,, căzu jos rupându-și picioarele.

Teama de Dumnezeu.

701. In războiul mondial un soldat, care a luat parte cu un curaj deosebit aproape la toate luptele noastre mai însemnate, ascultă odată predica preotului pe front într'o pădure. Preotul le vorbise de frica de Dumnezeu. Seara târziu preotul se trezi că cineva umblă în jurul cortului său, și eși să vadă cine e. Il găsi pe soldatul viteaz tremurând ca și apucat de friguri. „Mi-e frică părinte" zise soldatul. „Mă mir, fiule că tu, un soldat atât de încercat, tremuri acum înaintea mea, dece ?", întrebă preotul. Iar soldatul răspunse : „dacă aș avea de lucru cu oameni, nu mi-ar fi frică ! Nici odată nu am tremurat înaintea inamicului ! Acum însă stau în fața lui Dumnezeu, și acest cuget îmi umple sufletul de groază. De când te-am auzit predicând azi, neîncetat văd faptele mele cele rele și pe Dumnezeu și îngerii cari se îndreaptă spre mine cu săbii de foc. Ce voi face eu, care până acum am fost inamicul lui Dumnezeu ? Așa e că am motiv să tremur ?"

Preotul însă îl liniști, zicându-i că reintoarcerea sufletului adevărat, nu e niciodată prea târzie !

702. Un tânăr muncitor obosit de drumul ce-l făcuse peste zi, se abătu pe înserate la o moară, vrând să ceară găzduire pentru noapte. Intră în moară, dar nu întâlni pe morar și nici pe altcineva. Privi în toate părțile, trase cu urechea, dar nu zări pe nimeni. Mai făcu câțiva pași și aruncându-și privirea pe masă, văzu o grămadă de galbeni. Duhul cel rău îi șopti la ureche : Pune mâna pe bani, căci nimeni nu te vede. Însă îngerul său bun îi șopti : nu săvârși faptă rea, și nu te atinge de bani streini. Tânărul ascultă sfatul din urmă. Cu pași grăbiți părăsi moara și se îndreptă spre vârful unui deal, unde se culcă și adormi până a doua zi. Când se deșteptă din somn și își îndreptă privirile în sus, fu îngrozit de ceea-ce văzu deasupra capului său : o spânzurătoare. Tânărul dormise sub ea, fără să fi bănuit așa ceva.

„Iată unde aș fi sfârșit — zise el mulțumit lui Dumnezeu că l'a păzit de ispită — dacă ascultam de sfatul Duhului rău !"

703. Când odinioară s'a aprins Roma, Nero împăratul cel nebun se delecta cântând din vioară. Roma ardea, iar el cânta.

Altădată, când poporul murea de foarme, a trimis corăbiile la Egipt, dar nu să aducă, ci să aducă . . . nisip pentru arene (circuri). Poporul murea de foame, iar Nero aducea .... nisip.

Mare nebun și mari nebunii ! Dar, vai, tot astfel de nebunii sufletești fac și cei ce trăesc în nepăsare de cele sufletești. Sodoma și Gomora lor s'a aprins . . . dar ei își văd de petreceri și păcate. Sufletul lor moare de foame și sete, iar ei umblă după plăceri și desfătări lumești. Ah ! ce nebunie este a trăi o astfel de viață.

704. Un călugăr evlavios auzise că tâlharii îngrozeau lumea din apropiere. Se îmbrăcă cu cele mai frumoase haine și plecă călare să înfrunte pe hoți. Numaidecât îi întâmpină un bandit care-i ceru hainele. „Bucuros ți-le dau, dar ce să faci cu ele ? că nu ți-se potrivesc ?

„Le vând pentru pâine"

„Iți dau eu pâine la mănăstire".

„Dar acolo se mănâncă slab".

„Iți dau mâncăruri bune". — Banditul primi. In mănăstire primea cele mai bune mâncări, în vreme ce călugărul mânca simplu, șezând pe pământ.

„De ce mănânci slab — zise banditul, — au doară ești păcătos desfrânat ?

— „Nu — răspunse călugărul, ci ca Dumnezeu să fie bun cu mine la judecată."

Banditul s'a îndreptat.

705. Regele Rodrigo al Castiliei iubea luxul și dispunea de averi imense. Inamicii săi l-au detronat și l-au aruncat în temniță, unde nu i-s'au lăsat decât lucrurile cele mai necesare. Nenorocitul de el, văzând mizeria sa, zise către un prieten, care îl vizitase : „Din toate comorile și avuțiile, din toată mărirea nu mi-a mai rămas decât această temniță înspăimântătoare".

Sufletul păcătosului încă așa va grăi, când la judecată își va da seama că darurile lui Dumnezeu le-a risipit zadarnic.

706 Sora lui Moise, Mariam, în convorbirea sa cu Aaron se lăsă răpită de păcatul mândriei și se lăudă cu aceea că nu numai Moise a vorbit cu Dumnezeu, ci și ea. Și cum a pedepsit Dumnezeu pe Mariam petru acest păcat al ei ? Dumnezeu o